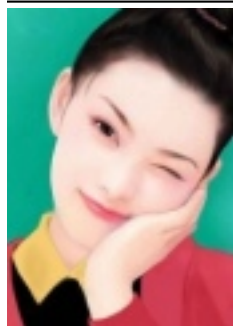

Nhâm Thành Trò Vui Ngày Cá Tháng Tư

Contents

Nhâm Thành Trò Vui Ngày Cá Tháng Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	51
9. Chương 9	59
10. Chương 10	68

Nhâm Thành Trò Vui Ngày Cá Tháng Tư

Giới thiệu

Một chàng trai đánh nhau quậy phá là bữa ăn chính, trốn học ghi tội là cơm rau dưa, chuyện thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-thanh-tro-vui-ngay-ca-thang-tu>

1. Chương 1

– Bùi thức tự bạch

Tính tình tôi rất kém cỏi, đánh nhau gây sự là bữa ăn chính, trốn học ghi tội là cơm rau dưa, tôi cho rằng, chính mình lớn lên sẽ đi lặn lội giang hồ, hơn nữa vì viễn cảnh tuyệt vời này mà thật sâu chờ mong.

Trước khi nói rõ chuyện này, tôi phải tự giới thiệu.

Tôi tên là Bùi Vũ Canh, trước năm tuổi gọi “Kỉ Vũ Canh”.

Không sai, tôi có một thân thể phi thường cũ rích, ba là người đã kết hôn, mà mẹ tôi là tình nhân bí mật của ông, hoặc nói cách khác, tôi có xưng hô thực thông tục – con riêng.

Mẹ là loại phụ nữ phá huỷ gia đình người khác sao? Tôi chỉ có thể nói, cô nhận thức ba so với Bùi phu nhân chính quy sớm hơn, chẳng qua người ba cưới không phải bà, bà nhiều nhất chỉ có thể tính gốc, gốc không hiểu quay đầu, vì một người đàn ông không đáng mà chờ mong.

Sau đó, phu nhân chính quy không còn hơi thở, cứ như vậy trò chơi chấm dứt, mẹ tôi được phù chính, nguyên nhân không phải nhiều năm si tình rốt cục được hồi báo, mà là đứa con mới ba tuổi, thể nhược nhiều bệnh cần tình thương của mẹ cùng chiếu cố, vì cho hẳn một hoàn cảnh kiện toàn trưởng thành, vì thế tôi cũng liền “Thuận tiện” Sửa lại họ.

Thấy rõ ràng không? Tôi nói là cho “Hắn” Một hoàn cảnh kiện toàn trưởng thành, mà không phải cho tôi nha! Tuy rằng ba chưa nói, nhưng ai cũng rõ, ở trong cảm nhận của ông, đứa con ba tuổi là bảo vật, ngay cả chạm vào một chút cũng không được, mà tôi, giỏi lắm chỉ là một tinh trùng mà ông không cần thận lưu lại tạo nên hậu quả.

Điểm này, tôi tin tưởng chỉ cần không phải ngu ngốc, ai cũng cảm nhận được.

Đều là con ông, nhưng đãi ngộ khác biệt như vậy, nếu là cậu, có thể học máu hay không? Có thể nội thương hay không?

Đúng vậy, căn cứ “Tập tục”, tôi phải vì thế mà tâm lý không thăng bằng, sau đó phản nghịch chộc cho ba chỉ còn nửa cái mạng.

Mọi người đã đối với tôi “Ký thác kỳ vọng cao” như thế, được rồi được rồi, tôi biết lắng nghe.

Cho nên, tôi không phải theo ngay từ đầu đã nói sao? Tính tình tôi rất kém cỏi, đánh nhau quây phá là bữa ăn chính, trốn học ghi tội là cơm rau dưa, mà người ba gây hoạ kiêm cao cao tại thượng tranh luận với tôi là điểm tâm, bồi dưỡng cho tính tình này, tôi một lần cho rằng chính mình lớn lên sẽ đi lẫn lộn giang hồ, hơn nữa vì viễn cảnh tuyệt vời này mà thật sâu chờ mong.....

Tin tưởng tôi, mỗi lần chỉ cần tôi nhìn thấy khoe miệng lão ba run rẩy, run ngón tay nói không ra lời, tôi có loại khoái cảm nói không nên lời, cảm giác kia giống như táo bón mấy ngày rốt cục đi ngoài được, chỉ có một từ để hình dung — thích!

Thích đến làm cho tôi quên từ nhỏ đến lớn, nhận lão ba bao nhiêu lần vắng vẻ; Thích đến làm cho tôi xem nhẹ hồi nhỏ từng hồn nhiên cho rằng tranh thủ có thành tích tốt sẽ có cái gì bất đồng, kết quả chỉ đổi lấy lạnh lùng đáp lại; Thích đến làm cho tôi có thể không cần ông ôm, ông luôn ôm em trai, toàn tâm toàn ý che chở đau sưng, lãng quên tôi ở một góc cũng cần quan tâm như thế.....

Vì thế, tôi cố gắng muốn làm càng nhiều chuyện khiến chính mình thích tới cực điểm.

Giờ phút này, vật nhỏ hi sinh không biết sống chết đưa lên cửa — Bùi Quý Vân, em trai cùng ba khác mẹ của tôi, bảo vật trong tay lão ba!

Không sai, chính là hắn, Bùi Quý Vân.

Bao lâu trước kia? Hình như là khi hắn ba, bốn tuổi, ăn cái gì miệng cũng dính đầy, nhìn hắn tươi cười hồn nhiên tôi thật tức giận, cướp đi thìa của hắn không cho hắn ăn, giở trò xấu hại hắn té ngã, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của hắn..... Tiếp theo, chỉ cần đắc ý chờ đợi tiếng khóc vang tận mây xanh.

Nhưng mà, không có, cái gì cũng không có, hắn thậm chí đã cho tôi đang cùng hắn đùa giỡn.

Bộc trực nói, có một lần tôi cho rằng hắn là tên ngu ngốc!

Hắn nghe không hiểu, khẩu khí tôi có bao nhiêu kém cỏi sao?

Hắn không nhìn ra, tôi có bao nhiêu chán ghét hắn sao?

Hắn không cảm giác, tôi đang cố sức bắt nạt hắn sao?

Vì sao mỗi lần hấn nhìn tôi, còn có thể cười xán lạn như vậy, mỗi một tiếng anh hai, anh hai kêu vừa thân lại ngọt như thế? Hại tôi duỗi tay, chống lại lúm đồng tiền sạch sẽ không có một tia tạp chất của hấn, tay muốn nhéo cơ nhiên thành lau hạt cơm trên miệng hấn — đáng giận! Tôi rốt cuộc đang làm cái gì?

Tiểu quỷ này suốt ngày quần lầy tôi không tha, làm cho tôi nghiêm trọng sinh ra dục vọng muốn đánh người!

Nói đến đứa em này, tôi thực sự từng mãnh liệt chất vấn qua hấn là ngu ngốc, hay là thiếu thần kinh cảm giác đau, hoặc thiếu dây thần kinh cảm ứng, cho dù nhéo hấn, hấn cũng không khóc, đoạt này nợ của hấn, hấn chỉ biết cười cười nói: “Anh hai thích, cho anh!”

Thoải mái hoan nghênh tôi đến bắt nạt, tính tình thật kỳ cục, hại tôi — mỗi lần bắt nạt đều sinh ra cảm giác cực độ suy sụp, hơn nữa đối tượng lai của mình nghiêm trọng hoài nghi, ngay cả khi dễ một tiểu quỷ tuổi dùng mười ngón tay đếm có thừa còn không làm tốt, thế nào muốn ở trên giang hồ lẫn lộn cái rắm?

Chớ quên, tính tình tôi rất kém cỏi, đánh nhau gây sự là bữa ăn chính; Trốn học ghi tội là cơm rau dưa; lão ba gây hoạ kiêu cao cao tại thượng tranh luận với tôi là điểm tâm; Giở trò xấu bắt nạt anh em ruột thịt là ăn khuya, người như vậy lớn lên đi lẫn lộn giang hồ hấn là nhân tài, sử dụng tốt nhất, dù ai cũng sẽ vì viễn cảnh tuyệt vời này mà vui mừng rơi lệ.....

Người như vậy, trị không được một tiểu quỷ? Đừng nói giỡn! Ông đây là mặc kệ hấn, ngày nào đó chọc giận tôi, tôi một chút cũng không để ý trên mặt bìa báo xã hội xuất hiện đại danh anh em Bùi thị!

Tôi quyết chí thề muốn đi lẫn lộn giang hồ, ai dám đến phá hư tôi liền làm thịt hấn!

Cổ tình — Mọi người biết đó, cuộc đời không như ý, mười thường tám chín, mộng hắc đạo tôi chờ mong đã lâu, cứ như vậy vỡ nát, mặc danh kỳ diệu vỡ nát, ngay cả hải cốt đều không còn.

Cuộc đời không như ý, mười thường tám chín thôi! Mặc niệm ba lần, ok, ok, tôi có thể nhận, nhưng, vấn đề là — dù sao cũng phải làm cho tôi cam tâm chút nha! Quốc phụ không phải đã nói: “Lập chí phải sớm làm!” (là quốc phụ nói sao?) Ai nha, mặc kệ hấn, đó không phải trọng điểm, khó được tôi còn tuổi nhỏ đã có chí hướng rộng lớn đến bây giờ, tổng không thể để tôi chết không nhắm mắt đi?

(Quốc phụ: người lập quốc)

Chân chính muốn tìm nguồn gốc căn nguyên, đại khái theo ta mười bảy tuổi năm ấy, cái kia thiên giết ngày cá tháng tư bắt đầu nói lên.

Chính là vào một ngày kia, trong sinh mệnh tôi có thêm một cô gái ngốc không có can đảm lại hay khóc, có một thời gian, bắt nạt cô ấy thành lạc thú đến trường lớn nhất của tôi, từ chỗ Bùi Quý Văn không chiếm được cảm giác thành tựu, cô ấy tất cả đều giúp tôi thỏa mãn.

Nhưng dần dần, cảm xúc tôi bị cô khiến cho thực ác liệt.

Cô ấy thực sự thực không có can đảm, cũng thực sự rất thích khóc, cùng cô ấy nói không tới hai câu, ánh mắt liền tự động nổi lên hơi nước, âm lượng cao một chút, cô đã sợ tới mức phát không ra tiếng.....

Tôi trời sinh lớn giọng không được sao? Cô làm chi mỗi lần thấy tôi tựa như nhìn thấy hung thần ác sát? Nước là để lãng phí như thế này à? Cô có biết Đài Bắc thiếu nước nghiêm trọng hay không! Lần sau tốt nhất không được để tôi thấy trong mắt cô nổi lên cái gì “Hư hư thực thực” Hơi nước, bằng không tôi thực sự muốn làm thịt người — này này này! Thật sự khóc?

Mẹ nó, tôi chỉ nói thôi, cũng sẽ không thực sự làm thịt cô, cô làm gì sợ tới mức đánh chết không tới gần tôi?

Được rồi, tôi thừa nhận bắt nạt cô ấy rất thú vị, cũng thừa nhận cô là cô gái đầu tiên không làm cho tôi cảm giác phiền chán, ít nhất cảm giác ở cùng nhau không tệ — chỉ cần cô đừng dùng biểu cảm gặp quỷ đón tiếp tôi.

Cô không tính xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ngọt ngào thoát nhìn thực thoải mái, giọng nói mềm mại non mịn, không cần tốn phí điện thoại — cũng có thể hưởng thụ được, dù sao thuận mắt lại dễ nghe, hưởng tới điểm này, được rồi, cho cô cái vinh hạnh làm bạn gái tôi cũng được.

Cái gì? Cô không cần

Diệp Tâm Lê, cô có gan nói lại một lần cho tôi, muốn chết tôi tuyệt đối thành toàn cho cô!

Đây là sỉ nhục suốt đời tôi, tuy rằng rất không muốn nhận, nhưng sự thật chính là sự thật, tôi, Bùi Vũ Canh, cuộc đời lần đầu tiên hướng con gái thổ lộ, kết quả lại bị từ chối thảm hại, nguyên nhân là — tôi khiến cô ấy không có cảm giác an toàn, cô không thích loại người như tôi.

Loại người như tôi thì thế nào? Phạm vào một trong những luật Trung Hoa dân quốc sao?

Tôi đánh nhau chưa từng đánh thua; Cùng người đua xe cũng không xảy ra tai nạn xe cộ; thi cử làm bậy không bị bắt qua; Trốn học có nghiêm trọng cũng lặn lội tới tốt nghiệp, điểm nào khiến cô mất mặt, cô nói, cô nói đi!

Cư nhiên cự tuyệt tôi, thực, thực mẹ nó cứt chó!

Mà ngày nào đó, lại vừa vắn chết tiết là ngày một tháng tư.

Làm cái an phận thủ thường lương dân có gì đặc biệt hơn người? Không đùa giỡn gây sự có gì khó? Giải lắm thì đi đường dựa vào bên phải; Lên xe buýt nhường chỗ ngồi cho người già phụ nữ; Lái xe máy không cần đem nó làm thành máy bay trực thăng; Bỏ những lời thô tục cô không thích; Còn có chữa khỏi “bệnh mù màu nhất thời” đèn xanh đi, đèn vàng chậm, đèn đỏ dừng, như thế mà thôi, ai không làm được! Tôi liền làm cho cô xem!

Không sai, tôi tìm được hung thủ, tất cả đều phải quy tội cho cô gái chết tiết, đáng giận, đáng đánh đòn kia —

Đã quên nói cho các vị, tôi còn có một tính cách rất đặc biệt, chính là không chịu thua.

Loại tính cách đặc biệt này, tôi thay mặt cho bác sĩ khoa tâm thần toàn quốc đặt cho nó một cái tên y học chuyên nghiệp, kêu là “Tính cách mãnh liệt phổ biến cuồng loạn biết rõ không thể vẫn quật cường phản cốt biến chứng do tâm lý thiếu hụt”, các vị cũng có thể đơn giản hoá, tìm từ có vẻ dễ hiểu dễ hình dung — không tự trọng.

Lặn lội giang hồ có cái gì khó? Làm cho tất cả mọi người đã cho rằng tôi sẽ đi giang hồ rút kính mắt mới là giỏi.

Vì cô sao? Không phải, tuyệt đối không phải, tôi cực độ kích động kiềm bạo động phủ nhận, quỷ mới có thể vì cô gái thích khóc, không có can đảm, có đôi mắt nai con, học tập tốt vô cùng, năng lực tiếp thu tình cảm lại kém giống như thiếu năng buông tha cho giấc mộng hắc đạo vĩ đại của tôi! Này nhiều nhất chỉ có thể xem như “Tính cách mãnh liệt phổ biến cuồng loạn biết rõ không thể vẫn quật cường phản cốt biến chứng do tâm lý thiếu hụt” quá phá thôi!

Cường điệu lại một lần, nhớ không? Tính tình tôi rất kém cỏi, đánh nhau gây là bữa ăn chính; Trốn học ghi tội là cơm rau dưa, mà lão ba gây hoạ kiềm cao cao tại thượng tranh luận với tôi là điểm tâm; Giở trò xấu bắt nạt anh em ruột thịt là ăn khuya, tôi một lần mong đợi chính mình lớn lên đi lặn lội giang hồ, hơn nữa vì viễn cảnh tuyệt vời này mà thật sâu chờ mong, chỉ là này sẽ làm cô thực thất vọng.....

Nếu khi đó có người nói với tôi, sau này tôi sẽ trở thành ngôi sao sáng trên thương trường, trong mắt phụ nữ là người chồng lý tưởng, tôi tuyệt đối sẽ bị dọa ngã xuống giường, từ trong ác mộng này bừng tỉnh lại.

Có biết vì sao sẽ biến thành như vậy không? Cái gì! Không rõ? Tôi còn chưa nói cho cô biết sao?

Tốt lắm, cô chuẩn bị tốt chưa? Tôi hiện tại muốn bắt đầu nói—

— Chết tiết, chết tiết, ngày cá tháng tư chết tiết!

Nếu để hấn tóm người chết nào đã phát minh ra phong tục ngày cá tháng tư chính người vô tội, hấn tuyệt đối sẽ lấy tên đó đi ra tiên thi (lấy roi đánh thi thể).

Bùi Vũ Canh ngồi phịch trên thảm cỏ phơi nắng, hữu khí vô lực hồi tưởng chuyện phát sinh hơn một giờ trước —

Lúc ấy đang kế hoạch trốn học đi đâu đó đánh nhau, bỗng nhiên nghe được tin em trai mảnh mai của hấn cái tên ba ngày một trận bệnh nhẹ, năm ngày một trận bệnh nặng “Bệnh tình báo nguy”, không thể giải

thích một khác kia, hấn cứ nhiên cảm thấy ngực một trận nhúu chặt, trái tim cơ hồ đình chỉ đập 0,1 giây, sau đó hấn phát hiện, hấn cái gì cũng vô pháp nghĩ nhiều, trèo tường ra cửa trường, dùng tốc độ hấn không cách nào hình dung về nhà.

Vì sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy? Từ nhỏ đến lớn, hấn xem tiểu tử này chưa từng thuận mắt qua, nếu hấn đủ ghi hận, mười mấy năm qua thù hận chất chồng lên cam đoan so với núi Himalaya cao hơn, tên kia chết không phải được như ý nguyện hấn sao?

Không, đương nhiên không! Liền bởi vì đối với tiểu tử này khó chịu đến cực điểm, bắt nạt hấn đã thành lạc thú lớn nhất của hấn, nếu dễ dàng chết đi, về sau hấn còn ai để trêu chọc?

Mẹ nó, Bùi Quý Vân, cậu cố gắng một chút cho tôi, oán khí của tôi còn chưa phát tiết xong, có gan chết cho tôi xem!

Hấn một đường bão táp trở về, kết quả đâu? Người ta an an ổn ổn ngồi dựa vào đầu giường uống sữa tươi, cùng hấn đầu đầy mồ hôi, hình thành mười phần đối lập buồn cười mãnh liệt!

Hấn sưng sốt vài giây, cao thấp đánh giá em trai đang uống sữa. “Cậu — không có việc gì?”

“Ách.....” Bùi Quý Vân một mặt mờ mịt. “Trừ thời điểm anh đá cửa, thiếu chút hại em làm đổ ly sữa, cái khác đều hoàn hảo.”

Xác thực, sắc mặt xem ra có chút tái nhợt, đó là bởi vì thời gian trước cảm mạo, dẫn tới viêm khí quản, nằm viện hai ngày, vừa về nhà tĩnh dưỡng, này đối với Bùi Quý Vân mà nói, xem như cơm bữa, hấn là còn chưa đến trình độ nằm phòng chăm sóc đặc biệt.

Hấn híp mắt, bắt đầu hồi tưởng cái tin tức này là từ đâu.

Hình như là Thánh Nhân nói cho Khải Tử, nói là Tiểu Phó nói, sau đó Khải Tử mới truyền cho A Đông, muốn A Đông nói cho hấn —

Cho nên? Hung thủ là ai?

“Anh hai, biểu cảm của anh rất kỳ quái, giờ này, không phải anh đang lên lớp sao?”

“Hỏi tao? Mà hỏi tao? Tao nghe nói mày sắp tiêu rồi!”

Bùi Quý Vân kinh ngạc bật cười. “Xem tình huống, chỉ sợ còn chống đỡ được vài năm.”

“Thật sự là làm người ta thất vọng, không phải sao?” Hấn ngoài cười nhưng trong không cười. “Đợi lâu như vậy, còn tưởng rằng rốt cục có thể nhìn thấy Ngũ Tử khóc mọ.”

Bùi Quý Vân tuyệt không để ý hấn ác độc nguyên rửa, ôn thanh hỏi: “Anh là vì chuyện này mới trở về gấp sao?” Cho rằng hấn xảy ra chuyện gì.

Bùi Vũ Canh kêu rên. “Không biết tên ngu ngốc nào đồn bậy.”

Bùi Quý Vân giật mình, như có chút tỉnh ngộ cười khê ra tiếng. “Anh hai, anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày quái quỷ gì? Hay là mày rốt cục quyết định chọn ngày này làm ngày giỗ?”

“Không phải. Hôm nay là ngày một tháng tư cũng là ngày cá tháng tư.”

“Vậy thì như thế nào?” Liên quan cái rắm gì tới hấn!

“Theo pháp luật điều thứ nhất, sự kiện mâu thuẫn gì ngày cá tháng tư đều không có hiệu quả, anh chưa từng nghe qua sao?”

“Nghe mày hù dọa.” Cái gì mà pháp lệnh cùng hiến pháp kẻ gây mâu thuẫn không có hiệu quả.

“Ngày cá tháng tư, rất nhiều chuyện hư hư thực thực, anh vĩnh viễn không biết khi nào thì sẽ bị chỉnh, anh không có tính cảnh giác như vậy, khó trách hiện tại anh đứng ở chỗ này.”

Nói cách khác, hấn bị lừa giỡn ? Nhưng lại bắt không được hung thủ?

Bùi Vũ Canh hung hăng bị chuyện như vậy đã kích, chưa hồi hồn.

Đây, đây là quốc gia nguy biện?

Đều do Bùi Quý Vân! Ai kêu tiểu tử này thoát nhìn chính là một bộ dạng tùy thời thăng thiên!

Đương nhiên, người bị tình nghi này, hấn cũng sẽ không quên!

“Anh hai, anh đi đâu?”

Phía sau truyền đến tiếng Bùi Quý Vân kêu, nhưng hấn ngay cả lên tiếng trả lời đều lười, nhấc chân đá cửa, trực tiếp hướng trường học đi.

Bất không được hung thủ, thì toàn bộ xếp vào danh sách thanh toán, làm không tốt tất cả đều có phần, dù sao thà rằng giết nhầm một trăm, cũng không buông tha một cái.

Vì thế, hai mươi phút trước, ngay tại một góc trường học, Tạ Đông Nho, Du Thừa Khải, Phó Sùng Hi cùng Trang Bình Thánh, bốn tên này dám động thủ trên đầu thái tuế đều bị hấn tóm, không nói hai lời, nắm sắt hầu hạ.

“Lão đại, lão đại tha mạng –” Một trận kêu rên dậy khắp trời đất, cuối cùng Khải Tử cái đuôi đầu tiên chạy sau trốn không kịp, bị đánh ngã xuống vài bước, vẻ mặt đau khổ đầu hàng.

“Lão đại minh giám, này không phải ý của em a, là Thánh Nhân ra chủ ý, A Đông tán thành, Tiểu Phó ép em!”

“Khải Tử, tên phản đồ này!” Ba đạo âm thanh liên hợp gầm đến, tên sợ chết!

“A?” Hấn muốn cười không cười, chân mày nhíu cao, đi từng bước một ép ba tên khác vào góc, triển khai đợt thanh toán lần hai.

“Lão đại, anh bình tĩnh một chút, hôm nay là ngày cá tháng tư –” A Đông lắc đầu lại xua tay, hai tay che ở trước ngực, làm việc vô ích buồn cười giãy dụa.

“Thì tính sao?” Phan! Máu mũi chảy ra, cái đuôi thứ hai bỏ mình. Hấn làm thịt người sẽ không quản ngày lễ!

“Ngày cá tháng tư chính người không có tội.” Tiểu Phó chạy nhanh ở trước khi sinh mệnh nguy hiểm thanh minh.

“Tao ba trăm sáu mươi lăm ngày làm thịt mọi người vô tội.” Cái đuôi thứ ba, thu phục!

Thánh Nhân nhắm thẳng lui về phía sau, lấp bắp nói:“Chỉ, chỉ là vui đùa chút thôi, bọn em cũng có bị chính a, việc này ở ngày cá tháng tư là hợp tình hợp lý kiêm hợp pháp ! Lão đại không thể trách bọn em!”

Nguyên lai ngày cá tháng tư bị chính, còn không có quyền lợi trở mặt đây là cái quy định bắt thành văn gì?

“Linh bác chính là không phong độ, như thế nào?” Ô hô ai tai! Cái đuôi thứ tư nhận mệnh nhận lấy cái chết.

“Lão đại, anh không công bằng.” Thánh Nhân vẻ mặt đau khổ kháng nghị. Vì sao hấn bị đánh nặng nhất?

“Bởi vì mày là đầu sỏ! Ai cho phép tụi bây lấy Bùi Quý Vân ra vui đùa? Tụi bây không biết hấn thực sự rất dễ ngủ sao? Cái này đùa giỡn quá mức !”

Bốn người bị làm thịt oan uổng, vô tội nói:“Lão đại không phải luôn luôn xem hấn không vừa mắt, ước gì hấn chết sớm sao?”

“Đúng rồi, em không hiểu nha, anh hiện tại rốt cuộc đang giận cái gì?” Chính mình suốt ngày đặt bên miệng, lại không cho phép người ta nói, ô ô, hấn đời trước nhất định là làm châu quan.

Đang muốn chém ra nắm đấm dừng ở giữa không trung, hấn ảo não rút tay về, bực mình nói:“Bởi vì mày hại tao cao hứng hụt một trận!”

“Là như thế này sao? Nhưng em cảm thấy, anh thật quan tâm em trai nha.” Khải Tử không biết sống chết, phát biểu quan sát.

“Mẹ nó, mày nói lại lần nữa.”

“Nói đùa, nói đùa, hôm nay là cá tháng tư không gì kiêng kỵ, nhớ không?”

Bùi Vũ Canh hít vào, lại thở ra, buông nắm đấm.

“Hơn nữa, lão đại khi nghe nói Bùi Quý Văn gặp chuyện không may, biểu cảm quả thực là sét đánh giữa trời hoang, thời điểm em đoạt kẹo của tiểu béo cách vách ăn, hẳn chính là loại vẻ mặt này, đáng tiếc trên tay em không có v8, bằng không.....”

“Tụi bây có thể lại làm càn một chút không sao.” Hần bắt đầu bẻ khớp ngón tay.

“Ngày cá tháng tư, ngày cá tháng tư, này chính là vui đùa nhỏ không ảnh hưởng toàn cục—”

Thực, là, đủ, !

“Được, tốt lắm, tụi bây nhớ kỹ cho tao!” Bùi Vũ Canh ghen một bụng hỏa, oán hận phẩy tay áo bỏ đi.

Hần tự nhận tu dưỡng chưa tới, lại ma sát tiếp, hẳn sợ sẽ không chế không được, làm thịt từng đứa một lần bột ăn tươi, quả nó là ngày cá tháng tư hay lễ Thánh Nhân!

Thật sự là càng nghĩ càng buồn, mặt trời sưởi nắng đầu cháng váng, hẳn từ trên thảm cỏ xoay người đứng lên, dự tính về lớp ngủ một giấc, có lẽ vừa ngủ dậy tâm trạng sẽ tốt rất nhiều.

Đột nhiên, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn—

Phanh, khẩu!

Một đoàn vật phẩm bằng sắt — cải chính xác thực tên là, thùng nước!

Đúng vậy, không sai, chính là thùng nước, ở trước mắt hẳn trình diễn một cuộc thí nghiệm vật rơi tự do, hơn nữa dùng phương thức hẳn hoàn toàn không thể phòng bị, từ trên lầu chuẩn xác, không có lằm, không kém một chút nào – đập vào đầu của hẳn.

A, chết tiệt, chết tiệt, thực mẹ nó chết tiệt lần thứ n!

Hắn một tay xoa đỉnh đầu, phát hiện cuộc thí nghiệm rơi tự do này, ở trên người hẳn nhanh chóng phát huy hiệu quả, hiệu quả kia — nha, không, đó là sưng thũng, làm cho hắndầu đến nhe răng trợn mắt, đồng thời nghe được phía trên truyền đến một tiếng hút không khí khe khẽ.

Mẹ nó! Hần thực sự xung khắc với ngày cá tháng sao? Bị người xem như ngu ngốc đùa giỡn còn chưa tính, còn bị đập cho đầu nổ hoa? Này là ai ác liệt vui đùa?

Hắn tức giận đến choáng váng, mặc kệ là ai, mẹ nó, hẳn thề mặc kệ là ai – hẳn, sẽ, trả lại!

“Cậu không sao chứ?” Một giọng nữ truyền đến.

Hắn ngửa đầu, một cái đầu tròn dò xét đi ra, mái tóc đen nhánh thuận thế rũ xuống che đi hơn phân nửa khuôn mặt, hẳn nhìn xem không phải rất rõ ràng, mơ hồ cảm thấy cô có chút quen mặt, nhưng chỉ có ba giây suy xét mà thôi, cô lập tức quay đầu bỏ chạy.

Này “Tục tử”! Cư nhiên gây chuyện bỏ trốn, đừng để ông đây tóm được, bằng không –

“A, là, là cậu—”

Ngay tại hẳn tức giận lên não, thẳng ép trúng gió bên cạnh, tiếng nói mềm yếu ngọt ngào lại lần nữa truyền vào tai, không biết có phải do cấp tốc chạy xuống lầu hay không, hơi thở có chút bất ổn, khuôn mặt phần nộn nhỏ nhẩn thoát nhìn giống quả táo hồng, mê người làm cho hẳn muốn cắn một ngụm.

Ngừng! Hần phát xuân cái gì chứ, người ta chạy xuống đã xem như có lương tâm.

Bất quá bộ dạng cô hoảng sợ như gặp quỷ, hẳn rất có ý kiến, hẳn có đáng sợ như vậy không? Nhìn thấy cảm xúc hẳn càng thêm ác liệt.

Không gì kiêng kỵ phải không?

Chính người không có tội phải không?

Hợp tình hợp lý kiêm hợp pháp phải không?

Tốt lắm, vậy hấn sẽ không gì kiêng kỵ, chính người vô tội, hợp tình hợp lý lại hợp pháp vui đùa!

Là chính cô đưa lên cửa, người ta đùa giỡn hấn, hấn sẽ đùa giỡn cô!

Rốt cục tìm được nơi phát tiết, thỉnh linh xảy ra suy nghĩ tiến vào trong óc, không kịp suy xét tay đã đè ngực lại, thở hổn hển. “Tôi, tôi –”

“Cậu làm sao vậy?” Thấy hấn không thích hợp, cô kinh hoảng, không biết làm sao trừng hấn.

Bị thùng nước đập trúng, sẽ biến thành như vậy sao? Nhiều nhất có lẽ là chấn động não đi?

“Tôi có, bệnh tim, bẩm sinh –”

“Làm sao có thể!” Cô kêu sợ hãi. Hấn đánh nhau thực dũng mãnh a, hấn rống người khoẻ mười phần a, hấn là đại ca toà trường, hấn nói một tiếng, khí đập sơn hà, vạn phu đừng địch! Cái loại hình tượng yếu đuối này làm sao có thể phát sinh ở trên người hấn? Không có khả năng, không có khả năng!

Cô dùng sức lắc đầu, kháng cự sự thật này.

Để tăng mạnh độ thật, dứt khoát ngã ngang, hấn giả vờ không thở được, trực tiếp hai mắt nhắm lại, ngã xuống đất xong việc.

“A!” Cái này khiến cô thật sợ hãi, muốn xem nhịp tim hấn, cố tình bàn tay hấn ấn thật chặt, cô đổi cách dò hơi thở, cứ nhiên — không có

Không thể nào? Như vậy liền tiêu?

Đầu cô trống rỗng, bản năng giương giọng hô to: “Đồng học, mau, kêu thầy cô đến!”

Sau đó? Sau đó đâu? Nàng phải làm sao bây giờ! Đúng rồi, trong khoá học hộ lý, thầy đã có dạy, làm như thế nào a? Phía trên trái tim, phía trên nơi nào? Mặc kệ, liền chỗ này, cô luống cuống tay chân tìm được vị trí, bàn tay đặt lên, liên tục đè ép, sau đó đâu? Miệng đối miệng hô hấp nhân tạo!

Cô dùng sức hút vào một hơi, cúi người dán sát vào miệng của hấn –

Bùi Vũ Canh tự nhận không phải Liễu Hạ Huệ, hướng chi quả táo này thoát nhìn ngọt mê người, chính cô đã đưa lên cửa, hấn cũng thoải mái hôn lên.

Cô mở to mắt, kinh hách trừng trụ hấn, hấn lơ đãng, đè lại cái ót cô, hôn thực sự!

Khi hấn thoáng rời lực, cô cuống quýt đẩy hấn, dùng sức thở phì phò. “Cậu, cậu –”

“Tôi như thế nào?” Hấn miễn cưỡng ngồi dậy, phủi tro bụi trên người.

Hô! Tâm trạng tốt hơn nhiều, thế giới thật đẹp, mặt trời mỉm cười, chim nhỏ ở bên cạnh hót líu lo –

“Cậu gạt tôi!” Cô tức giận lên án.

Này tựa hồ là chuyện quá rõ ràng đi?

Hấn tuyệt không đồng tình nhìn cô. “Không cần rất tin tưởng hai mắt của mình, ngày cá tháng tư, chuyện ngu xuẩn gì cũng có khả năng phát sinh, bị chính là do cô ngốc.”

Cho nên nói, này chính là vui đùa ngày cá tháng tư.

“Sao cậu có thể lấy loại chuyện này ra đùa giỡn, cậu có biết tôi thực sự bị cậu dọa không!” Cô xấu hổ và giận dữ đan xen, nhất thời tức giận lên não, giơ tay giáng xuống một cái tát.

Hấn há hốc mồm, mà cô, tức giận xoay người chạy đi.

Thằng đến đôi má truyền đến một trận nóng rát, hấn còn không dám tin đã xảy ra chuyện gì.

Cô — đánh hấn

Mẹ nó, hấn đời này còn chưa từng bị con gái đánh quá, cô mượn gan chó sao?

Tốt lắm, lần này bọn họ kết thù lớn, cô đừng để hấn tóm được, bằng không — hừ hừ, chúng ta chờ xem!

“Ha —”

“Ha ha —”

“Ha ha ha —”

Ba bộ đồng diễn hoàn mỹ ở góc trường sau khi tan học vang lên.

Về mặt Bùi Vũ Canh tối tăm trường hồ quần cầu đẳng cười nghiêng ngả. “Cười cái rắm gì ?”

“Không phải..... Lão đại, anh tha thứ bọn em, này, này thực sự rất buồn cười —” chịu đựng vết thương trên mặt bị kéo đau phải cười sưng một phen, nếu không sẽ nội thương.

Hắn oán hận cắn răng, một tay chống đỡ gò má hồng bị đánh, thoáng nhìn một bên im lặng, Thánh Nhân theo đám diên này “Khởi tiểu” . “Khó được linh bắc có độ lượng, mày không cười sao?”

Cảm tình bị hấn đánh rất nghiêm trọng, ngay cả thần kinh cuồng tiểu cũng bị đập cho chập mạch?

Thánh Nhân thở dài. “Lão đại, anh thực sự không phải lẫn lộn bình thường.”

Đoạn nhạc đệm “Đùa dai chi hôn” kia , khi nữ nhân vật chính thưởng cho Bùi Vũ Canh một cái bạt tay, lão sư cũng tối thấy cô vừa khóc vừa chạy đi ngang qua, một mặt không hiểu hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì?

Hắn sờ sờ má trái ửng đỏ, hai ba câu nói sơ qua. “Có lẽ là so đo em không tìm thời cơ dưới ánh trăng hôn cô ấy đi, thầy có biết, con gái đối với loại chuyện này đều rất nhỏ nhen.”

Lại sau đó, đồng học ở hiện trường thấy toàn bộ hành trình hôn môi, trước khi tan học đã truyền khắp trường, lại lại sau đó, bạn bè từ chỗ hấn chiếm được nội tình tỉ mỉ xác thực.

Lại lại lại sau đó, chính là tình huống như vậy.

Mà hấn chính là một đường nguyên rửa cô gái chết tiệt kia đừng để hấn bắt được, hấn là người hướng tới có thù tất báo, không thù luyện nắm đấm !

Tiếng cười đột nhiên ngừng, Tiểu Phó không thể hiểu nổi trường hấn. “Không thể nào, lão đại, anh thực sự không biết Diệp Tâm Lê là ai?”

“Sao phải không biết? Không phải là đứa hỗn đản đập đầu tao thiếu chút nở hoa, thưởng tao một cái tát rồi chạy trốn sao?” Nói đến này vẫn như cũ nghiêng răng nghiêng lợi, hấn cũng là về sau mới biết được, thì ra cô tên Diệp Tâm Lê.

“Toàn trường đều biết nữ nhân vật chính là ai, nam nhân vật chính cư nhiên không biết, đừng kéo, lão đại!” Khải Tử kinh ngạc kêu.

“Chúc mừng lão đại, chị dâu là tài nữ, công khóa tuyệt, hàng năm lĩnh học bổng đều có phần của cô ấy!” A Đông bổ sung.

“Ồ.” Lại một người biến thái giống Bùi Quý Vân.

Cư nhiên đối từ “Chị dâu” không phản ứng, vốn tưởng rằng sẽ bị đá tới A Đông sưng sọt.

Thánh Nhân nhin không được lại thở dài một hơi. “Lão đại, anh tiến vào trường có nửa học kỳ, tốt xấu gì bạn cùng lớp cũng nhớ tên một vài người đi!”

“Hả?” Bùi Vũ Canh ngoài ý muốn nhú mi. “Mày nói cô ấy học cùng lớp với chúng ta ?”

Thánh Nhân càng vô lực. “Còn là lớp phó a!” Mỗi lần thi xong đều thấy tên đứng đầu danh sách, hấn cư nhiên hoàn toàn không ấn tượng?

Bùi Vũ Canh miễn cưỡng ghé vào trên mặt bàn hóng mát. “Ai sẽ đi lưu ý cái kia.”

Đó là bởi vì số lần hấn trốn học vĩnh viễn so với lên lớp nhiều hơn, sẽ an an ổn ổn ở lớp học cũng chỉ để ngủ bù, chiếu theo như vậy, cho dù lẫn lộn đến tốt nghiệp, đi trên đường hấn cũng không khả năng nhận được ai từng học chung với hấn qua.

Cái này thật tốt, mọi người không cần trên đường đi gặp hấn che mặt lại. Lần đầu tiên bị con gái tát, nếu không đòi lại, uy nghiêm của lão đại hấn để ở đâu?

Nhớ tới vẻ mặt rụt rè kia, hấn xả ra nụ cười âm trầm. “Thánh Nhân –”

“Hả?”

“Tao hiện tại bắt đầu cảm thấy, ngoan ngoãn ngồi ở lớp học, tựa hồ không phải một chuyện nhàm chán a.”

2. Chương 2

Xong đời ! Diệp Tâm Lê nhìn chăm chú tay phải mình, cắn phần môi ảo não không thôi. Kỳ thực khi ném xuống cái tát kia, cô đã hối hận, chẳng qua lúc ấy rất tức giận, không nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại tỉnh táo nghĩ lại, dần dần ý thức được đại chí đại điều !

Nhìn chung cả trường học, đại danh Bùi Vũ Canh, người nào không biết, người nào không hiểu, cái gọi là “thể lực ác Trường học”, chỉ hấn !

Bất luận trường nào, cũng tránh không được tồn tại cái gọi là thể lực trường học đi, đặc biệt loại trường cấp ba như bọn họ. Cô không biết hấn là làm như thế nào đến, vừa mới chuyển trường chưa đến nửa học kỳ, tựa như quốc vương thu phục lãnh thổ.

Một đường thể như chẻ tre, cả trường, không ai không phục hấn.

Mà sớm hơn phía trước, nghe nói hấn chọc chuyện so với sao trên trời còn nhiều, trường học đã vô pháp tha thứ, vì thế “Uyển chuyển” mời phụ huynh “Tìm trường khác”.

Lấy danh tiếng và tài lực của Bùi gia mà nói, để con lấy được tốt nghiệp chẳng phải vấn đề, nhưng có một trường tử mới chống đỡ tới lớp mười đã bị thôi học, như vậy thực mất mặt đi? Quốc trung còn không biết đổi bao nhiêu trường!

Nhưng hấn xem ra tựa hồ chẳng phải thực để ý vấn đề này, được tốt nghiệp hay không cũng không để ở trong lòng, vẫn làm theo ý mình như cũ, thái độ thật sự vọng cuồng, học kỳ khai giảng đến bây giờ, còn chưa thấy hấn ở trong phòng an phận học hành qua một ngày, các thầy cô nếu muốn may mắn được Bùi đại công tử cho mặt mũi, còn phải đi trong miếu ném sấm hỏi thần, hành vi quả thực kiêu ngạo quá mức.

Bất quá, hấn làm càn thì làm càn, nhưng không khi dễ kẻ yếu, làm loại hành vi du cô sẽ làm như phun nước miếng người khác. Bình thường kẻ địch của hấn, đều có thực lực tương đương ; Nếu không nữa thì chính là người đó có nuôi chó, muốn thả chó đi cắn hấn.

Tóm lại, hấn là sư trưởng trong mắt tất cả học sinh, cũng là đại ca vĩnh viễn trong cảm nhận của học sinh.

Có lẽ, hấn thực sự có chỗ làm cho người ta kính phục đi, nhưng này vẫn không thay đổi được ấn tượng lưu manh của cô đối với hấn; Cho dù là một lưu manh làm cho người ta kính phục, trên bản chất vẫn là lưu manh.

Đòi mạng là, cô cứ nhiên còn cho hấn một cái tát, tuy rằng hấn đùa giỡn thực quá đáng, nhưng hấn là thể lực ác trường học nha, cô không có kinh nghiệm đặc tội...

Cái này xong rồi, không biết hấn sẽ đối phó cô thế nào?

Từ ngày hôm qua đến bây giờ, cô luôn luôn cố gắng làm cho chính mình tin tưởng, lấy phong độ đại ca hấn, hấn là sẽ không cùng cô so đo loại “Việc nhỏ” này..... Đúng, đúng không?

Cô vỗ ngực, lo sợ bất an liệu mạng thuyết phục chính mình. Dù sao học kỳ đều sắp hơn nửa, cũng chưa từng gặp hấn nghiêm túc học qua, hấn là không có việc gì, không cần tự mình dọa mình.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiết tự học sắp qua, cô lặng lẽ ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía chỗ ngồi dãy cuối trống không, xem ra hôm nay có lẽ hấn cũng sẽ không đến đây!!

Vừa mới nghĩ như vậy, bóng dáng cao lớn bước vào phòng học, lập tức hút đi ánh mắt cả lớp, mở lớn miệng mở lớn miệng, rớt xuống a rớt xuống, còn có người dùng sức xoa nhẹ mắt vài cái.

Đây là học kì mới tới nay, hẳn tới sớm nhất!

A a a! Cô dưới đây lòng kêu thảm thiết, trời muốn diệt cô sao?

Để cho trái tim của cô vô lực là, hẳn tùy tay bỏ lại túi sách, ánh mắt hướng phòng học quét một vòng, thẳng tắp đi về phía cô.

A! Xong rồi!!

Diệp Tâm Lê ghé vào trên mặt bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ chôn sâu trong vòng tay, không dùng khí đối mặt hẳn.

Hiện tại rốt cục biết tâm trạng tội phạm tử hình, cô cơ hồ có thể đoán được tương lai thảm đạm không ánh sáng!!

Một đôi giày chơi bóng nam tính đứng trước mặt cô, Bùi Vũ Canh cúi thấp người, ở bên tai cô cúi đầu, cực thông thả nói một câu: “Cô sẽ không quên chúng ta có món nợ còn chưa tính chứ? Diệp, Tâm, Lê, đồng, học!”

Quả nhiên!

Thần a thượng đế a Jesus Christ, thánh mẫu Maria, có thể cho phép cô hiện tại liền xui đi hay không??

Sự thật chứng minh, cô ban đầu có dự cảm không tốt quả không sai.

Cũng không biết hẳn làm thế nào, dù sao Bùi Vũ Canh ở trong trường vốn rất có lực kêu gọi, cô chỉ biết là, ba ngày sau, chỗ ngồi của cô từ ở giữa dời đến dãy cuối cùng ! kế bên hẳn.

Vừa mới bắt đầu, cô còn có thể tự mình an ủi, dù sao hẳn không thường lên lớp, không sao.....

Nhưng là, kỳ quái chuyện gì đã xảy ra, thái độ hẳn cư nhiên khác thường, mỗi ngày đúng giờ lên lớp, lúc nào cũng loáng thoáng trước mặt cô, đồng thời cũng làm cho cô không có lúc nào là bị vây dưới ác thế lực của hẳn, mỗi phút đều trôi qua trong lo lắng đề phòng.

Này còn không phải tệ nhất, tệ nhất là hẳn hơi một tí liền uy hiếp muốn đánh cô, miệng đầy thô tục, đoạt cơm hộp của cô, xả bím tóc của cô, có một lần càng quá đáng, hẳn đem sổ điểm danh giấu đi, hại cô gấp đến độ sắp khóc.....

Bất quá chỉ nợ hẳn một cái tát thôi, cùng lắm thì để cho hẳn đánh lại là được, cần gì phải dọa cô như vậy?

Ô ô! Trong nhà có tiền thì như thế nào? Có tiền có thể tác quái tác quái hay sao?

Cổ tình cô chính là không có can đảm, không có can đảm kháng nghị, không có can đảm tỏ ra bất mãn, càng không có can đảm chống đối hẳn, chỉ có thể trốn đi, ủy khuất rơi lệ.

Sau đó hẳn còn nói : “Mẹ nó! Cô dám khóc?”

A a a! Làm sao có thể có loại người bá đạo như vậy, ngay cả khóc cũng không cho?

Tìm tắt hết chữ Trung Quốc, cũng không đủ để hình dung người này ác hình ác trạng, mỗi ngày cô đều bị hẳn dọa sợ tới mức hồn vía lên mây.....

Vụng trộm nhìn hẳn một cái, hẳn đang đánh ngáp, ghé vào bên cửa sổ đếm con kiến.

Cô thấy lên lớp với hẳn mà nói, là tương đương một chuyện không thú vị, mỗi ngày đến đây cũng chỉ ghé vào trên bàn cùng Chu Công triển miên, vậy hẳn làm gì phải miên cưỡng chính mình ngồi ở chỗ này? Dù sao lão ba hẳn là giáo đồng, quyền chút tiền liền đủ hẳn lăn lộn đến tốt nghiệp, chẳng lẽ vì bắt nạt cô sao? Cô thực sự không hiểu hẳn.

Lớp trưởng hô khẩu lệnh tan học cúi chào, hẳn ngay cả đứng dậy đều lười, cả lớp cũng chỉ một mình hẳn ngồi phịch ở trên bàn, có đủ kiêu ngạo, mà lão sư cư nhiên đều xem như đã quen.

Cô thu dọn sách giáo khoa xong, đang muốn đứng dậy, da đầu đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn rất nhỏ, cô quay đầu lại, quả nhiên hắt lại giữ chặt tóc cô.

“Muốn đi đâu? Người nhát gan.”

Đây là một chỗ khác của hắc khiến người ta ghét, hắc không kêu tên của cô, luôn gọi cô bằng những biệt hiệu kì quái, mà này là một trong số đó!! Cũng không thể nào dễ nghe.

Cô hốc mắt rưng rưng, vuốt da đầu, nhỏ giọng nói:“Tôi muốn đi cắt tóc.....” Như vậy hắc sẽ không có thể hờ một tí liền kéo tóc cô.

“Cô cắt đi! Xem tôi có thể đánh cô hay không!”

Xem, chính là như vậy.

Cô hít hít cái mũi:“Giữa trưa, tôi muốn đi lấy cơm.”

“Không, cho, trốn, có nghe hay không?”

Hắc hiện ra hàm răng trắng bóng, cười đến có ý đồ khác, cô nhận mệnh gật đầu, khuất phục hành vi ác bá của hắc.

Có thể nghĩ, cơm trưa của cô tự nhiên lại lưu lạc ma chưởng, quả thực chính là thổ phỉ!

Liếc mắt nhìn hắc ăn ngấu nghiến, cô ai oán đứng dậy tính đi mua miếng bánh mì lót bụng!

“Bí đao lùn, cô ngồi xuống cho tôi, chân ngắn liền nhận mệnh, không cần nơi nơi chạy loạn.”

Lại một biệt hiệu mới.

Hắc nói chuyện nhất định phải độc miệng như vậy à? Cô có nhỏ nhắn một chút, nhưng không cần kêu cô là bí đao lùn a, ai giống hắc, tay dài chân to, không có việc gì còn đem chỗ ngồi của cô đưa tới phía sau, hại cô khi xem bảng đều bị người phía trước che chắn, lên lớp thật vất vả, trứng thối này!

Không biết hắc từ nơi nào lấy ra một hộp tiện lợi, thuận tay vứt cho cô:“Cầm.”

“Cho tôi?” Cô bất ngờ chỉ chỉ chính mình, cẩn thận xác nhận.

“Còn hoài nghi à?”

“Này.....” Cô hít sâu một chút, cố lấy dũng khí cả gan hỏi:“Này sẽ không cũng là cướp đi?”

Cô không muốn thu tang vật, không muốn làm đồng phạm a!

Lúc này, Bùi Vũ Canh liếc cô một cái, ngay cả hừ một tiếng đều lười.

Chắc, cái gì chỉ số thông minh? Xem bộ dạng cô luôn chậm hiểu, thực hoài nghi hạng nhất của cô thế nào có được.

Xem cô chậm chạp không dám động, hắc tức giận:“Của tôi ! Nghe không hiểu tiếng Trung à? Muốn phiên dịch thành tiếng Anh không?”

“Ách?” Hắc xác định thực sự có biện pháp phiên dịch thành tiếng Anh sao? Bài kiểm tra tiếng Anh lần trước của hắc, hình như chỉ có bốn mươi điểm.

Diệp Tâm Lê bị hắc hung dữ ngẩn ra, không có can đảm phản bác.

“Cô lại không ăn, tin ông đây đổ lên đầu không?”

Tin, tuyệt đối tin! Biểu cảm hắc hung thần ác sát, rất có công lực tin.

Cô không dám lại chân chờ thêm một giây, chạy nhanh mở hộp tiện lợi ra.

Tinh xảo, là từ duy nhất cô có thể hình dung, thử một ngụm, mỹ vị có thể so với cấp năm sao, vì sao hắc không ăn? tiện lợi của cô chỉ là một ít món ăn gia đình bình thường mà thôi.....

Không kìm nén được nghi hoặc, cô nhỏ giọng hỏi:“Vì sao..... cậu không ăn của mình ?”

Bùi Vũ Canh ngược mắt quét cô một cái, không nói chuyện, lại tiếp tục công kích đồ ăn! Lúc này mục tiêu tiêu diệt là súp lơ.

Có phải cô nói sai cái gì rồi không? Vẻ mặt của hắn thật lạnh nhạt.

Không biết qua bao lâu, toàn quân súp lơ bị diệt xong, cô cho rằng hắn sẽ không trả lời, hắn mới nhàn nhạt phun ra một câu: “Rất lạnh.”

Lạnh? Cô cũng sốt.

Có sao? Còn nóng hầm hập, sắc hương vị câu toàn a!

Tâm tư của hắn, cô không hiểu, bắt quá từ đó về sau, bọn họ trao đổi cơm trưa biến thành một loại thái độ bình thường, dù sao có cái gì liền ăn cái đó, hắn cũng không oán giận, mỗi lần đều ăn sạch sẽ, bộ dạng dễ nuôi như heo.

Có một lần tan học về nhà, mẹ bỗng nhiên nói với cô: “hôm nay cơm trưa có phải không tốt lắm không? Bởi vì hết muối, lại không có người giúp mẹ mua, cho nên..... Con nhất định ăn không vô đi?”

“A.....” Nhớ tới hộp tiện lợi rỗng tuếch, hoàn toàn nói không nên lời.

Không, cô muốn cải chính, hắn so với heo còn dễ nuôi hơn, heo còn có thể chọn thức ăn gia súc a!

Hắn toàn thân cao thấp, hoàn toàn không giống thiếu gia xuất thân hào môn nhà giàu. Đã không có khí chất thiếu gia cao quý, cũng không có cái loại tính tình thiếu gia phiến toái khó hầu hạ.

Rất nhanh, lớp mười một kết thúc, nghỉ hè đã đến, lòng cô tràn đầy cho rằng, Bùi Vũ Canh suốt ngày trốn học, không bị thôi học đã rất giỏi, tỷ số vắng mặt cao như vậy, cộng thêm thi học kỳ không đạt tiêu chuẩn, nếu còn có thể thuận lợi lên lớp, vậy ông trời cũng không tránh khỏi thật không có mắt.

Cô thực sự, thực sự phi thường chờ mong viễn cảnh tốt đẹp thoát ly ma chướng, chính là..... Ai, ông trời ngẫu nhiên cũng sẽ tạm thời tính mù!

Tuy rằng cảm thấy thực không có thiên lý, nhưng hắn và cô cùng lên lớp, điều làm cô muốn khóc nhất chính là, chỗ ngồi của cô vẫn ở kế bên hắn như cũ. Cô đã ngay cả khí lực khóc cũng không có, rốt cuộc phải tới bao lâu, cô mới có thể thoát ly cảnh dầu sôi lửa bỏng này...

Trên cơ bản, cô và Bùi Vũ Canh, hoàn toàn là hai loại người bất đồng điển hình, theo lẽ thường mà nói, ngay cả làm bạn đều tính miễn cưỡng.

Cô là sư trưởng trong mắt nhóm học sinh gương mẫu, thành tích đứng đầu, tôn sư trọng đạo, nhu thuận thủ lễ, tất cả chuyện không hợp giáo quy, cô tuyệt đối sẽ không làm; Mà hắn. Thì càng không cần nhiều lời, thành tích chưa từng thoát khỏi hàng đơn vị, làm việc quái đản, ôn thần sát tính, thấy cô khi nhắc tới hắn chỉ có đau đầu.

Cô luôn luôn cho rằng, cô sẽ luôn sợ hắn, trốn hắn, hơn nữa bài xích hắn đến tốt nghiệp, sau đó vỗ hai tay, từ nay không cần lại liên lạc, cho dù ở trên đường gặp nhau cũng sẽ giả vờ như không biết!

Nếu không phải xảy ra chuyện này mà nói.

Bởi vì chuyện này, cô phát giác, hắn cũng không tệ hại như cô nghĩ.

Bởi vì chuyện này, hắn ở trong cảm nhận của cô địa vị dần dần mơ hồ.

Bởi vì chuyện này, cô đối với hắn không còn e ngại, hơn một tia dây dưa mịt mờ..... Ái muội.

Ngày đó có tiết thể dục, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, Bùi Vũ Canh rong ruổi sân bóng, cùng lớp bên cạnh đánh giao hữu, đưa bọn họ nhất nhất làm thịt, một cái bóng xinh đẹp, khiến nữ sinh ái mộ thét chói tai.

Hắn xua đi mồ hôi trên mặt, ánh mắt theo quán tính quét về phía ngoài sân bóng rổ, không thấy được bóng dáng bé bỏng quen thuộc.

Bí đao lùn phát dục bất lương đâu? Nho nhỏ như vậy, thực dễ dàng bị bao phủ trong đám người.

Xác định cô thực sự không ở đây, hấn càng đánh càng không có tinh thần, dứt khoát thay đổi người, mua bình nước khoáng, một đường hướng phòng học đi.

Tiểu bắt điểm kia phản xạ thần kinh siêu kém, kêu cô chơi bóng chỉ có bị bóng đập vào, hấn đã từng cố ý đem bóng hướng trên người cô ném qua vài lần, phát hiện cô thật đúng là ngay cả tránh đều chậm nửa nhịp, chỉ sau khi bị đập một mặt đáng thương đáp trả, dùng lệ quang lờ lờ lên án hành vi ác bá bắt nạt của hấn.....

Đàn độn ngu ngốc!

Khóe môi hấn không tự giác hiện lên ý cười ác liệt.

“Cô ở nơi nào? Nghe được xin trả lời. Người nhất gan, bí đao lùn, lê yêu khóc, lê ngu ngốc, lê tây dương, vận động ngu ngốc!”

“Cậu đừng gọi bậy !” Cô ghé vào bàn khê khiến trách, tên khó nghe như vậy còn một đường lớn tiếng ồn ào, thực mất mặt nha!

Hắc hắc, sẽ phản kháng hấn nha, thật to gan. Tuy rằng trời sinh giọng nói tinh tế mềm yếu, làm cho cô ngay cả mắng chửi người đều giống như đang hờn dỗi

Hấn một mặt biểu cảm khoa trương sùng bái, ngồi trên bàn cô, đào móc lỗ tai tới gần nghe.“Rất giỏi! Người nhất gan sẽ tranh luận nha, mượn gan của ai ? 7-11 có ở bán không? Đến đến đến, nói lại hai câu nghe một chút, tôi sẽ quyết định nắm đầm nên đi nơi nào.”

Lại, lại tới nữa, hấn thật thích đe dọa cô như vậy.

Cô mím môi, ôm bụng lui thành một đoàn, sợ hãi không nói lời nào.

“Này, cô làm sao vậy?” Bùi Vũ Canh vươn ngón tay đâm đâm gò má mềm mại, cô hình như là lạ nha!

Phấn môi mấp máy, lại ý chí kiên định nhếch, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thực sự không có việc gì?” Ngón cái gia nhập, lần này là nắm chặt mũi cô, lấy mặt cô làm bánh bao rà qua rà lại, cô cũng không có lá gan vùng ra.

Bị nhắm thiếu dưỡng khí, cô nhanh chóng há mồm hút không khí.“Cậu trước buông tôi ra !”

“Vậy cô nói hay không?”

“Được, được rồi!”

Giao dịch đạt thành, lui lại.

Hấn hai tay vòng ngực, chăm chú lắng nghe.

“Tôi cái kia đến!!” Cô nhỏ giọng, khiếp đảm phun thật.

“Cái nào?”

Cô nhin xuống xúc động muốn đào cái động chui xuống.“Liền, liền ‘Cái kia’ thôi!” Quá mất mặt!

“Rốt cuộc cái nào? Mẹ nó, cô lại lè mề, mặc kệ cái gì, tôi một quyền đánh đầu cô, xem cô nói không –”

“Kỳ sinh lý !” Bị hấn uy hiếp, cô đành phải nói ra.

Âm thanh dừng lại, hấn ngơ ngác trừng cô, giống như cô là người ngoài hành tinh cấp tốc đáp xuống Địa Cầu.

“Đại, dì cả à? Cho nên?” Hấn xả môi, âm thanh khàn khàn.

Diệp Tâm Lê tự giác nhục nhã, hai tay che mặt.“Tôi quên mang bánh mì quả táo.”

“Rất cần thiết sao? Thực không hiểu nữ sinh các cô, vì sao dì cả đến nhất định phải ăn bánh mì quả táo? Bánh mì dâu tây không –”

“Tôi là nói băng vệ sinh !” Hấn rốt cuộc không hiểu thật hay là giả ngu?

Hắn lại ngây người, lần này còn kém chút không hồi được hồn.

“A a a cho nên ý của cô là!!” Làm thiếu chút nữa phát không ra tiếng.

“Là chính cậu muốn tôi nói.” Cô mặt mày nhăn nhó, một bộ dạng sắp khóc. “To cũng không biết phải làm sao bây giờ!”

“Trường học! Không có bán sao?”

Cô lắc đầu. “Bên cạnh nhà vệ sinh có bán, nhưng đã hết rồi.”

Không thể nào? Vận khí cô thật sự là xui đến không thể tả, hắn đã không hiểu được nên đồng tình cô, hay là kêu cô đi tìm chết.

“Hiện tại mới giữa trưa mà thôi nha, cách tan học còn có một đoạn thời gian.” Cô căn bản chống đỡ không đến khi đó.

Biểu cảm của cô, hại hắn muốn kêu cô đi tìm chết cũng nói không nên lời. “Được rồi, tôi đi mua.” Hắn không tình nguyện phun ra.

Cô trừng to mắt, nhanh chóng ngẩng đầu. “Đi đâu mua?”

“Cô đã quên trời tường trốn học là sở trường bẩm đại gia sao?” Chỉ là hôm nay phải trời tường làm loại chuyện này, nghĩ đến liền tức giận, nói đều nói ra miệng. “Chính cô trước hết nghĩ phải làm sao?” Tầm mắt hắn bản năng dời xuống, thì thào khẽ nói: “Nhắc nhở tôi ngàn vạn lần đừng ngồi ghế của cô.....”

Diệp Tâm Lê đã rất muốn chết, nghe hắn nói như vậy, lại xấu hổ vô cùng. “hôm nay có tiết thể dục, có mang một bộ quần áo.”

“Được rồi!” Hắn nhảy xuống mặt bàn. “Hai mươi phút sau tôi trở về, chính cô tự lo đi.”

Bộc trực nói, mãi cho đến trong tay cầm thứ tám đời hắn không chạm qua, hắn vẫn không rõ ràng vì sao sẽ như vậy.

Vì sao vừa thấy ánh mắt như nai tơ của cô tràn ngập bất lực, hắn liền tự động tự phát làm ra chuyện ngu xuẩn này?

Nhân viên cửa hàng nhìn hắn với ánh mắt quái dị, thiếu chút làm cho hắn phạm tội giết người diệt khẩu, nguyên nhân là một bao băng vệ sinh.

Hắn nghĩ, cả đời này hắn đều sẽ không tha thứ hành vi mất mặt của mình hôm nay, cứ nhiên cầm cái thứ này rêu rao khắp phố, đưa tới “ánh mắt quan ái” của người qua đường, trong đó một người lái xe máy đi qua bên cạnh hắn, còn đặc biệt chuyển xe trở về, xác nhận trong tay hắn gì đó, kỳ quái nhìn hắn một cái mới nghênh ngang mà đi.

Chính là loại ánh mắt này! Cuộc đời lần đầu tiên, làm cho hắn cảm thấy chính mình sống là một chuyện rất không nên!

Hắn cứ như vậy một đường giấu đầu lòi đuôi trở lại trường học, hơn nữa không ngừng cầu nguyện đừng cho đối thủ một mắt một còn của hắn hoặc người quen gặp được, bằng không, hắn thực sự không có dũng khí sống làm người nữa.

Thật sự là gặp quỷ, hắn Bùi Vũ Canh nha, đường đường một đại ca thể lực ác trường học, uy phong lẫm liệt, Bùi Vũ Canh đánh người không chừa tay, hôm nay thế nhưng lưu lạc đến nông nổi lén lút giúp con gái mua băng vệ sinh, thực mẹ nó uất ức!

Đều do cô gái đáng giận kia, luôn dùng một đôi mắt thủy quang nhìn hắn, làm hắn phiền chết.

“Này!” Trở lại phòng học, hắn hung dữ hô to đem cái bao làm uy nghiêm hắn quét sạch quảng hướng cô.

Diệp Tâm Lê thấy sắc mặt hắn khó coi, nàng ngây người ngay tại chỗ.

“Ngẩn người cái gì? Sắp tan học, cô muốn cho càng nhiều người xem sao?”

“A, được!” Tuy rằng thái độ hần vẫn rất kém cỏi, nhưng cô đột nhiên cảm thấy! Hần tựa hồ không có hư như cô nghĩ..... Đúng không?

“Ách.....” Lần thứ bảy muốn nói lại thôi.

“Cái gì?” Một tay khoát lên khung cửa sổ, dựa vào lưng ghế, chân dài vừa nhấc, gác trên mặt bàn.

Mây cau mặt có, tuy rằng mỗi ngày mưa dầm thấm đất, Diệp Tâm Lê vẫn không cách nào quen phương thức hần nói chuyện thô tục, còn có đáng ngồi khó coi kia.

“Cái kia..... Ngày hôm qua, cảm ơn cậu.” cô là thực nữ có giáo dưỡng, cho dù đối phương nói chuyện thô bỉ, tướng ngồi lỗ mãng, cô vẫn phải biểu đạt lòng biết ơn.

Bùi Vũ Canh ách xì một cái, ngay cả hừ đều lười, híp nửa mắt

“Còn có này, xem như biểu đạt lòng biết ơn.”

Hần tùy ý liếc mắt hộp bánh su kem hai tay cô đưa tới.“Cô làm ?”

Cô khẽ gật đầu.“Tôi hỏi mẹ cách thực hiện, lần đầu tiên làm, so ra kém đầu bếp nhà cậu.”

Bùi Vũ Canh chưa nói cái gì, kế tiếp ném vào miệng.

“Còn có –” Cô nhìn nhìn trái phải, tiếp theo trích nội dung lên lớp từ máy tính, đại bộ phận đồng học đều đã đi trước, toàn bộ phòng học trống rỗng.

Cô nhỏ giọng, lặng lẽ nói:“Cái kia! Chuyện ngày hôm qua, có thể đừng nói cho người khác được không?”

Bùi Vũ Canh ném bánh su kem, dùng miệng đón lấy, thuận tiện tròng cô liếc mắt một cái.“Cô xem Linh Bắc là tam cô lục bà à?”

Giúp cô mua băng vệ sinh, cũng không phải giúp kéo phiếu cho ứng cử viên tổng thống, cô còn trông cậy vào hần dùng âm thanh khuếch đại tuyên truyền sao? Muốn hô lớn đông lạnh tôi à? Ngu ngốc!

Chuyện doạ người như vậy, hần còn muốn cầu cô đừng nói ra! Bị hần một trận châm chọc, Diệp Tâm Lê sờ cái mũi, thực thức thời cầm miệng. Nhìn hần không có ý tứ di động, cô hỏi:“Cậu định trốn học sao?”

“Ai cần cô lo!” Bùi đại thiếu gia tùy hứng đáp lại, trời đất bao la, ăn bánh su kem lớn nhất.“Nha.”

Tiếng chung vào lớp vang lên, hần không đi, chính cô đi.“A!” nghiêng đầu một cái, cô ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, vô lực nhìn bím tóc dài bị hần kéo.

“Gấp cái gì? Trễ một chút cũng không chết.” Ai giống hần a, cô muốn lấy toàn bộ điểm chuyên cần. Nhìn mái tóc rơi vào ma chướng. Đã không thể đào thoát, cô cũng nhận mệnh. Bùi Vũ Canh đùa bím tóc cô, đem đuôi tóc dời về phía mặt cô đùa giỡn.“Này, hỏi cô một chuyện.”

“Ừ.” Cô nhăn mũi né tránh, không dám kháng nghị.

“Cô vì sao lưu lạc đến trường này?”

“Lưu lạc.....” Hần dùng từ này hình dung trường học mình?

“Vô nghĩa! Bằng không muốn dùng thăng chức à? Cô thi cử là hỏi quỷ phụ thân sao?”

“Quỷ, quỷ phụ thân?!” lại dùng cái từ này hình dung a?

“Cô là vệt à? Làm gì luôn luôn lặp lại lời tôi nói? Đi học đối với cô, không có nghĩa là Linh Bắc đi đại tiện, lấy thành tích của cô, cho dù quỷ phụ thân bắt buộc cô cũng không cần chăm chỉ như vậy, cô rốt cuộc muốn nói thật hay không? Hay là muốn nắm đầm tôi giúp cô?”

Hần nói chuyện thực sự..... rất bất nhã.

Cô không hiểu vì sao hần đột nhiên đối với chuyện của cô cảm thấy hứng thú, nhấp hé miệng, quy quy củ củ chỉ tiết trả lời:“Không phải quỷ phụ thân, tôi có chí hướng học hành, nhưng phải tự trả tiền, mà trường chúng ta có trợ cấp học phí ba năm, suy tính sau, tôi liền tới đây.”

Lập trường của trường hẳn biết, lưu ba năm thôi, cần một chút hào quang khoe khoang với bên ngoài, nhưng cô –

“Nhà cô nghèo như vậy à?”

“Cũng không phải, chính là khi đó vừa khéo ba ba công tác có chút vấn đề, ông cảm thấy con gái cuối cùng cũng phải lập gia đình, học hành lại gian khó, bằng cấp cao tới đâu cũng không có tác dụng quá lớn, vẫn là đem tiền dùng để bồi em trai tôi tốt hơn.”

Cô liền thực sự ngoan ngoãn đồng ý: “Con là heo à, sẽ không kháng nghị sao?”

Đã là thời đại nào rồi, còn có loại tư tưởng phong kiến này, con gái thì như thế nào? Đọc sách phạm pháp sao? Bọn họ đều nhìn không ra cô có bao nhiêu thích đọc sách sao?

Hắn có dự vọng muốn đánh người.

“Có quan hệ gì? Hẳn là em trai tôi, cũng không phải người ngoài.” Cô nhợt nhạt mỉm cười.

Bùi Vũ Canh trừng cô diêm nhiên cười yếu ớt: “Cô sẽ không phát điên? Sẽ không tâm lý không thăng bằng?”

Đây là quái thai nơi nào đến? Thật muốn bỏ đầu cô ra nhìn xem, tế bào não kết cấu có phải khác hẳn với người thường không.

“So đo sẽ không làm cho chính mình càng vui vẻ, người nhà của mình, vì sao không thể càng khoan dung đối đãi?”

Lời nói ít ỏi, trùng trùng gõ vào đáy lòng hắn, hẳn thật lâu, thật lâu phát không ra tiếng!

3. Chương 3

“Hoá ra đều là người lưu lạc thiên nhai.”

Cô nhớ ngày nào đó khoá máy tính, cô đến muộn nửa giờ, cuối cùng, hắn nói những lời này.

Rất nhẹ, rất nhẹ, cơ hồ nghe không rõ ràng, nhưng cô xác định hắn nói!

Có ý tứ gì chứ? Đều là người lưu lạc thiên nhai, hắn cũng từng bị người nhà bỏ qua, là như vậy sao?

Đây là lần thứ hai, cô cảm thấy hắn không hư như vậy.

Cô thậm chí từ từ bắt đầu cảm thấy, bị hắn quán lấy âm hồn không tiêu như vậy, cũng không khó chịu như bị cực hình.....

Chính là, ý nghĩ như vậy, biến mất ở mấy ngày sau.

Cô tìm mấy ngày mới làm xong bài tập máy tính, vốn hôm nay muốn giao cho trưởng bàn, ai biết mới đi xem chỗ giáo vụ trở về, lại phát hiện giấy bị phá hư toàn bộ, phơi thây mặt bàn.

Cô há hốc mồm, hoàn toàn không thể phản ứng.

Là ai? Ai làm như chuyện ác liệt như vậy?

Trong óc hiện lên người đầu tiên bị tình nghi, là Bùi Vũ Canh luôn luôn lấy chính cô làm vui, ham mê lớn nhất của hắn, không phải là xem biểu cảm kích động bất lực của cô lấy lòng hắn sao? Hắn còn giấu sổ điểm danh, còn có bài tập kinh tế của cô!

“Ngắn người cái gì? Chậm hiểu.” Bùi Vũ Canh xách bình nước khoáng trở về, một chường không nhẹ không nặng hướng cái ớt cô chụp tới.

“Không có.” Cô lập tức thu giấy xong, ép nước mắt vào trong.

Kháng nghị thì như thế nào? Cô cũng không thể làm gì hắn, cô mới không cần tự rước lấy nhục, nhìn sắc mặt hắn đắc ý.

Bùi Vũ Canh đặt mông ngồi trở lại ghế, chân dài tự nhiên lại đặt lên bàn, đem một bình trà sữa thuận tiện mua ném cho cô.

“Không cần!” Cô bực mình đẩy trở về.

“Ông đây mua, cô dám không uống?” hắn híp mắt uy hiếp.

Không uống cũng không được, rất quá đáng!

Cô cắn môi, giận mà không dám nói gì, ghé vào trên bàn không tiếng động rơi nước mắt.

Lại đến chính là cách một ngày xã đoàn hoạt động, cô chọn là xã đàn ghi-ta, trước lên lớp mới phát hiện đàn ghita mang theo, không biết khi nào sáu dây đàn đều bị người cắt đứt, cô khổ sở mãi cho đến tan học, cũng không chịu mở miệng nói với Bùi Vũ Canh thêm một câu.

“Này, cô sẽ không đi cả lại tới nữa đi?” Khoảng cách lần trước, giống như mới nửa tháng mà thôi. Bùi Vũ Canh luôn luôn quần cô đến tan học, giặt nhẹ tóc cô, làm không hiểu cô có chỗ nào không đúng.

“Cậu đừng lại kéo!” Cô tức giận, dùng sức rống ra tiếng, lao ra cửa.

Kế tiếp, lại phát sinh một ít chuyện vụn vặt, còn có người thừa dịp tan học khi đám đông chật chội, dùng kéo cao su dính tóc của cô, cô đành phải nhịn đau cắt mái tóc dài, cách một ngày đi trường học, Bùi Vũ Canh nhìn mái tóc miễn cưỡng tới vai của cô, tức giận một cước đá ngã lăn ghế dựa.

“Mẹ nó Diệp Tâm Lê, dám xem thường lời Linh Bắc nói sao? Ai cho phép cô cắt tóc ?”

Này kéo cao su lại xử lý không xong, không cắt có thể làm sao bây giờ? Hắn nhất định phải dùng phương thức ác liệt như vậy làm khó dễ cô sao?

Cô nhẫn nhục mặc cho hắn hung, không nói một câu.

Cùng loại sự kiện liên tiếp phát sinh, cô luôn luôn cho rằng này là Bùi Vũ Canh làm, thẳng đến có một ngày sự tình rốt cục rõ ràng chân tướng—trên đường về nhà, cô bị nữ sinh xấu lớp bên cạnh ngăn lại, cảnh cáo cô không được lại quần lấy Bùi Vũ Canh, bởi vì Bùi Vũ Canh là anh hùng trong cảm nhận các cô – đại ca vĩnh viễn, cô không xứng, cũng không cho phép vọng tưởng.

Rốt cuộc là ai quấy rầy ai? Cô cũng muốn cách hắn rất xa a, vấn đề là, hắn buông không tha cô.

Cô cảm thấy thật vô tội, lại thật ủy khuất, bất quá cũng rốt cục biết được, đây là tiết mục tranh giành tình nhân, tuy rằng không do Bùi Vũ Canh gây nên, nhưng cùng hắn thoát không được can hệ.

Cô chỉ biết, cùng người kia có liên hệ nhất định không có chuyện tốt, vì sao cô xui xẻo như vậy?

Cái này, càng khiến cô kiên định muốn cùng hắn bảo trì khoảng cách, cô thề, cô thực sự rất cố gắng tránh né hắn, chỉ tiếc nếu dễ thoát hắn như vậy, hắn sẽ không là Bùi Vũ Canh, hắn chính là có biện pháp không có lúc nào là không có mặt khắp nơi từ bên người cô xuất hiện, vì thế, sự kiện ác chĩnh này, lúc nào cũng có mặt khắp nơi phát sinh ở trên người cô.....

Thẳng đến một ngày, học xong khoá máy tính đi ra, cô đang định mang giày vào, lòng bàn chân đột nhiên một trận đau đớn –

“A!”

Nghe được tiếng la của cô, Bùi Vũ Canh khom người buột giày giương mắt: “Kêu xuân gì?”

Cô đau đến không có tâm tư cùng hắn so đo, khom người cởi giày, máu tươi đỏ sẫm đã chảy ra tất trắng.

Bùi Vũ Canh biến sắc, đoạt lấy giày cô, đổ ra mấy mảnh đá nhọn vụn nhỏ.

“Mẹ nó!” Hắn thấp rửa, nhất nhất nói không nói, ôm ngang cô, thẳng đến phòng y tế.

“Cậu, cậu, cậu thả tôi xuống.....” Cô lắp bắp, bị hành động của hắn dọa đến.

Bùi Vũ Canh tức giận nói: “Cô ngu ngốc à! Giày mang đến ngay cả đá đều đi ra ? Lần sau có cần đổi đinh hay mảnh thủy tinh không?”

“Khó nói lắm!” Cô cười khở. Đây phải hỏi người thả đá kia, cô làm sao mà biết lần tới sẽ xuất hiện cái gì? Hấn nghe ra không thích hợp. “Ai thả ?”

Cô hơi nhếch môi, không đáp.

“Tình huống này hông phải lần đầu tiên đúng hay không? Còn có đâu?”

Cô vẫn là không nói, chính là lắc đầu.

Cô cần gì nói với hấn? Nói lại vô dụng.

“Cô cho là cô không nói, tôi không biết sao?” Đem cô đặt lên giường trong phòng y tế giao cho cô y tá.

Một câu nói thay: “Tên ngu ngốc này chân bị thương.” Rồi sau đó quay đầu bước đi.

“Này!”

“Cô ngồi ổn định cho tôi! Chờ tôi xử lý xong tư oán, lại đến ôm cô về lớp học, nghe được không?”

Hấn thoát nhìn — giống như thực phát điên.

Diệp Tâm Lê sững sờ, nhìn theo bóng lưng hấn nổi giận rồi đi, không hiểu hấn từ đâu đến cơn tức lớn như vậy.

“Đem người kia bắt đến cho tao, một tuần sau, tao muốn biết kết quả.” Đã thật lâu không thấy loại vẻ mặt này của Bùi Vũ Canh, không ai dám không làm.

Vì thế, một tuần sau, như hấn mong muốn nghe được kết quả.

“Một nữ sinh ngu ngốc lớp bên cạnh đã ái mộ đại ca thật lâu!”

Một cái hoả nhân kim tinh quét tới. “Thánh Nhân, chú ý cách dùng từ.” Ái mộ hấn gọi “Ngu ngốc”?

“Được được được, đổi thành thiếu nữ háo sắc tuệ nhãn cao siêu ngưỡng mộ đại ca thật lâu. Nghe nói còn không chỉ như vậy, hại chị dẫu cắt tóc, còn có bài tập bị phá hư, đồ uống bị thả tiểu cường (con gián), dây đàn ghita bị cắt đứt..... Dù sao chính là có chuyện như vậy

Thôi, đại ca có biết, phụ nữ ghen tị thực đáng sợ, cho nên.....”

Nghe mỗi một chuyện, cơn tức vô danh liền tiêu cao một phần. “Tốt lắm! Ông đây đã thật lâu không có tức giận như vậy, người của tao cũng dám động, chán sống!”

Hôm đó, tên thiếu nữ háo sắc bị một đám đồng đảng kéo đến trước mặt Diệp Tâm Lê sấm hối, khí thế kia khiến cô sợ hãi.

“Cậu, các cậu.....” Đây là tình huống gì?

Một người đi tới trước mặt cô ta tát một cái, triệt để làm cho Diệp Tâm Lê há hốc mồm.

“Đừng tưởng rằng tôi không đánh nữ nhân, tôi Bùi Vũ Canh làm việc không có cái gọi là nguyên tắc, chỉ biết cái gì kêu là không từ thủ đoạn, một tát này là dạy dỗ cô, vĩnh viễn không cần làm chuyện quá năng lực, đó là muốn chết! Nói cho cô biết, Diệp Tâm Lê là người của tôi, ai dám động cô ấy thử xem xem!”

Nữ sinh từng ở trước mặt cô hung tợn, hiện thời mặt sưng, ngấn lệ, sợ tới mức một câu đều nói không được.

Bộ dáng hấn hung dữ thật đáng sợ, cái tát mới rồi vừa ngoan vừa nặng, ngay cả Diệp Tâm Lê đều cảm như hấn, mà cô cư nhiên còn từng đánh hấn, dùng thùng nước đập hấn..... Nghĩ lại liền vì chính mình mà đổ mồ hôi lạnh.

Cô thế này mới biết, cái gì mới chân chính là “Thế Lực ác trường học”, hoá ra hẳn trước kia đối với cô, căn bản chỉ là cấp bậc nhân từ mèo vờn chuột!

Nhưng mà..... Vì sao hẳn muốn nói như vậy chứ? Đây tính bảo hộ sao? Hẳn sẽ bảo hộ cô? Đây là chuyện gì? Hẳn lại vì sao phải bảo hộ cô?

“Chắc, đau chết người.” xử lý xong, phòng học trống trơn chỉ còn hai người bọn họ, hẳn vẫy vẫy bàn tay, đi trở về chỗ ngồi chính mình.

Đánh người còn dám kêu khổ?

Cô không biết nên đáp lại thế nào, xa xa nhìn hẳn.

“Lui ở góc làm chi? Còn không lại đây!”

Động tác dè dặt cẩn trọng, tràn ngập phòng bị, hẳn nhìn thấy lại khó chịu. “Người làm gì sợ thành như vậy?”

Vô nghĩa, hẳn đã nói làm việc không nguyên tắc, đánh phụ nữ không vấn đề gì, ai sẽ không sợ?

“Có thể làm bánh bích quy phô mai không?” Hẳn thỉnh linh toát ra một câu.

Diệp Tâm Lê bản năng gật đầu, trong đầu bỗng chốc không thể liên tưởng tưởng tá bạo lực cùng bánh bích quy phô mai cùng nhau.

“Ngày mai làm cho tôi ăn.” Hẳn thoải mái ra lệnh.

“Ách, được.” Cô có chút rối loạn. Vừa rồi đánh người tàn nhẫn không thấy, bộ dạng đòi nợ ăn giống một bé trai tính trẻ con, ở trước mặt cô lười nhác mà không có tính công kích, sẽ làm người ta quên hẳn trên bản chất là một đầu mãnh sư.

Cải chính xác thực nói, hẳn quả thực giống một đứa bè đòi kẹo đường ăn!

“Có nghi vấn?” Tùy tiện liếc mắt một cái chỉ biết cô ghen một bụng nói, tiểu ngu ngốc này đơn thuần như tờ giấy trắng, hoàn toàn giấu không được tâm sự.

Cô nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cẩn thận lựa chữ: “Cái kia..... cậu vì sao nói..... cậu muốn che chở tớ?”

Đông! Không chống đỡ ổn cầm, thẳng tắp đánh lên mặt bàn.

Đây là vấn đề quái gì? Hẳn nói muốn che chở cô, muốn che chở cô, dù sao hẳn sẽ không để cho bất luận kẻ nào động cô là được, cái này có gì để hỏi ?

Về mặt hẳn hiện ra một tia kỳ quái hiếm thấy. “Rất kỳ quái sao?”

Cô gật đầu. “Là có chút.....” Chần chờ, nhỏ giọng nói: “Hơn nữa..... Đây dường như không có quan hệ với cậu.....” Cô cũng không nói lên được loại cảm giác này, bọn họ! Có giao tình như vậy sao?

Cùng hẳn không có quan hệ.....

Cho nên xảy ra việc này, cô một chuyện cũng không nói cho hẳn, là vì cho rằng này không liên quan đến hẳn?

Hẳn không hiểu được đang giận cái gì, nghe cô nói như vậy, chính là, chính là! Mẹ nó siêu khó chịu!

Tựa hồ muốn che giấu cái gì, hẳn thẹn quá thành giận thô rỗng: “Làm cái rắm? Ông thích là được rồi, khi nào đến phiên cô giải thích? Cô là cái gì a!”

Cho nên nói, hẳn làm việc không đạo lý, hoàn toàn xem tâm tình?

Cô thở dài. “Tớ đã biết.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bùi Vũ Canh liền hồi hận, đặc biệt khi nhìn thấy cô lấy sách giáo khoa ra nhìn, cách xa hẳn hơn.

10 phút đi qua, cô không nói chuyện.

20 phút đi qua, cô vẫn đọc sách.

Hắn ghé vào trên bàn, càng sưỡi nắng càng nhàm chán; ‘Bí đao lùn, nói hai câu nghe một chút đi.’

Cô buông sách vở, ngoan ngoãn hỏi: “Muốn nói gì?”

“Nói!!” Kỳ quái, nghe được giọng cô, cảm giác nhàm chán phiền muộn tất cả đều biến mất.

Cô a, vóc dáng xinh xinh nho nhỏ, khuôn mặt cũng không đặc biệt xinh đẹp, chỉ thanh tú, rất dễ nhìn, càng xem càng có ý nhị, lại đến chính là giọng nói, hẳn lần đầu gặp được cô gái có giọng nói nghe êm tai như vậy, giống dòng nước,

Vừa ngọt vừa êm, nghe được xương cốt muốn rã ra, cô rất có điều kiện đi 0204 làm việc.

Suy nghĩ vừa chuyển, hẳn bật thốt lên nói: “Đến, đọc room xem.”

Cô kỳ quái liếc hẳn một cái, đọc: “room?”

“Đọc nhẹ lại một chút, tốc độ thả chậm, phải trầm bổng du dương.”

Hoàn toàn không phát hiện cả đầu hẳn không đứng đắn, cô đơn thuần làm theo. [r-o-o-m, là như thế này sao?”

Đông! Bùi Vũ Canh thiếu chút té ghế.

Má ơi, cả người đều mềm nhũn ra, hẳn hiện tại khẳng định, nếu cô tìm không thấy công tác, thực thích hợp đi giúp A Phiến phối âm! (chính là dạng audio sex ý __ __ !!)

“Còn có tên của tôi, kêu kêu xem.”

Kết quả là, biến thành : A nha, nha, ưm, Vũ Canh.....

Xuân sắc khôn cùng, thật có hình ảnh a!

Hắn sắc nặng, thiếu chút phun máu mũi!

“A, chị dâu, chị khi nào thì chạy tới 0204 đi làm ?”

Người chưa tới, tiếng tới trước, Khải Tử kinh ngạc ồn ào, Tiểu Phó, A Đông theo sau vào, nhìn phòng học trống trơn. “A? Thu phục ?” Thật vất vả chịu đựng đến tan học, muốn đến xem lão đại phát uy khí thế.

Thánh Nhân vừa học xong khoá thể dục, chụp bóng rổ tiến vào, còn chưa có làm rõ ràng phát sinh chuyện gì, liền nghe thấy âm thanh lạnh lùng của lão đại. “Mày nghe được bao nhiêu?”

“Liền! Chỉ một đoạn làm cho người ta mặt đỏ kia thôi, em còn nghĩ đại ca đang cùng chị dâu ân ái a!” Không biết sống chết A Đông tiếp tục.

“Mẹ nó, tụi bây tốt nhất lập tức xoá ngay hình ảnh trong óc!” Diệp Tâm Lê là có thể tùy tiện để bọn súc sinh ý dâm sao?

“Có chút khó nha, âm thanh này thật sự là... Chắc, chắc! Lão đại thật có phúc.” Tiểu Phó một mặt vừa tham muốn vừa biện hộ.

“Muốn chết! Tao đá cho bọn cầm thú tụi bây cả đời bất lực!”

“Oa, lão đại, đừng a!” Hiểm hiểm tránh đi đại cước đe dọa của quý, Khải Tử lau mồ hôi.

“Không cần a, lão đại, em là con trai duy nhất trong nhà, ba mẹ em còn dựa vào ‘Cái siêu phẩm xuất chúng’ của em.....” Tiếp theo, tiếng kêu rên kiêu căng xin tha thứ vang lên, chỉ thấy Bùi Vũ Canh đuổi giết ba cầm thú chạy tán loạn trong phòng học.

“Phát sinh chuyện gì ?” Thiếu nữ thanh thuần vẫn không biết tình huống, cùng Thánh Nhân trao đổi ánh mắt mờ mịt,

Căn bản không hiểu được có ba người sắp vì cô mà gặp phải nguy cơ tuyệt tử tuyệt tôn.

Cô chỉ biết là, bọn họ thực thích kêu cô là chị dâu, căn cứ lực liên tưởng không được tốt lắm của cô, cũng chỉ có thể liên quan đến Bùi Vũ Canh là đại ca bọn họ, vậy kêu cô chị dâu mà nói, không phải tỏ vẻ cô và Bùi Vũ Canh.....

Nhưng, bọn họ rõ ràng không phải!

Cô buồn rầu đã lâu, cũng sửa đúng đã lâu, nhưng căn bản không ai để ý cô, mà Bùi Vũ Canh cứ nhiên cũng chưa nói cái gì, mặc bọn họ hồ nháo.

Quên đi, dù sao những người này vốn cũng rất kỳ cục, bọn họ đã làm chuyện gì, có mấy chuyện bình thường?

Vừa mới nghĩ như vậy, đằng trước truyền đến một tiếng hét thảm, chỉ thấy Khải Tử xui xẻo bị bắt, sau đó Bùi Vũ Canh hét Thánh Nhân lại hỗ trợ.....

Diệp Tâm Lê chống đỡ ầm ầm giữa trán đau, đám diên này quả nhiên..... Không quá bình thường.

Ngay lúc sự kiện tình địch kết thúc, chuyện Bùi Vũ Canh bảo hộ cô ra mặt, truyền đi khắp trường học ồn ào huyên náo, hơn nữa bọn người Khải Tử luôn kêu cô chị dâu dài chị dâu ngắn, cơ hồ toàn trường đều biết cô là cô gái Bùi Vũ Canh coi trọng, ai đều biết đến bọn họ quan hệ không phải là ít, ai đều biết đến Bùi Vũ Canh có bao nhiêu hộ cô, ai đều biết đến khó xử cô tương đương gây khó dễ với Bùi Vũ Canh!

Đúng vậy, ai đều biết đến.

Cũng chỉ có Diệp Tâm Lê, chỉ có cô, không biết.

Khi toàn thể giới đều biết cô là nữ nhân của Bùi Vũ Canh, cô cứ nhiên là người cuối cùng được thông báo.

Sự tình là như vậy.

Ngày đó đến xã đoàn, xã trưởng xã đàn ghita, tên Chu Thư Hiền, học sinh gương mẫu lớp bên cạnh, thành tích cầm cờ đi trước, khí chất tao nhã, là loại cô có thể làm bạn.

Hắn đối với cô tốt lắm, đặc biệt chiều cổ cô, nói chuyện cũng đặc biệt dịu dàng, đồng học vụng trộm nói cho cô biết, hắn muốn theo đuổi cô, cô kinh ngạc mở to mắt:“A? Khả năng sao?”

Đồng học trợn trắng mắt:“Làm ơn, đã rõ ràng như vậy!”

Nhưng người ta cũng không chân chính tỏ vẻ cái gì, cô sẽ không nghiêm túc đi suy xét qua.

Thẳng đến ngày đó, hắn gọi cô lại, hỏi cô:“Lời đồn đó là thật sao? Cậu và Bùi Vũ Canh thật sự là quan hệ đó?”

“Quan hệ nào?” Cô hỏi lại. Kỳ quái, vẻ mặt của hắn loạn u buồn một phen.

“Chính là!! Mọi người đều nói, cậu là..... Bạn gái của hắn.”

Bạn gái thật oan uổng a! Đây thật sự là một trong thập đại oan án thời kì cuối, khi nào thì cô biến thành bạn gái của hắn?

Chu Thư Hiền đem phản ứng khiếp sợ đến nói không ra lời của cô trở thành cam chịu, lại u buồn có thể ra nước:“Hắn là thiếu niên hư hỏng, cậu biết không? Hắn không đọc sách, chỉ biết đánh nhau gây sự, hành vi quái đản, nhân cách thấp kém, quả thực cùng du côn lưu manh không hai loại, hắn không xứng với cậu, vì sao cậu muốn ủy khuất chính mình như vậy?”

Cái gì cùng cái gì a? Bọn họ không phải cái loại quan hệ này, cô không thừa nhận a!

Cô kinh ngạc thất thần, há mồm, lại ngậm miệng, đợi đến khi có thể phát ra âm thanh, thốt ra rốt cuộc là –“Cậu sao có thể nói cậu ấy như vậy? Hành vi Bùi Vũ Canh là không chịu trời buột, cũng cuồng vọng chút, nhưng cậu ấy tuyệt đối không phải người xấu.” Ở trước khi cô chưa kịp suy tư, bản năng vì hắn biện giải, ra miệng xong, ngay cả chính cô đều ngây ngẩn cả người.

“Là như thế này sao? Tôi đã biết.” Chu Thư Hiền đáp nhẹ, miệng tràn đầy chua xót.

Cô ngẩn ngơ, xấu hổ bổ sung thêm:“Tôi không phải chỉ trích cậu đâu, là vì..... Được rồi, hắn chiều cổ tôi rất nhiều, nhưng bọn tôi tuyệt đối, tuyệt đối không phải cái loại quan hệ đó, chúng tôi chỉ đơn thuần là đồng học mà thôi, này đều là bọn họ gọi bậy, trêu đùa, không phải sự thực !”

“Là thật sao?” Như tội phạm tử hình đột nhiên được sửa án vô tội: Tâm tình lũy thừa một đường cuồng thăng, so với ngôi tàu lượn siêu tốc còn kích thích.

“Thực sự, thực sự!” Lần này cô không dám chần chờ, gật đầu như bằm tỏi.

“Vậy là tớ còn cơ hội sao?”

“Có có có! A?” Nói đến một nửa, ngừng lại, hoài nghi chính mình nghe lầm lấy lấy lỗ tai: “Cậu vừa nói cái gì?”

“Vốn tớ định dùng phương thức hàm súc theo đuổi cậu, cho cậu từ từ cảm nhận, nhưng cậu luôn luôn thờ ơ, tớ không muốn lại chờ, thời gian sẽ không chờ tớ, tớ sợ còn như vậy tiếp tục, cậu sẽ trở thành người của người khác, tớ quyết định thông báo với cậu!” Chu Thư Hiền hào hùng vạn trượng tuyên cáo, thông báo! Cô bị nước miếng sặc đến.

“Đúng vậy, tớ thích cậu, Diệp Tâm Lê, tớ muốn theo đuổi cậu!”

“A, ha ha! Là như thế này sao?” Cô xả môi, tươi cười có chút run rẩy.

Cô không phải thờ ơ? Là căn bản không hiểu được có chuyện theo đuổi này a?

Vậy hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Cuộc đời lần đầu tiên được người tỏ tình, thật sự ứng đối vụng về.

“Tớ không cần cậu lập tức trả lời tớ, chỉ là hy vọng cậu cho tớ một cơ hội, chứng minh tớ so với những người khác đối với cậu rất tốt.”

“À.” Cô ngơ ngác đáp.

“Cậu đáp ứng rồi?” Chu đại tình thánh vui mừng quá đổi.

A? Cái gì? Cô đáp ứng cái gì?

Nữ nhân vật chính hoàn toàn không rõ tình huống, hơn nữa làm cho kịch tình này chuyển tiếp đột ngột mà ngây ngốc không thôi.

Về sau, cô cuối cùng phục hồi tinh thần lại, cùng hần vẫn là làm bạn bè, hết thấy thuận theo tự nhiên, nếu một ngày có khả năng như vậy, cô cũng sẽ không bài xích.

Trường học, thật sự là cái chợ khổng lồ, người nào đó hôm nay phát sinh chuyện gì, cách một ngày sẽ truyền khắp trường học, đặc biệt Bùi Vũ Canh là nhân vật phong vân trong trường, nhờ hần ban tặng, cô cũng thành tiêu điểm mọi người chú ý. Ngày vốn bình bình phàm phàm ngày, từ ngày cùng hần có quan hệ, liền trở nên thực không tầm thường.

Tất cả diễn biến này, đều làm cô phản ứng không kịp, trước khi cô còn không kịp tiêu hóa, cô đã thành bạn gái của hần, khi cô rốt cục phát hiện sự thật này, đồng thời lời đồn đại cô “Hồng hạnh xuất tường” như lửa lan truyền nhanh chóng, nói cô lên lão đại làm thất vệ tam.

Được rồi, có lẽ cô thực sự quá trì độn, người đó đến nói cho cô, này hết thấy rốt cuộc là phát sinh thể nào ?

Ngay tại thời điểm cô nhăn mi khổ sở suy nghĩ, ột bị vỗ một cái, làm cho cô hoàn hồn.

“Này đồn đãi sao lại thế này? Cô cùng tên họ Chu kia sẽ không thực sự có một chân đi?” Bùi Vũ Canh đi vào phòng học, phía sau theo một chuỗi anh em sống chết.

Cô sờ sờ cái ột, buồn bực khê nói: “Cái gì có một chân? Nói chuyện thật khó nghe. Bọn tớ chỉ là bạn bè.”

“Bạn bè? Cô là nói không có chuyện kia?” Hần liếc nhôn c.

“Hần là có nói muốn theo đuổi tớ, nhưng tớ cảm thấy hiện tại nói chuyện đó vẫn còn quá sớm, về sau nghĩ kỹ hần nói.”

Phía sau một chuỗi hút tiếng hút không khí vang lên, cô không hiểu ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt Bùi Vũ Canh âm trầm, cùng với một đồng ánh mắt đồng tình.

Thánh Nhân thở dài: “Chị dâu, chị phải thử xem vận khí chính mình, cũng không cần chọn phương thức muốn chết như vậy.”

“Đúng vậy, cô đối với lão đại như vậy, chúng tôi thực sự có chuyện muốn nói !!”

“Toàn bộ câm miệng cho tao!” Bùi Vũ Canh trầm giọng quát, tầm mắt dừng trên mặt cô nửa giây. “Cô mẹ nó Diệp Tâm Lê, cô tốt nhất nói rõ ràng cho tôi, cô biết hắn muốn theo đuổi cô, cô còn rất hào phóng để hắn theo đuổi, có phải ý tứ này không? Tôi có nghe sai không?”

Cô rất muốn trả lời – cậu không có nghe sai, chính là ý tứ này.

Nhưng dưới sắc mặt khó coi của hắn, cô sợ sệt không hiểu: “Sao, làm sao vậy chứ?”

“Cô hỏi tôi? Cô chết tiệt còn dám hỏi tôi? Toàn thế giới đều biết người phụ nữ của tôi lên tôi làm bữa, cô hỏi tôi làm sao vậy?”

“Hả? Cậu cũng biết?” Cô còn tưởng rằng hắn không có nghe được tin đồn, đã hắn cũng biết mọi người đều hiểu lầm quan hệ bọn họ, hắn thế nào không làm sáng tỏ?

“Vô nghĩa! Phụ nữ của tôi sao tôi sẽ không biết? Cô còn dám nói một câu thiếu năng cho tôi thử xem!” Hắn bạo rống ra tiếng, trực tiếp phiêu cơn tức. Đáng giận, chỉ biết cùng cô nói chuyện ngay cả Thánh Nhân đều sẽ bị tức chết.

“Tớ cũng không biết a!” Ba hồn bảy phách của cô bị rống bay mất, kính ngọc phun ra.

Những lời này, không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa.

“Cô lặp lại lần nữa!” Ý của cô là , cô căn bản không có tự giác thân là người phụ nữ của hắn?!

“Cái kia, vốn sẽ không ngại...” Sợ về sợ, chân tướng sự thật vẫn phải dũng cảm trả lại như cũ: “Chúng ta..... Khi nào thì..... có chuyện này.....”

“không có? Tôi đây suốt ngày ngâm mình cùng cô, giúp cô chăm trước chăm sau, cô chịu ủy khuất tớ giúp cô trút giận, cô có vấn đề tôi giúp cô giải quyết, cô bị thương tôi ôm cô đi phòng y tế..... cô nghĩ rằng tôi mỗi ngày đều nhàn rỗi như vậy, có thời gian rồi đùa giỡn một người muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn dáng người chỉ có một dáng người lùn hơn người ta, thần kinh vận động kém , đầu lại đại đột ngu ngốc? Nếu không phải coi trọng cô, cô nghĩ rằng tôi đang làm gì?”

Này không phải thổ lộ? Quả thực chính là ở tổn hại người a!

Còn có, như vậy là thích sao? Cho nên, hắn kéo bím tóc cô, đoạt cơm hộp của cô, lấy bóng ném cô, động bất động liền uy hiếp nói muốn đánh cô, còn có vô số lần chọc cô khóc, đều là bởi vì thích cô?

Bằng lương tâm nói, loại theo đuổi này cô thật sự cao hứng không nổi.

Cô luôn luôn cảm thấy, hắn là xem cô không vừa mắt, mới có thể âm hồn không tiêu tan, khắp nơi gây khó dễ cô!

“Không phải, không phải bởi vì tớ lấy thùng nước đập cậu, cho nên cậu muốn trả thù tớ sao?” Trả lời như vậy, quả thực chính là đập chân sư tử phát điên!

“Diệp, Tâm, Lê!” Hắn nổi giận thét lên, cơ hồ muốn đem màng nhĩ cô phá vỡ.

“Được, được thôi, tớ đã biết.” Cô ủy khuất hề hề lui đầu. “Nhưng mà, vậy cũng không đại biểu, tớ chính là bạn gái cậu...” Đoạn giữa này, hắn là còn có một cái tên là “Trung cầu” đi? Thế nào đều không có người đến trưng cầu qua ý kiến của cô? Hắn là thổ phỉ hay ác bá?

“Cô là nói, cô tính đá tôi, để con quỷ mặt sách kia theo đuổi?” Cô can đảm gật đầu cho hắn xem! Xem hắn có thể bê xuống làm cầu đá không!

Cũng không phải cái ý tứ kia a, hắn không cần tức giận như thế.....

Cô ấp a ấp úng, rất muốn nói cho hắn cái gì kêu “Ý thức chủ quyền”, dù sao người thời đại nguyên thủy hoang dã, là sẽ không hiểu được tầm quan trọng thời đại tiến bộ cùng dân chủ.

Nhưng là!! Ai! Đây sẽ chỉ làm hấn càng phát điên mà thôi.

“Cậu đừng mở miệng ngậm miệng kêu người ta con một sách, thực không lẽ phép.....” Cô nhỏ giọng sửa đúng.

Dám ở trước mặt hấn bảo vệ nam nhân khác thật là chán sống !

“Vốn chính là một con một sách còn sợ người nói! Tiểu bạch kiểm giống đậu hủ kia có cái gì tốt? Hấn có thể bảo hộ cô sao? Nắm đầm của hấn có cứng rắn như tôi không? Một ngón tay Linh Bắc đã đủ thu phục hấn !”

“Người ta là người văn minh, cậu không nên hơi một tí là dùng vũ lực, thực dã man.....” Tuy rằng rất sợ chết, nhưng cô vẫn dũng cảm nói ra miệng.

Cậu không cần như vậy, cậu không cần như vậy..... cô đối với hấn ý kiến thật rất nhiều, nói đến “Người ta”, thì muôn vàn chỗ tốt, cô gái không tìm không gan này! Dù sao cô chính là cố ý muốn lựa chọn tên thư sinh đậu hủ vô dụng kia!

Một phen lửa vô danh bùng phát, lý trí tuyên cáo bỏ mình!

Hấn một quyền trùng trùng đánh về phía mặt bàn, phát ra tiếng vang thật lớn, khiến Diệp Tâm Lê giật mình lo sợ không yên.

“Tôi dã man, tôi thô tục, tôi không tiêu chuẩn phải không? Tốt lắm! Tôi liền dã man cho cô xem, tên đậu hủ sống nhần nhục kia dám phạm đến trên đầu tôi, tôi xem hấn chịu được mấy đầm của tôi!”

Chưa từng gặp qua hấn tức giận lớn như vậy, Diệp Tâm Lê ba hồn bảy vía sớm bị dọa bay, nhưng nghe được lời hấn nói, bất chấp hấn cuồng bạo tức giận, cô run giọng gọi hấn đang tức giận rời đi lại.

“Cậu, cậu muốn làm gì? Người ta là học sinh gương mẫu, cậu không cần.....”

Hấn không quay đầu, ngữ điệu cực lạnh –

“Vậy vừa vặn! Tôi Bùi Vũ Canh chính là du côn vô lại bắt nạt kẻ yếu!”

4. Chương 4

Gần đây tin đồn ở trường học thay đổi cực nhanh, sau sự kiện “Hong hạnh xuất tường”, ai đều vì Chu Thư Hiền không biết sống chết mà đổ mồ hôi lạnh. Quả nhiên, sự tình phát triển theo như mọi người dự đoán, Chu đại tình thánh chỉ cần tình yêu không muốn sống, vào một ngày tan học trên đường về nhà, bị đập mặt mũi bầm dập.

Ai! Ai kêu hấn người khác không chọc, chạy tới cùng Bùi Vũ Canh đoạt bạn gái, này không phải định tự sát là cái gì?

Sự tình truyền ra xong, Diệp Tâm Lê quả thực không thể tin được Bùi Vũ Canh sẽ làm như vậy, hấn thực sự chạy tới làm thịt Chu Thư Hiền.

Cô bị chọc tức, lợi dụng thời gian nghỉ trưa, lôi hấn ra hỏi.

“ ‘Nghe nói’ Diệp đồng học muốn vứt bỏ ta, cô nắm tôi chặt như vậy làm gì?” Hấn lạnh lạnh nói, khế liếc nhìn tay phải bị cô nắm, trên mặt không có biểu cảm gì.

Cô không để ý tới, trực tiếp chất vấn: “Cậu thực sự chạy tới gây khó dễ Chu Thư Hiền?”

Hấn nhún mào: “Cô nghe ai nói ?”

“Mặc kệ, cậu trả lời là được.”

“Vậy thì như thế nào? Lá gan cô không nhỏ a, dám dùng khẩu khí này nói chuyện với tôi!” Cô dựa vào cái gì chất vấn hần như vậy? Đã không phải là gì của hần, hần làm việc tại sao phải nói rõ với cô chứ?

“Thật là cậu!” Cô tức giận, giơ tay tát một cái qua. “Cậu làm sao có thể như vậy!”

Bùi Vũ Canh ngậy người, một tát này, đánh thật sự.

“Cô dám đánh tôi?” Nắm lấy cánh tay phải phạm án của nàng, Bùi Vũ Canh hoàn toàn không dám tin.

Đời này, chưa từng có cô gái nào dám đánh hần, chỉ trừ bỏ cô gái hỗn đần luôn miệng không cần hần, còn liên tục đánh hai lần, chẳng lẽ đánh đã nghiện ?

“Đánh thực thuận tay a, có cần đánh thêm hai cái nữa không?” Hần kéo ra một chút tươi cười âm trầm, từng bước đem cô ép đến góc.

“Là, là cậu xứng đáng.” Giọng cô run run, cố gắng nói ra chữ.

Không phải không sợ, chính là nghĩ đến Chu Thư Hiền vì cô mà bị thương, lương tâm cô sẽ bất an.

Cô sợ hãi, nhưng cảm giác thương tâm tức giận đã lấn át hết tất cả, vì sao cô ngay cả quyền lợi kết giao một người bạn cũng không có? Nếu ai tiếp cận cô, đều phải nhận loại đãi ngộ này, thì tính là cái gì? Liên bởi vì lão đại hần một câu khinh suất “Coi trọng cô” Sao?

Loại hành vi này, cùng lưu manh ác bá có gì khác biệt? Hần làm sao có thể biến thành người như thế!

“Tôi, xứng, đáng?” Hần xứng đáng bị đánh, xứng đáng bị đá, xứng đáng bị cô xem thường.

Vẻ mặt hần lạnh thấu xương, quanh thân tràn ngập cuồng bạo lửa giận, nắm đấm nắm thật chặt. “Diệp Tâm Lê, cô đừng quá đáng! Thực sự cho là tôi sẽ không đánh cô?”

Diệp Tâm Lê cũng hiểu được, dù được lần đầu tiên, không nhất thiết có thể dễ dàng tha thứ lần thứ hai, lấy cuồng bá ngạo khí của hần, sẽ không cho phép cô gái nào khi dễ đến trên đầu hần.

Cô chưa từng quên bộ dạng ngoan lệ hần đã từng đánh nữ sinh kia, chính là hiện tại đối thành cô thôi.

Cô cố gắng không cho chính mình nhũn chân, hai mắt nhắm chặt, xoay đầu chờ đợi đau đón tiến đến.

Này, này thật sự là –

Bùi Vũ Canh cơ hồ tức giận như điên, giơ lên nắm đấm hung hăng đánh về phía – tường xi măng sau lưng cô,

Không đợi được đau đón như trong suy nghĩ, cô kinh khiếp (kinh sợ+nhát gan) mở mắt ra, giật mình nhìn nắm đấm dừng ở trên tường.

Trên vách tường có mấy chỗ tơ máu, ma xướt da khớp ngón tay hiệu quả nhanh chóng hiện ra sưng đỏ trầy da, có thể thấy được dùng lực có bao nhiêu nặng, cô không dám tưởng tượng một quyền này nếu đánh vào trên người cô.....

Cô gái đáng chết này, đây là biểu cảm quỷ quái gì? Cô thực sự cho rằng hần sẽ làm cô bị thương sao?

Cô gái này đầu rồ cuộc là làm từ cái gì ? Đại đột không chịu để tâm! Nếu hần đối với cô như vậy, còn cần khắp nơi bảo bọc cô sao? Cô rồ cuộc có chỉ số thông minh hay không?

Là hần ngu ngốc, là hần bị coi thường, một bên tình nguyện muốn bảo hộ cô, nhưng người ta xem hần là cái gì? Độc xà mãnh thú chỉ sợ tránh không kịp, cho rằng hần tùy thời sẽ cắn cô một ngụm!

“Cô dựa vào cái gì nói tôi xứng đáng? Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đánh họ Chu ? Lại dựa vào cái gì tới tìm tôi khởi binh vấn tội? Ở trong mắt cô, Chu Thư Hiền là tuổi trẻ có tương lai, mà tôi chỉ là cặn bã biến chất, tất cả hành vi bại hoại đều nên tính ở trên đầu tôi? Diệp Tâm Lê, cô nghe cho rõ, cho dù là cặn bã cũng có phong độ, cô có thể cự tuyệt tôi, nhưng cô không thể chà đạp tôi như thế!”

Hần, ý của hần là..... Hần không có làm?

Hần tính tình vẫn bất định, nhưng mà ánh mắt..... Lại rất bi thương.

Cô nha nha.“Nhưng là..... trên mặt Chu Thư Hiền ửng xanh là sự thật...” Trừ bỏ hấn còn có ai?

Hấn đã nói hấn cái gì cũng chưa làm, từ đầu tới đuôi chỉ là không cần thận mắt bị mù coi trọng cô mà thôi, có khó lý giải như vậy sao?

Hấn cảm tức một cước đá thùng rác bên cạnh, cắn răng nói:“Cô rốt cuộc còn muốn tôi phải thế nào?”

“Xem, cậu chính là như vậy, luôn sử dụng bạo lực, miệng đầy lời thô tục, cả ngày đùa giỡn thô bạo người khác, như vậy bảo tớ thế nào thích cậu?” Bị hấn vừa dọa, cô ưỡn khuỷu nói ra.“Chúng ta thật sự là hai người không cùng thế giới, tôi thích đọc sách, nhưng nhận thức cậu đến bây giờ. Cậu chưa bao giờ thi đạt tiêu chuẩn qua. Tôi chỉ muốn sống những ngày bình thường, cậu lại không ngày nào không đánh nhau gây sự, cậu không biết lá gan tôi rất nhỏ sao? Cậu bảo tôi đi ra ngoài thế nào nói cho người ta, cậu là bạn trai tôi?”

“Nói trắng ra, một đứa nhân phẩm học vấn đều ưu tú, một đứa bất trị, tôi trèo cao không nổi, ý cô là thế này?” Bùi Vũ Canh châm chọc nói, hấn thật sự là tự rước lấy nhục!

Cô lùi bước.“Tôi muốn chính là một loại cảm giác an tâm, không cần thành tựu gì, làm người theo quy củ là tốt rồi, mà cậu chính là một bộ dạng lập chí muốn đi lặn lội giang hồ..... cậu thực sự không phải loại người tôi thích, chúng ta không hợp!” cô không biết hấn vì sao muốn nói cô là bạn gái hấn, từ đầu tới đuôi, cô thủy chung cảm thấy này có vẻ giống con nít giành đồ chơi.

Cho nên Chu Thư Hiền là loại hình “hợp” với cô, mà hấn loại lưu manh này, sẽ chỉ làm cô mất mặt, thật sự là kết luận rất hay!

Quên đi, hấn cho dù cơn tức có lớn, cũng uất ức không có cách nào làm gì cô, còn đùa giỡn thô bạo cho ai xem?

Hấn tối tăm rút tay vậy cô ở tường về.“Ý của cô là, nếu tôi không cần thô bạo, không gây sự, thu liễm tính tình, học hành cho tốt, như vậy cô sẽ thích ?”

Khả năng sao? Vậy so với heo mẹ muốn leo cây còn khó hơn đi?

Cô há to mồm, kịp thời thu hồi bồn nước lạnh thiếu chút nữa muốn hắt đi, bằng không ngay sau đó hấn tuyệt đối có khả năng thu hồi lời nói lúc trước, trực tiếp nhảy dựng lên làm thịt cô cho bớt việc.

Thay vì nói kinh ngạc, còn không bằng nói là hấn tỏ thái độ làm cho cô kinh dị.

Hấn vì sao muốn làm như vậy? Thật sự là vì cô sao? Hấn chưa từng biểu đạt gì về tình cảm với cô, ở tình thế diễn biến mạc danh kỳ diệu, cô luôn luôn đều mơ mơ màng màng, lại càng chưa từng nghĩ tới chính mình đối với hấn sẽ quan trọng như vậy.....

Mà hấn tựa hồ cũng không thật sự muốn cô trả lời, xoay người, hai tay cắm ở trong túi quần, rời đi.

“Vì, vì sao?” Sau một lúc lâu, cô mới tìm về giọng nói chính mình, kinh ngạc hỏi ra miệng.

Hấn dừng một chút.“Ai kêu Bùi Vũ Canh tôi mẹ nó bị coi thường mà còn thích cô, như vậy được chưa?”

Cô ngây ngốc tại chỗ, nhìn bóng lưng hấn rời đi, thật lâu sau, thật lâu sau, không thể phản ứng.

Hấn nói..... Thích cô.....

Không phải người ngoài đồn bậy, không phải con nít giành đồ chơi, hấn, thực sự thích cô.

Nhớ tới ánh mắt bi thương của hấn, khẩu khí lạnh lùng, không hiểu được vì sao, nhưng lại cảm thấy một tia..... Xót xa.

“Mày chạy đi đâu, trễ như vậy mới trở về, sao không nói hử?”

Vừa mới bước vào đại sảnh, tiếng phụ thân đại nhân lãnh liệt chất vấn oanh đến, Bùi Vũ Canh dừng lại, nghiêng người thấy bóng người bất động như núi ngồi trên sofa trong phòng khách, quanh năm không thay đổi ánh mắt, rất đậm, tìm không thấy ôn nhu.

Hắn nhúu cao mày, khoa trương kinh hô: “Cha yêu dấu từ khi nào có thói quen chờ cửa con ? Thằng con bất hiếu này thật sự là thụ sủng nhược kinh.”

Cùng đứa con trời sanh tính tình phản nghịch này nói chuyện thật sự là vất vả. Bùi Xương Ngạn nhúu mày: “Mày không cần nói mấy lời như vậy, ngồi xuống, tao có việc nói với mày.”

Thật sự là khó được, phụ thân đại nhân có hưng trí cùng hắn bồi dưỡng tình cảm nha!

Vừa vặn! Làm cho cảm xúc ác liệt của hắn tìm được chỗ phát tiết ra miệng!

“Dạ dạ dạ, bất hiếu này sẽ cố gắng đem mặt dọn sạch sẽ, không làm phụ thân đại nhân mắc xương cổ họng.” Hắn cung kính ngồi xuống, cười đến súc vật vô hại.

Bùi Xương Ngạn hít sâu một hơi, cố gắng xem nhẹ lời nói chói tai của hắn, mệnh lệnh chính mình dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi ra miệng: “Đi đâu ? Còn có trên mặt mày ứ xanh là chuyện gì xảy ra?”

A? Ngày thường ngay cả con mắt đều lười nhìn hắn, thật đúng là muốn cùng hắn bồi dưỡng tình cảm nha, công ty phá sản sao? Thật nhàn rồi.

Hắn châm chọc cười hừ: “Thôi đi! Sự thật ông tôi đều trong lòng biết rõ ràng, từ bao giờ ông quản tôi mấy giờ vào cửa, trên người có bao nhiêu vết thương?” Từng hắn trắng đêm chưa về, còn không thấy được có ai phát hiện! Sau nhiều năm như vậy mới đến hỏi, không cảm thấy dối trá?

Bùi Xương Ngạn biến sắc: “Mày nói rõ đi, vì sao mày nhất định phải không khí làm bé tắc như vậy?”

“Ồ, dạ dạ dạ, là con không đúng, con lúc nào cũng nhắc nhở chính mình có bao nhiêu lần làm cha không vui, vậy thì rút đi, không để phụ thân đại nhân chứng mất.” Cung kính đứng dậy, còn đa lễ cúi mình vái chào.

“Đứng lại, mày đi nơi nào?”

“Tâm trạng không tốt, đi vệ sinh.”

Bùi Xương Ngạn cho dù có tu dưỡng, cũng không thể dễ dàng tha thứ hắn khiêu khích như thế. “Bùi Vũ Canh, mày không phun mấy lời thô bỉ không được sao? Nhìn xem em trai mày, nó so với mày nhỏ hơn hai tuổi, tất cả đều so với mày vĩ đại một trăm lần, mày nói đi, mày có chỗ nào so được với nó? Làm anh mà như vậy, mày thật đáng xấu hổ!”

Đúng vậy, hắn không có chỗ nào bằng Bùi Quý Vân, bất luận khí chất, tu dưỡng, học vấn, thậm chí địa vị tại cái nhà này, cùng với tầm quang trọng trong cảm nhận của cha..... Hắn đã sớm thừa nhận, kia lại như thế nào?

“Nguyên lai đi vệ sinh thực thô bỉ a?” Bùi Vũ Canh thụ giáo gật đầu: “Được rồi, như vậy ‘Có phân thì kéo thẳng, đừng đợi không phân bị táo bón’ như vậy đủ văn nhã chưa? Không đủ tôi còn có càn văn ngôn !” Tử viết: Hữu tử tự giang trung lai, bất diệc sang hồ’”

“Mày.....” Bùi Xương Ngạn triệt để bị ngiệt tử ngổ nghịch khí huyết công tâm. “Chủ nhật này không cho phép ra cửa, tao giới thiệu thiên kim Đỗ gia cho mày nhận thức.”

Thái độ con trai không chịu dạy dỗ, lại làm cho ông kiên định muốn tác hợp hắn cùng với Đỗ Nhược Thường. Cô gái kia ông đã gặp qua, ngày thường xinh xắn, diễm đạm nho nhã có giáo dưỡng, hy vọng bọn họ chặt chẽ lui tới, có thể kiềm chế con ngựa hoang thoát cương này, thay đổi hắn một thân lệ khí.

Bùi Vũ Canh phun cười, nguyên lai đây mới là trọng điểm.

Đã nói rồi, ông già cũng không phải ăn no nhàn rồi, sẽ cùng hắn liên lạc cảm tình?

“Sẽ không là đám hỏi buôn bán đi?” Hắn dám lấy đầu mình ra cược, vị thiên kim Đỗ gia này tuyệt đối gia thế nhất lưu, ông già nịnh hót không phải chuyện một ngày, hai ngày !

“Vì sao mày luôn đem dụng ý của tao vặn vẹo khó coi?” Ông không thể đơn thuần làm một chuyện vì con sao?

“Bởi vì những việc ông làm với tôi, làm cho tôi không có cách nào tự mình đa tình cho rằng cái gì! Ông nói tôi phản nghịch quá đỗi, làm cho người ta không thể thân cận, nhưng nếu ông từng cho tôi một chút ấm

áp, vì sao hôm nay tôi sẽ lạnh lòng không thể cho ông tới gần? Tôi mới mười tám tuổi, đã nghĩ lợi dụng tôi để củng cố sự nghiệp, ông rốt cuộc đem tôi làm cái gì?”

Một hơi rống ra uất ức đè nén nhiều năm, thống khoái!

Hắn hít vào một hơi, nắm trong tay cảm xúc, xoay người tiền bỏ lại một câu: “Muốn thân cận tự ông đi, thứ tôi không có hưng trí phụng bồi, dù sao không phải lần đầu tiên ông nuôi vợ bé, lại tạo ra một đứa con tư sinh cũng không tính cái gì!” Bùi Xương Ngạn kinh ngạc sững sờ, cũng không biết được trong lòng hắn có oán khí sâu như vậy..... Vũ Canh! Ngay khi bóng hắn biến mất ở chỗ rẽ thang lầu, Bùi Xương Ngạn chần chờ hỏi: “Người làm cha này trong cảm nhận của con, thực thất bại?”

Bùi Vũ Canh dừng một chút. “Tôi nghĩ như thế nào, ông sẽ để ý sao? Không cần lừa mình dối người, con của ông từ đầu tới đuôi cũng chỉ có một đứa, hắn tên Bùi Quý Vân,”

Bỏ xuống lời cuối cùng, trùng trùng đánh vào lòng Bùi Xương Ngạn.

Chẳng lẽ ông..... Thực sự rất xem nhẹ đứa nhỏ này ?

Không bật đèn phòng, một mảnh hắc ám, chỉ có ngoài cửa sổ mấy phần tinh quang, làm cho hắn không đến mức bị lạnh như băng nuốt hết.

Bùi Vũ Canh nằm nghiêng ở trên giường, hai tay gối sau đầu, tri giác hoàn toàn thả đi, làm cho chính mình tiếp cận trạng thái chết lặng, cái gì cũng không muốn nghĩ.

“Anh?” Từ cửa truyền đến tiếng kêu nhẹ, Bùi Quý Vân mở đèn vào phòng.

Hắn nhắm mắt lại, mới làm cho đồng tử thích ứng ánh sáng.

Vẫn như trước kia, Bùi Quý Vân đi đến bên cạnh hắn, trên mặt là lo lắng không thể sai biện. “Em nghe thấy anh và ba ba tranh chấp, tâm trạng của anh thật không tốt, có phải hay không?”

Bùi Vũ Canh hừ lạnh. “Tôi có lần nào không cùng ông ta âm ỹ? Nếu như vậy kêu tâm trạng không tốt, vậy ba trăm sáu mươi lăm ngày, không có một ngày nào tâm trạng tốt.” Có rồi, nếu ngày nào đó làm lão già tức chết, vậy tâm trạng hắn khả năng sẽ tốt lắm.

Bùi Quý Vân lắc đầu. “Không giống nhau. Anh luôn luôn chỉ biết dùng thái độ đùa cợt, mắt lạnh xem người khác tức giận đến giờ chân, sẽ không chân chính nói ra cảm thụ đáy lòng, hôm nay, anh không khống chế được.” Nhìn ra được, cảm xúc hắn thực ác liệt.

Bùi Vũ Canh hơi nhếch môi, không nói lời nào.

“Anh, anh có người trong lòng sao?”

Bùi Vũ Canh thiếu chút té xuống giường, gặp quỷ trùng hắn.

Bùi Quý Vân cười cười, ôn thanh trả lời: “Một cái thân cận yền, không đến mức làm anh phát lớn hỏa như vậy, lấy cá tính của anh mà nói, hắn là sẽ vui vẻ phó ước, sau đó cố ý làm hỏng, làm cho ba ba mặt mất hết, nhưng anh không có, anh theo bản năng chính là kháng cự, hơn nữa cuồng nộ, em nghĩ, hắn là có người làm anh muốn giữ lại vị trí kia.”

Bùi Vũ Canh trong nháy mắt không nói gì mà chống đỡ. Thế nào chưa từng phát hiện tiểu tử này hiểu biết hắn như vậy.....

“Nếu anh thực sự bài xích ba ba an bài như vậy, em nghĩ ra biện pháp tốt lắm, anh không cần lo lắng.”

“Tôi sẽ lo lắng?” Bùi Vũ Canh cười nhạt. “Ông già không sợ mất mặt thì cứ tiếp tục, tôi lo lắng cái gì? Ai cần mà gả mẹ.”

Bùi Quý Vân thở dài, anh trai đối với cái nhà này khúc mắc sâu đậm, hắn đã hoàn toàn vô lực, cũng không thể thay đổi cái gì.

“Đừng để ý ba nói, ba không phải muốn so sánh em với anh, mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cách sống cho mình, nếu anh muốn sống tự do như vậy, không ai có tư cách can thiệp.....”

Đã xong chưa? Hắn cho rằng hắn đang làm gì? Phổ độ chúng sinh à?

Bùi Vũ Canh không chút suy nghĩ,편찬답 hân: “ Thực mẹ nó dong dài, muốn khóc tang về phòng mà đi, đừng ở chỗ tao!”

Bùi Quý Vân lặng lẽ đem thử dài nuốt trở lại trong bụng, trâm mặc đứng dậy.

Hân không thể trách thái độ anh trai đối với hân kém cỏi, ở trong cái nhà này, người sống vất vả nhất không phải hân, mà là anh trai từ trong kẻ hở sinh tồn, hết thấy đều là bởi vì hân, hân biết, cũng áy náy, cho nên không thể nói cái gì nữa.

Hân tựa hồ..... Khổ sở ngay cả khí lực nói chuyện đều không có. Bùi Vũ Canh nhìn, đột ngột nhớ tới một khuôn mặt nhỏ nhắn nhu khiếp khác, cũng không hiểu bị gì, ra tiếng gọi hân lại.“Ngày Bùi Quý Vân!”

“Hả?” Hân dừng lại, trở lại ôn ôn đáp lại.

“cái kia.....” Về mặt hân thoáng hiện một tia kỳ quái.“Có phải tao thực sự..... rất xấu không?”

Bùi Quý Vân có chút bất ngờ.“Anh chỉ phương diện nào?”

“Chính là..... con gái ấy, đều sẽ không thích con trai động bất động liền phun lời thô tục, dùng nắm đấm giải quyết sự tình, các cô ấy bình thường đều thích loại hình như mày, sẽ đọc sách, lại có tu dưỡng, có phải hay không?”

“Ách.....” Bùi Quý Vân thiện lương bảo trì trâm mặc, không đành lòng ở trên miệng vết thương đâm hai cái.

Không cần hân nói, Bùi Vũ Canh cũng có đáp án.

Bùi Quý Vân có học vấn, có khí chất, mà hân chỉ cần nói đến Khổng Tử, thậm chí muốn đào ra tiên thi; nữ sinh ái mộ Bùi Quý Vân, nhắm mắt tùy tiện đều có thể cầm ra một nắm, mà thích hân, nhiều lắm chỉ có nữ sinh bất lương kia..... Có khi hân nghĩ, Bùi Quý Vân tao nhã khí chất, nhân phẩm học vấn đều ưu tú, cùng Diệp Tâm Lê kỳ thực có vẻ xứng đôi, mà hân phát hiện, hân cư nhiên sẽ đổ kị.

Giơ tay sờ sờ ửng xanh trên mặt. Khi vừa mới trở về, cùng vài thiếu niên bỏ học bất lương xung đột, vừa vặn hân cảm xúc không tốt, mượn đến luyện nắm đấm.

Người như hân, không gây chuyện thị phi thực sự rất khó đi?

Người như hân, thực sự không xứng với cô gái như Diệp Tâm Lê đi?

Người như hân!! Ai, càng nghĩ càng bức mình, khó trách cô khinh thường hân.

“Anh, là ai đã nói cái gì với anh sao? Em là chỉ, trừ bỏ ba ra.”

Ba ba dù nói anh trai không chịu dạy dỗ, nhưng hân luôn cho rằng, không ai trời sinh liền thích quát tháo quậy phá, này chính là một loại phương thức anh trai cân bằng cảm xúc, nhờ phát tiết như vậy, làm cho chính mình tìm được chỗ đứng.

“Cô ấy chê tao dã man.” Bùi Vũ Canh cảm giận bất bình lên án.

Bùi Quý Vân cười khẽ.

Quả nhiên là vì nữ sinh, người này, đối với hân lực ảnh hưởng tựa hồ không nhỏ.

Mặc kệ như thế nào, chịu một lần nữa xem kỹ chính mình là chuyện tốt, hân vốn đang lo lắng, anh trai cứ như vậy buông thả chính mình.....

Càng nghĩ càng không cam lòng! Bùi Vũ Canh phút chốc từ trên giường nhảy dựng lên. Lấy mấy bài thi toán học nhét vào tay Bùi Quý Vân.“Có biện pháp nào làm cho tao biết mấy thứ này không?” Nếu hân toàn thi hạng nhất danh hiệu Trạng nguyên lang không phải dựa vào làm bừa có được, hân là phải cố gắng đi?

Khí thế thật hào hùng ngàn vạn a! Bùi Quý Vân ngây ngốc nhìn từng bài thi, mười tám điểm,

Mười điểm , sáu điểm, tờ này càng rất giỏi, không điểm!

Từ không nhảy lấy đà, tất cả đều là lực bội số nha, tận lực tính cũng không chuẩn như vậy!

Bùi Quý Vân hoàn toàn cứng họng, trong đó có một tờ, cứ nhiên còn viết “Đề toán này đáp án ở trang tám mươi bốn, câu thứ bảy như câu thứ ba, mời lão sư tự mình xem, bản thiếu gia không rãnh chép lại”, hành vi kiêu ngạo đến cực điểm, khó trách lão sư chấm bài thi giận dữ, bút son vung lên, một trứng vịt thật to thưởng cho hắn về nhà nấu ăn, một chút tình cảm cũng không cấp.

“Cười cái rắm a! Rốt cuộc được không?” Bùi Vũ Canh trừng em trai một mặt muốn cười lại cười không nổi.

Bùi Quý Vân thanh thanh yết hầu. “Nếu này thật sự là thực lực của anh mà nói!” Hắn than nhẹ, kéo ghế ngồi bàn học ra, nhàn nhạt tiếp tục: “Đến đây đi, chúng ta đêm nay không cần ngủ.”

Cách một ngày, Diệp Tâm Lê khi đến, Bùi Vũ Canh đã ngồi ngay ngắn tại vị trí đọc sách.

A? Người luôn luôn kiên trì sớm đến không bằng đến trễ, đến trễ không bằng không đến, cứ nhiên đứng giờ như vậy, còn đọc sách nha! Trời sắp hạ hồng vũ.

Cô một mặt hoài nghi đây là ảo giác. Một mặt bụng túi sách ngồi ổn định.

Ngày hôm qua ngủ trưa quá đi, hắn cũng không có về lớp học, mãi cho đến tan học cũng chưa nhìn thấy người hắn, cô còn tưởng rằng hắn vẫn chứng nào tật nấy, lấy trốn học làm chỉ tiêu cao nhất trong cuộc sống, không nghĩ tới hắn hôm nay lại đứng giờ đến trường.....

Còn tự học, cô không yên lòng, nội dung trong sách giáo khoa, một chữ cũng chưa vào trong óc, ánh mắt lúc nào cũng không chịu không chế liếc nhìn hắn.

Trên mặt hắn khi nào lại nhiều ra một khối ứ xanh? Còn nói sẽ bỏ đánh nhau gây sự, gạt người! Tầm mắt thuận thế dời xuống, khớp ngón tay cầm bút còn trầy da, căn bản không có xử lý..... Hắn không đau sao?

Trong lòng có một tia cảm giác quái dị kỳ quái, nhưng sườn mặt hắn lạnh lùng nhàn nhạt, làm cho cô không biết nên nói cái gì, hôm qua không thoải mái, hắn nói rõ còn đang cùng cô dối.

Biết bọn họ không thoải mái, bọn người Tiểu Phó thực áy náy chạy tới hướng cô làm sáng tỏ, đập Chu Thư Hiền là bọn họ tự chủ trương, muốn thay lão đại xả giận, không có liên quan tới lão đại, không nghĩ tới sẽ hại bọn họ biến thành cang tộ hơn.

Được rồi, là cô sai, hiểu lầm hắn, hơn nữa cô lại dùng phương thức đả thương người cự tuyệt hắn, hắn giận là có thể lý giải, cho nên hắn cả một ngày đều kiên trì không để ý tới cô, khẩu khí nói chuyện khốc khốc, trên mặt viết rành mạch: “Chúng ta đang chiến tranh lạnh!”

Bộ dáng hắn hờn dỗi..... như một đứa trẻ.

Có vẻ kỳ quái là, hắn không lại lấy phòng học làm địa điểm ngủ bù, bộ dáng chuyên chú nghe giảng bài, rất giống thật, ngẫu nhiên cúi đầu viết viết ghi ghi, có lần cô còn nghi ngờ, có lẽ hắn đang vẽ lửa nữ đồ đi?

Cô thừa dịp tan học hắn không ở chỗ ngồi nhìn trộm, không thấy được lửa nữ đồ, ngược lại nhìn thấy một quyển vở rõ ràng tỉ mỉ xác thực! Cô dám dùng cái đầu đánh cược, chữ viết tuần nhã xinh đẹp như vậy, tuyệt đối không phải hắn viết !

Hắn thực sự hạ quyết tâm muốn bề quan khổ đọc ? Ngay cả Quỳ Hoa Bảo Điển đều mượn đến đây.

Không đếm được lần thứ mấy, cô tròn mắt nhìn về phía hắn.

Hôm nay có bài kiểm tra số học, lão sư đã dặn ôn tập, phát bài thi xong, hắn chính là cúi đầu nghiêm túc làm bài, ngay cả đồng xu thường ngày cũng không thấy.

Căn cứ hiểu biết của cô về hắn, mỗi lần kiểm tra hắn đều sẽ mời cha già, tất cả đáp án đều sẽ mời Tôn Trung Sơn tiên sinh chỉ điểm trước.

Cứ nhiên không ném đồng xu, thật đúng là không thói quen.

Được rồi, là nên cho chút mặt mũi, cô thật tò mò không có Tôn tiên sinh hỗ trợ, hắn sẽ có tiến bộ bao nhiêu.

Kiểm tra xong, lão sư để lại chút thời gian kiểm điểm đáp án.

Như trước kia, cô lấy bài thi của hắn kiểm tra, so sánh đáp án, cô hoàn toàn không thể tin được hai mắt của mình.

Bốn mươi mốt điểm nha!

Đối với hần mà nói đã rất giỏi, đây là lần đầu tiên hần, kiểm tra vượt qua thành tích hai mươi điểm! Hần là được cao nhân phương nào chỉ điểm? Cư nhiên so với cha già Trung Hoa dân quốc cao mình hơn!

Hần từng nói qua phải làm cho cô xem, cô luôn luôn cho rằng hần chỉ thuận miệng nói thôi, không nghĩ hần sẽ làm được, nếu hần thật sự là vì cô, mới quyết tâm thay đổi chính mình, vậy.....

Cô không xác định chính mình thật sự có thể chấp nhận hần hay không: Đáy lòng có một chút hoảng loạn, một chút mê vông, nhưng cũng có một chút..... Cầm động.

5. Chương 5

“Diệp Tâm Lê!”

Mới từ phòng giáo viên đi ra, nửa đường bị người gọi lại, cô quay đầu, đưa lên chiêu bài mỉm cười. “Chuyện gì?” Người gọi cô, là một học sinh gương mẫu đứng thứ nhất thứ nhì trong lớp, Lâm Nhã Quân.

“Cậu rảnh không? Tớ có chuyện muốn nhờ cậu hỗ trợ.”

“Ừm, có thể nha, cậu nói xem.” Hai người ngày thường không có giao tình quá lớn, Lâm Nhã Quân nhân duyên so với cô tốt hơn, cô tò mò có việc vì sao không nhờ bạn tốt của cô hỗ trợ, ngược lại tìm đến cô.

“Chính là!” Lâm Nhã Quân nhìn hành lang không người, kéo cô đến góc, đề thấp âm thanh nói: “Nếu cậu không giúp, cũng tuyệt đối phải giữ bí mật nha!”

“Được.” Bị lấy khẩu khí nghiêm túc của cô, cô thận trọng gật đầu.

“Lần này kiểm tra, cậu có nắm chắc không?”

“Ừm..... Có, nếu đề mục không khó lắm, hần là không có gì vấn đề.” Cô suy nghĩ, cho một trả lời bảo thủ.

“Vậy, cậu có thể giúp tớ không? Lần này tớ không nắm chắc.”

“Giúp cậu?” Nàng nhất thời phản ứng không kịp. “Giúp cậu ôn tập sao? Môn nào?”

“Không phải, tớ không phải muốn cậu giúp tớ ôn tập, ngày kia sẽ thi, hiện tại ôn cũng không kịp, ý của tớ là, cậu truyền đáp án cho tớ.”

“Cái gì? Cậu muốn tớ...” Hai chữ làm bậy ở trong tiếng xuyt của cô.

“Cậu nói nhỏ thôi!” Lâm Nhã Quân khấn trương nhìn quanh bốn phía.

“Cậu, cậu, cậu!!” Cô kinh hách đến nói đều nói không hoàn chỉnh.

“Làm ơn, làm ơn!” Lâm Nhã Quân khom người xuống, nhỏ giọng cầu xin.

“Làm sao có thể! Đó là trái với giáo quy, bị bắt thì sao?” Trưởng ban kỷ luật đi đầu làm bậy, không phải tương đương như trưởng phòng Trần Định Nam đi buôn lậu thuốc phiện sao?

“Chỉ một lần thôi, lần sau tớ nhất định sẽ cố gắng học. Cậu cũng biết, gia cảnh của tớ không phải tốt lắm, gần đây vì bận làm công kiếm tiền, không có thời gian đọc sách, cậu giúp tớ đi, tớ thực sự không thể không có học bổng này.....”

“Nhưng là.....” Cả đời là học sinh tốt tuân thủ giáo quy, có vẻ thật khó xử, không biết nên cự tuyệt thế nào.

Hôm nay nếu có người lấy ác thế lực áp bách cô, cô tuyệt đối uy vũ không khuất phục, nhưng người trước mắt, vừa khéo là con ngoan giống cô, cô là người hướng đến ăn mềm không ăn cứng, người khác vừa khóc, cô sẽ không có biện pháp chống đỡ.

Nhìn không được Lâm Nhã Quân rưng rưng nước mắt lần nữa cầu xin, hơn nữa cô ấy cam đoan đây là lần duy nhất, lần tới cô nhất định sẽ cố gắng học tốt, vì thế cô đáp ứng một chuyện mà cô khẳng định sẽ ảo nảo cả đời! Giúp người làm bấy!

Ngư ngốc này đang làm gì?

Viết xong một đề, Bùi Vũ Canh thuận lợi giải xong, đang định viết tiếp, lơ đãng nhìn thấy động tác không được tự nhiên của Diệp Tâm Lê.

Vì theo khẩu hiệu công bằng trong thi cử, chỗ ngồi được bố trí theo số, vị trí của cô ở phía trước hần, từ góc độ này, có thể đem động tác nhỏ của cô thu hết đáy mắt.

Cô đang làm gian? Biệt hiệu “Đạo đức sách giáo khoa” trường phòng kỷ luật lại làm bấy?

Hần rất hiếu kỳ, là vĩ nhân nào, đáng giá cho “Đạo đức sách giáo khoa” của bọn họ đi trái với giáo quy mà cô xem so với mệnh còn trọng yếu.

Cô cúi đầu viết xong tờ giấy nhỏ, thừa dịp giám thị xoay người, quăng về phía trước lại phía trước!

Lâm Nhã Quân? Người luôn đứng thứ hai?

Kết quả, một người là quá mức khấn trương, lực đạo không nắm vững, một người là càng thêm khấn trương, muốn tiếp không tiếp được, trơ mắt nhìn tờ giấy lấy đường vòng hoàn mỹ lướt qua Lâm Nhã Quân!

Hai tay mơ sứt sẹo! Hần thiếu chút muốn cười to ra tiếng.

Hần dám dùng tất cả tài sản của ông già đánh cười, hai người kia tuyệt đối là cuộc đời lần đầu tiên ở trong cuộc thi làm bấy, ngốc như heo!

Kế tiếp hình ảnh rất buồn cười, Lâm Nhã Quân sử dụng cả tay chân muốn lấy tờ giấy về, thật giận tay quá ngắn, chân lại không đủ dài, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, rồi sau đó, giám thị xoay người, cô vội vàng điều chỉnh tư thế, giống như nghiêm túc làm bài.

Giám thị đi hai bước, dừng lại, phát hiện tờ giấy trên đất, xoay người nhặt lên, cái này, hần cười không nổi, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Tâm Lê, quả nhiên là vẻ mặt kinh hoảng vô thức.

“Ai viết vậy?” Giám thị giơ lên tờ giấy trong tay, trầm giọng hỏi.

Cả lớp lặng ngắt như tờ.

Diệp Tâm Lê rối loạn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, phát không ra tiếng, cũng không phản ứng được gì.

Đã nói chuyện xấu làm không được, hiện tại..... Làm sao bây giờ?

“Không có người tự thú sao? Cả lớp buông bút, tôi so sánh từng người, cũng không tin tra không được!”

Cái này..... Chết chắc rồi!

Lòng bàn tay cô một mảnh lạnh như băng, run run đang muốn há mồm!!

“Không cần tra xét, là em.”

A? Cô ngây người, âm thanh nghe ở trong cổ họng, tầm mắt cả lớp đồng loạt dời về một hướng, mắt choáng váng nhìn Bùi Vũ Canh thông dong đứng dậy.

Hần hần hần! Đang nói cái gì? Rõ ràng không phải hần, hần vì sao muốn thừa nhận?

“Bùi Vũ Canh, lại là cậu! Bình thường không học giỏi, hiện tại lại phá trật tự trường thi, rốt cuộc cậu muốn như thế nào?”

Không phải, không phải, không phải như thế! Hần cái gì cũng không có làm!

Cô tâm hoảng ý loạn, muốn làm chút gì, lại phát hiện hoàn toàn vô dụng.

Làm sao bây giờ? Hiện tại cô nên làm cái gì bây giờ?

“Thầy! Bùi Vũ Canh cậu ấy –”

Cô vừa mới phát ra tiếng, Bùi Vũ Canh liền nhanh chóng cắt ngang: “Được rồi, được rồi, dù sao làm đều làm, giáo quy nên phạt thế nào thì phạt thế đó, , không cần thay tôi nói chuyện !”

“Cậu!” Giám thị triệt để bị thái độ không biết hối cải của hắn chọc giận. “Phạt ra phía sau đứng, tan học theo tôi đến phòng giáo huấn .”

Cô ngây ra như phỗng, nhìn hắn buông bút, tiêu sái đi ra phía sau, một câu đều nói không được.

“Không có việc gì, các bạn tiếp tục làm bài.” Giám thị vỗ tay, kéo lực chú ý của đồng học về, nhưng cả một buổi, cô không còn có tâm tư làm bài!

Ba năm tám ban Bùi Vũ Canh trong kỳ kiểm tra kinh tế làm bậy là thật, lỗi lầm trầm trọng.

Thành tích bằng không, răn đe.

Nhìn bản công bố thưởng phạt trên hành lang, cô khổ sở rơi nước mắt.

Trên đây vốn là tên của cô! Hắn nhất định biết, mới có thể ra mặt thay cô gánh tội, hắn không phải còn đang hờn dỗi với cô sao? Vậy vì sao còn muốn bảo vệ cô như vậy? Còn bởi cả thành tích của chính mình

Uổng phí hắn trước khi thi nghiêm túc học như vậy, hiện tại tất cả đều công cốc, lão sư nhất định càng thêm cho rằng hắn bất trị!!

Tất cả mọi người cho rằng, hắn trời sinh chính là không chịu giáo dưỡng, loại sự tình này cũng chỉ có thể là hắn làm, thậm chí ngay cả tường tra đều không có; Căn bản không có người sẽ tin tưởng, trên thực tế, làm bậy là học sinh có học vấn phẩm chất ưu tú trong mắt bọn họ !

Đều là cô làm hại! Cái loại cảm giác áy náy tự trách này thật khó chịu, so với chính cô nhận trừng phạt còn khó chịu hơn.

“Này, cô khóc cái gì !” Phía sau truyền đến âm thanh cộc cằn, cô quay đầu lại, thấy vẻ mặt hắn không lăm lăm tự tại đứng ở phía sau cô.

Bùi Vũ Canh sờ sờ trên người. Nhớ tới trên người mình chưa bao giờ có thói quen mang khăn giấy, khăn tay, đành phải dùng tay áo lau lung tung ở trên mặt cô một phen, chưa từng giúp con gái lau nước mắt , động tác kỳ quái cực kỳ.

“Thực xin lỗi!” Cô run giọng phun ra xin lỗi.

“Ai nha, không có gì ! Dù sao tôi vốn đã hư hỏng, làm loại chuyện này mọi người một chút cũng không bắt ngờ, nhưng cô là học sinh gương mẫu toàn thể thầy cô vẫn kiêu ngạo, sao có thể so với tôi!”

Biết rõ hắn chính là muốn an ủi cô, không có hàm ý châm chọc, nhưng dưới tình huống như vậy, cô chỉ càng cảm thấy hổ thẹn, cô thật đau lòng muốn khóc!

“Cậu sao phải nói như vậy? Rõ ràng chính là tôi làm sai! Tôi không có tốt như bọn họ nghĩ, cậu cũng không phải xấu như bọn họ tưởng!” Cô một trận nghẹn ngào, nước mắt rơi càng hung.“Tôi hiện tại phải đi nói với thầy, người làm là tôi, cậu vô tội –”

Cô thực sự xoay người định đi, hắn vội vàng bắt lấy cô. “Này, cô phát điên cái gì thế!”

“Tôi là nghiêm túc, chuyện đó vốn là tôi làm, không có lý do gì cậu phải gánh tội thay!”

“A đùa ngu ngốc này!” Ở trên hành lang lôi kéo, đã khiến cho học sinh lui tới chú ý, hắn trực tiếp kéo cô đến chỗ cách đó không xa.

“Trách mắng đã nghe, điểm 0 cũng đều cảm, cô hiện tại đi thừa nhận, thì phải làm thế nào đây? Thanh danh của tôi sẽ tốt lên à? Sẽ không, tôi vẫn là một học sinh lưu manh chuyên đi gây chuyện, vậy cần gì phải hủy hình tượng tốt đẹp của một người? Dù sao kiếp sống học sinh của tôi, vết nhơ đã nhiều đến như sao trên trời, lại thêm một tội cũng không nhằm nhò gì, nhưng cô thì khác, là một học sinh gương mẫu, không

thể lưu lại vết nhơ, cô đã quên cô còn phải lấy học bổng nữa sao? Cô chỉ cần ngồi chắc ngai vàng hạng nhất của cô là được, dám ngã xuống, tôi đánh cho cô khóc cha gọi mẹ!”

“Nhưng là..... Đây đối với cậu thật không công bằng..... Mọi người đều hiểu lầm cậu.....” Làm sao có thể như vậy?

Hắn khinh thường cười hừ: “Cô nghĩ tôi sẽ để ý sao? Dù sao cô biết là được rồi!” Từ sau khi thoát khỏi độ tuổi thơ dại, chưa từng để ý tới suy nghĩ của ai, chỉ có cô, hắn chỉ để ý cô nghĩ hắn như thế nào, thấy hắn thế nào.

“Vì sao cậu lại tốt với tôi như vậy?” Cô hít hít cái mũi, vừa cảm động, lại đau lòng.

Hắn nhún nhún vai: “Ai biết? Đại khái ngày đó bị thùng nước của cô đập trúng trở nên ngu ngốc!” Nhìn cô vẫn một bộ dạng lương tâm bất an, hắn lại bổ sung thêm một câu: “A, thầy nói, nể tình gần đây tôi có thành ý ‘Sửa chữa sai lầm’, chỉ cần nghỉ đông một tuần hai ngày tôi lại đây quét dọn trường học, thầy đáp ứng sẽ xoá bỏ lỗi lầm kia, nếu cô áy náy, nghỉ đông lại đây giúp tôi.”

“Được.” Cô gật đầu, biểu cảm nghiêm túc trang trọng như ở giáo đường nói: “Tôi nguyện ý!”

Hắn thiếu chút cười ra tiếng.

Kỳ thực, cho dù cưỡng chế thôi học, nếu ở trước kia, hắn căn bản không để ý, không lấy được bằng tốt nghiệp, làm xấu mặt ông già, về điểm này, hắn còn cầu không được, muốn hắn quét dọn trường học? Không có cửa đâu!

Chính là...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh diễm kia, hắn dưới đáy lòng không tiếng động thở dài. Hắn rốt cuộc gặp hạn gì? Chết không nhắm mắt a

Diệp Tâm Lê thực sự tuân thủ lời hứa, khi mọi người đều nghỉ đông, chỉ có cô chịu khó đến trường giúp hắn quét dọn trường học.

Vốn, bọn người Thánh Nhân cũng nói nghĩa khí muốn cùng lão đại đồng cam cộng khổ, nhưng Bùi Vũ Canh mất lạnh trừng đi, ai còn dám không thức thời.

“Nha nha nha! Lão đại!” Tiểu Phó run ngón tay, như có chút hiểu ra.

“Nha cái gì nha? Mà xem phim AV hả?”

“Ha ha!” Khuỷu tay A Đông đâm đâm ngực lão đại, biểu cảm có đủ thâm đáng: “Đừng giả vờ, mọi người đều là đàn ông, em hiểu, em hiểu,”

“Muốn chết hả, dám đối với Linh Bắc động thủ động cước!” Bùi Vũ Canh một cước trực tiếp đưa hắn đá tới trên tường kêu xuân.

Khải Tử cố gắng vỗ vỗ vai hắn, tiếp được nói: “Nghỉ đông phòng học trống rất nhiều, lão đại, xin hảo hảo lợi dụng, đừng khiến bọn em thất vọng a!”

Tất cả đều là cầm thú đầu đầy thâm trùng!

Kể A Đông, cái đuôi gặp nạn thứ hai dùng thủ pháp đồng dạng bị đưa lên cùng vách tường triền miên.

May mắn thế nào, Diệp Tâm Lê liền ở một màn lung tung nhất đi vào, một mặt kinh dị: “Dì? Bọn họ bị sao vậy?”

“Không có việc gì, bọn họ đang đo tường.” Bùi Vũ Canh mặt không đổi sắc, thuận tay kéo cô đi ra, trước khi đi không dấu vết quăng một ánh mắt cảnh cáo cho bọn người phía sau: Ai dám không thức thời đi theo, ông đây làm cho hắn dính ở trên tường ba ngày ba đêm đi không được!

Vì thế, toàn bộ thời kỳ nghỉ đông, không ai dám đến phá hư chuyện tốt của lão đại.

Lau xong sàn phòng giáo vụ, Diệp Tâm Lê nhắc thùng nước định đổi nước, vừa mới đứng thẳng thắt lưng, liền gặp Bùi vũ Canh thuận tay cầm lấy, giống như xách đậu hũ, một tay một thùng đến bên ngoài đổ nước bẩn.

Thu thập xong dụng cụ quét dọn, Bùi Vũ Canh dẫn đầu đi trước. “Này, đã quên hỏi cô một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tay lớn chân dài hần đã xuống thang lầu, cô chạy nhanh đuổi kịp.

Phát hiện cô cố hết sức đuổi theo, hần thả chậm cước bộ, lẩm bẩm chê: “Chắc, chân thật ngắn.”

“Cái gì?” Cô có gì à?

“Không có việc gì.” Hần ra vẻ như không có việc gì, thuận miệng hỏi: “Đối tượng cô quảng tài liệu là Lâm Nhã Quân à?”

Cô hơi dừng một chút, không nói chuyện, nhưng đã đủ để hần xác định đáp án, hần không lảm.

“Ngu ngốc à! Các cô không phải tranh hạng nhất đầu rơi máu chảy sao? Cô làm chi còn giúp cô ta?” Ở trên người cô tốn nhiều tâm tư, cũng sẽ lưu ý đến người bên cạnh cô, căn cứ quan sát của hần, Lâm Nhã Quân đối với cô thật so đo, ngay cả hơi thở đều phân cao thấp, ai cũng biết.

Diệp Tâm Lê gục đầu xuống, khiếp vía thốt: “Cô ấy..... Thực đáng thương a, gia cảnh không tốt, còn phải làm công, cô ấy nói, cô ấy cần học bổng..... Tôi không đành lòng thôi!”

“Học bổng là thưởng cho người có thực lực, không phải để người ta đầu cơ trục lợi dùng! Cô ta đáng thương, cô liền giúp cô ta làm vậy, vậy cô ta không có tiền, cô có cần đi giúp cô ta cướp ngân hàng không!” Này thiện lương quá mức ngu ngốc! Người ta giả vờ đáng thương tranh thủ đồng tình, cô không biết sao? Loại chiêu ngu ngốc này cũng sẽ mắc mưu!

Cô dùng sức lắc đầu. “Sẽ không, sẽ không, tôi tuyệt đối sẽ không đi cướp ngân hàng, cũng không có can đảm đi.”

“Cô còn dám nói!” Hần tức giận rống. Vậy hần không phải nên cảm ơn trời đất cô trời sinh là con chuột nhát gan sao? Bằng không người ta vừa khốc, cô sẽ thật sự đi giúp người ta cướp ngân hàng a!

Vừa thấy vẻ mặt của hần, cô chỉ biết cô lỡ lời. “Tôi đã biết sai rồi, về sau tôi sẽ không lại mềm lòng, cậu không cần hung dữ như vậy!”

“Ngày nào cô ít ngốc chút, tôi sẽ không hung dữ với cô!” Còn có vẻ mặt như một con chó đáng thương chịu ngược đãi!

Bùi Vũ Canh một trận bực mình, trong lòng tràn ngập một cỗ cảm xúc nói không nên lời Không phải là vì cô ngốc như vậy, hần mới có thể coi trọng cô sao?

“Cô mềm lòng, người ta đáng thương, xảy ra chuyện ai tới thương hại cô?”

“Cậu a!” Cô tự nhiên đáp lại.

“Cô cũng biết tôi thương hại cô? Ngốc như heo, ngày nào đó bị người làm thịt ăn cũng không biết!” Hần tức giận cãi lại.

“Sẽ không đâu!”

“hừ hừ!” Không đưa ra bình luận.

Đi bộ đến cổng trường, hần dắt máy xe ra, cầm mũ bảo hiểm đưa qua. “Đi lên.”

Cô nhìn mũ bảo hiểm trong tay, lại nhìn nhìn hần. “Cậu có bằng lái không?”

“Được rồi, được rồi, lần khác đi thi, cô lên trước đi,” Thực dong dài.

“Không được. Không có bằng lái là phạm quy, sẽ bị phạt tiền.”

“Cũng không phải phạt cô.” Ông già hần có nhiều nhất là tiền, còn phiền não không biết xài thế nào, hần hỗ trợ phân giải nỗi lo không được sao?

“Nhưng tôi biết rõ cậu không có bằng lái còn cho cậu tái, không phải biến thành đồng phạm? Không cần.” Cô đem mũ bảo hiểm đẩy trở về.

Bùi Vũ Canh thiếu chút đập đầu vào xe.

Nàng đạo đức quan có thể mãnh liệt quá mức hay không ? Lúc làm bậy đạo đức quan thế nào đông lạnh trong kho, đã quên lấy ra để cho tan tuyết một chút?

“Mẹ nó, cô nói thêm một câu nữa đi, không đi lên tôi sẽ đánh cô,” Đã lâu không nói lời thô tục , gặp gỡ cô, thánh nhân cũng sẽ phát điên.

“Vẫn là không cần.” Cô thực kiên trì.

“Nói lại lần nữa!” Hấn híp mắt, giơ nắm đấm ở trước mắt cô quơ quơ.

“Tôi, không, muốn.” Rõ ràng.

Bùi Vũ Canh hít vào một hơi: “Bí đao lùn, cô càng lúc càng không sợ tôi a!”

Cô chỉ cười, nhợt nhạt.

Không có gì đáng sợ a, mỗi lần hấn đều nói muốn đánh cô, nói không dưới trăm lần, cũng không một lần chân chính thực hành qua.

Cô cũng là về sau mới phát hiện, hấn người này, chỉ hù dọa mà thôi, cũng không thực sự đối với cô như vậy, trước kia là cô ngốc, mới có thể ngây ngốc bị hấn dọa sợ, một người bảo hộ cô như vậy, cô vì sao phải sợ?

“Giỏi, cô có gan.” Phát hiện chính mình ở trước mặt cô, đã thành hổ giấy, hấn nhụt chí xuống xe. “Ngán người cái gì, còn không đi?”

“Cậu! Muốn theo tôi trở về?”

“Vô nghĩa!” Chẳng lẽ muốn bỏ cô, chính mình chạy lấy người?

“Vậy xe cậu làm sao bây giờ?”

“Cô quản chi nhiều như vậy, rốt cuộc muốn đi hay không?” Cùng lắm thì sau khi bồi cô trở về, lại quay về khiên xe.

Ai, đầu hấn rõ ràng thực bình thường, vì sao phải lại làm chuyện ngu xuẩn này?

Một người, còn có thể làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn?

Đừng hỏi hấn, trực tiếp nhìn hành vi của hấn sẽ biết.

Thẳng đến hấn đạp xe đạp xuất hiện ở trường, hấn còn không dám tin đây là sự thật!

Liên bởi vì cô kiên trì không ngồi xe không có bằng lái, hấn cư nhiên thực sự lại đi xe đạp, chỉ vì chở cô về nhà!

Cái loại cảm giác này, thực sự rất giống đại nhân cười cái loại nho nhỏ, có con nít phụ trợ đi theo.

Nhưng , ác!

Từ sau khi hấn thoát ly tuổi uống sữa, sẽ không lại làm chuyện mất mặt xấu hổ như thế, này để đám súc sinh Khải Tử nhìn thấy, tuyết đối sẽ cười lộn ruột phải đi bệnh viện gấp!

Thật giận là, tuổi hấn phải tới tháng sau mới đủ mười tám, nói cách khác, nghỉ hè này, đều phải cười loại xe đẹp con nít này đi khắp Đài Bắc.

Hấn hiện tại thực sự tin tưởng, mỗi người nhiều hoặc ít đều có tiềm lực làm chuyện ngu xuẩn , mà hấn phát hiện!! Tiềm lực của hấn mạnh vô cùng.

Thực sự cảm thấy sống không bằng chết a!

Khi Diệp Tâm Lê thấy xe đạp, mở lớn miệng kinh ngạc!

“Như vậy được rồi đi? Còn chưa lên!” Sắc mặt hấn thối như giấm phải phân chó.

Nếu cô còn dám có ý kiến, hấn tuyết đối sẽ không chút do dự làm thịt cô!

Vẻ mặt của hắn biểu hiện đầy đủ tin tức như vậy, vì thế cô không dám lại nói nhiều, nhắc váy, tú thanh tú khí ngồi một bên, nhẹ nhàng kéo quần áo bên hông của hắn.

Chậc, thực nữ chính là thực nữ.

Bùi Vũ Canh vĩnh viễn môi, vùi đầu dùng sức đập đập đập!

Nhưng là, nữ nhân này có bao nhiêu âm ỹ bạn biết không? Đọc theo đường đi nghe cô nói lảm nhảm!

“Không thể vượt đèn đỏ!”

“Đèn vàng, cậu thả chậm tốc độ.”

“A, nơi này là lối đi bộ!”

“Cậu thế nào ngay cả cười xe đạp đều nhanh như xe máy a!”

Nhẫn, cố, nhẫn!

“Mẹ nó! Cô có thể cầm miệng không?”

“A!” Lại là một tiếng thét kinh hãi. “Cậu cẩn thận xem phía trước!”

Mặc kệ cô!

Bùi Vũ Canh tức giận liếc mắt trợn trắng, tốc độ cũng không tự giác thả chậm.

Cứ như vậy một lần, hai lần, ba lần, thành thói quen, hắn mỗi lần đều sẽ đưa cô trở về, nhìn cô vào nhà mới rời đi.

Cô mỗi lần vẫn sẽ niệm đồng niệm tây, nhắc nhở hắn tuân thủ quy tắc giao thông, nhưng không biết từ lúc nào, tay cô không còn kéo quần áo của hắn, mà là nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà vòng ở trên lưng hắn, xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh, cảm giác được độ ấm từ lòng bàn tay mềm mại của cô truyền đến.

Hắn hiện tại rất cục biệt, vì sao trong các loại kịch thường hay có loại tình yêu vườn trường thanh thuần đều tránh không được sẽ có một đoạn chàng trai cười xe đạp chở cô gái xấu hổ ngượng ngùng, hình ảnh đó thật sự là đẹp a!

Mới tưởng tượng hình ảnh cô gái đưa tay khoát lên lưng chàng trai, tóc dài tung bay, làn váy bay bay, thật sự có đủ ngây thơ!

Đáng tiếc tóc cô đã cắt, ai, nét bút hồng.

Mãi cho đến nghỉ đông kết thúc, khai giảng sau một tuần, hắn đầy mười tám tuổi, cũng thi bằng lái, nhưng hắn vẫn cứ cười xe đạp đưa cô về nhà, cô mỗi lần trước khi vào cửa, đều sẽ không quên dặn dò hắn: “Trở về không thể vượt đèn đỏ, phải tuân thủ quy tắc giao thông, cẩn thận an toàn nha!”

Hắn cũng mỗi lần đều sẽ đáp lại: “Dong dài!” Nhưng khi gặp được đèn đỏ, trong óc hiện lên lời cô dặn dò, theo bản năng liền phanh xe.

Mà nguyên bản xe máy, theo ngày đó để lại trong gara dưỡng tro bụi, thẳng đến ngày cuối cùng hắn rời đi Đài Loan, cũng chưa từng chạy qua.

6. Chương 6

Lãng tử thực sự quay đầu !

Chuyện cảm động lòng người này, là chuyện lạ khác sau chuyện kinh tế Đài Loan xảy ra kỳ tích.

Nếu một năm trước, có người nói Bùi Vũ Canh sẽ tu thân dưỡng tính, không đánh nhau, không gây sự, không nói lời thô tục, đúng giờ đến trường, nghiêm túc nghe giảng bài, làm một học sinh an phận thủ thường, bạn tin không?

Đại khái ai cũng sẽ cười đáp cười hạc về trời đi!

Đúng vậy, kỳ cảnh không thể hiểu nổi này. Ở một năm sau đã xảy ra, vì thế, bọn người Khải Tử về mặt sét đánh giữa trời hoang, chịu đả kích lớn lắc vai Diệp Tâm Lê. “Ồ ô! Tôi chỉ biết nữ nhân là tai họa, chị dâu làm thế nào đem hấn biến thành bộ dáng ma quỷ này? Đại ca anh minh thần võ của tôi a!”

“Du Thừa Khải tiên sinh, đôi tiện thủ kia không muốn cứ nói, tôi sẽ giúp bỏ nó cho heo ăn!” Từ sân bóng rổ trở về Bùi Vũ Canh lạnh lùng cảnh cáo.

Ít kéo bè kéo lũ đánh nhau để rèn luyện thân thể kiêm nung đúc tính tình, đành phải đổi thành ở trên sân bóng phát tiết tinh lực dư thừa.

Hấn thực sự thay đổi rất nhiều. Diệp Tâm Lê nhợt nhạt cười, lấy khăn giấy ra lau mồ hôi cho hấn.

Hấn vẫn rất bảo vệ cô, tuy rằng thói quen nói chuyện thô bạo với cô không thay đổi, nhưng cô biết, mỗi một câu co nói, hấn đều để ở trong lòng.

Về sau, bọn người Thánh Nhân nếu có chuyện gì không dám nói cho hấn, đều sẽ đến cầu xin cô, bởi vì hấn chỉ nghe lời của cô, cũng chỉ có cô không chế được hấn.

Bọn họ đều cho rằng, sẽ như vậy cười cười nháo nháo, bình thường, nhưng cũng âm áp vượt qua kiếp sống trung học, cùng nhau tốt nghiệp, cùng nhau thi đại học.

Thẳng đến ngày đó, Bùi Vũ Canh về nhà, bị cho hay một tin không kịp ứng phó!

“Du học?” Hấn từ trên sofa nhảy dựng lên hét lớn. “Vì sao?”

“Giáo dục trong nước thể chế dù sao không bằng nước ngoài, lấy tư chất Quý Vân, xin một học phủ không thành vấn đề, nó thân thể không tốt, con cũng cùng đi, có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Có thể chiếu cố lẫn nhau?! Hấn dưới đáy lòng lặp lại, thiếu chút cắn răng.

Nói cách khác, vì bảo bối của ông, hấn bị hy sinh quyền lựa chọn? Đó là cuộc sống của Bùi Quý Vân, không phải của hấn, sao hấn phải vì Bùi Quý Vân, vô điều kiện nhân nhượng phối hợp?

Hấn lạnh lùng, ánh mắt không có độ ấm. “Ông dựa vào cái gì cho rằng tôi nhất định sẽ đồng ý?”

“Cha đã giúp các con làm tốt tất cả thủ tục, tháng năm sẽ đi.”

Ông già vẫn không thay đổi độc tài chuyên chế! Hấn hận đến nội thương. “Tôi, không, đi! Ông già, ông nghe rõ, trừ phi ông trời gô tôi xuống máy bay, bằng không tôi nói không đi chính là không đi!”

“Bùi Vũ Canh, mày nhất định phải làm trái ý tao sao?” Hấn đã bắt đầu cầm lấy sách vở, đã có lòng muốn học, nhiều lần suy tính qua, thay hấn chọn lựa hoàn cảnh tốt có cái gì không đúng?

Đó là bởi vì ông già cho tới bây giờ không biết tôn trọng ý kiến của hấn, hấn có quyền biểu đạt khó chịu!

“Vậy Bùi Quý Vân, nó nói như thế nào?”

“Em mày không giống mày, nó thật sự hiểu chuyện, sẽ không động bất động liền ngỗ nghịch tao.”

Nói cách khác, Bùi Quý Vân đồng ý?

Nghĩ cũng biết, đứa con ngoan kia không nỡ làm ông già thương tâm, làm ông già thất vọng? Dù sao du học cũng không tệ.

Nhưng hấn không giống, hấn không muốn đi!

“Cười chết người, mặt trắng ngoại quốc tròn hơn sao? Tôi cũng không tin ở lại Đài Loan đọc không được!” Bỏ lại những lời này, hấn cầm giận rời đi, tiếng đá cửa cũng đủ chấn động ngôi nhà.

“Anh!” Thủy chung lẳng lẳng đứng ở ngoài cửa, Bùi Quý Vân nghe bọn họ tranh chấp rõ ràng, vội vàng đuổi theo ra cửa.

“Cút ngay!” Hấn lửa giận rùng rục, hoàn toàn mất đi lý trí: “Sức khoẻ suy yếu nhiều bệnh là chuyện nhà mày, muốn chết thì sớm một chút siêu sinh, đừng tới liên lụy tao!”

Bùi Quý Vân đau lòng cũng không hơn thua với hấn: “Không cần như vậy, anh, em biết anh rất khổ sở, em cũng không có nghĩ đến ba lại dự tính thế này, bằng không em sẽ không đồng ý xuất ngoại, em chưa từng muốn hy sinh anh để em thành công!”

“Có hay không thì như thế nào? Ở trong lòng ông già, mày so với mệnh ông ấy quan trọng hơn, tao tính cái gì? So với một cây cỏ dại còn không bằng, vì mày, tao không thể có cuộc sống của mình, suy nghĩ của chính mình, đây là cái thế giới gì!” Hấn luôn luôn cho rằng hấn đã sớm tê dại, cũng đã sớm tâm lãnh nhin thấu, không nghĩ tới nhiều năm sau, cảm giác vẫn đau như vậy.

Hai hàng nước mắt rơi ra hốc mắt, Bùi Quý Vân khó chịu phát ra tiếng: “Thực xin lỗi, anh –”

“Không cần nói xin lỗi, vô dụng thôi!” Bùi Vũ Canh dùng sức hắt hấn ra: “Chết xa một chút đi, đừng đi theo tao, tao hiện tại không muốn nhìn thấy mày!”

Hấn lực đạo quá mạnh, Bùi Quý Vân nhất thời chống đỡ không được, lảo đảo ngã xuống đường!

Hình ảnh kế tiếp, hấn cả đời cũng không muốn nhớ lại, thực sự!

Hấn cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới, một câu ác độc nguyên rửa của hấn, một phen không khống chế được lửa giận kia, sẽ làm chính em trai mình gặp một hồi tai bay vạ gió, chiếc xe phanh không kịp, né tránh không kịp Bùi Quý Vân, thân thể yếu ớt ngã xuống, toàn bộ hình ảnh, mau đến nỗi làm cho người ta không biết cảm giác gì!

Ngay tại trước mặt hấn.

Máy mẫn lái xe phản ứng đủ nhanh, kịp thời phanh xe, chậm lại lực va chạm. Trải qua xử lý khẩn cấp, bác sĩ tuyên bố không đáng lo ngại, mấy chỗ miệng vết thương cùng xương đùi gãy, cần chút thời gian an dưỡng.

Cha trách cứ, hấn hoàn toàn không có nghe đi vào, tê tê dại dại, cái gì cũng không cảm giác.

Mẹ thoạt nhìn so với hấn còn áy náy, càng thêm dốc lòng ở bên giường chăm sóc.

Kỳ thực, hấn không thể không hiểu. Mẹ tự nhận là phá hư gia đình Bùi Quý Vân, bởi vì đạo đức quấy phá, đối với Bùi Quý Vân luôn luôn có một phần áy náy xua không đi, tự trách, vì thế càng tận tâm tận lực, toàn tâm toàn ý che chở chiếu cố hấn từ thuở nhỏ nhiều bệnh, đồng thời, cũng xem nhẹ chính con mình.

Bà chẳng phải cố ý, chính là mẹ kế làm khó, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho dù đau lòng cũng không dám thiên vị hoặc bảo hộ con mình.

Hấn ở trong cái nhà này thành người vô hình, mặc kệ Bùi Quý Vân cố gắng thân cận hấn bao nhiêu, cũng chỉ làm hấn cảm thấy là thương hại cùng bố thí, ngạo khí của hấn không cho phép chính mình nhận.

Nhìn Bùi Quý Vân trên giường bệnh ngủ say, băng gạc màu trắng tầng tầng quấn trên trán, tầm mắt hấn không rời khỏi khuôn mặt tuần tú tái nhợt.

Hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, từ quá khứ đến hiện tại, thậm chí là tương lai, vì thế hấn có quyết định.

Hít vào một hơi, hấn xoay người đi ra phòng bệnh.

Ngày cá tháng tư. Ngày làm cho cô muốn thở dài.

Sáng sớm mở to mắt, nhìn lịch, Diệp Tâm Lê chỉ có lác đầu.

Có lẽ thật là cô rất đơn thuần, có vẻ dễ chinh, cho nên đã thành mục tiêu cho người khác xuống tay, hồi tưởng lại, hình như không năm nào ngày cá tháng tư cô không bị đùa giỡn.

Năm trước cũng như vậy, cô chưa từng quên chính vào ngày này, đã cùng Bùi Vũ Canh tạo nên một đoạn nghiệt duyên khó giải.

Nhớ tới khoảng thời gian đó, nhin không được lại mắt mắt muốn chui vào trong cái động, cô làm sao có thể dễ lừa như vậy a! Đều do hần kỹ thuật diễn rất giỏi, không đi thi điện ảnh thật sự là mai một trời cho.

Tựa như hần nói !! Ngày cá tháng tư, chuyện ngu xuẩn gì cũng có khả năng phát sinh, bị chỉnh là do cô ngốc. Cô đề phòng nhiều lắm, năm nay tuyệt đối không cần lại bị chỉnh, nhất là tên Bùi Vũ Canh thường xuyên nói cô ngốc như heo, nếu hần bỏ qua cơ hội tốt như vậy mới có quý a!

Cô rửa mặt chải đầu xong, thay đồng phục ra cửa, liền thấy Bùi Vũ Canh tựa vào cửa trong ngõ hẻm.

Oa a! Còn chưa đến trường học đã chặn cô, hần khẩn cấp như vậy à?

Cô càng thêm cẩn thận đề phòng, dè dặt đi hướng hần. “Cậu! Chờ tớ?”

Bùi Vũ Canh từ chối cho ý kiến. Biểu cảm thiếu lượn điệu lưu manh thường ngày, thoát nhìn có vài phần nghiêm túc. “Tôi có lời muốn nói với cô.”

“Nha, được, cậu nói.” Cô lưu tâm đối đáp. Nhìn hần muốn diễn trò gì!

Hần hai tay cầm ở túi tiền, ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Cô có biết, con người của tôi tùy hứng làm bậy đã quen, xem xã hội định nghĩa giá trị không là gì cả, tôi chỉ làm những gì tôi muốn làm, trước khi quen cô tôi chính là như vậy, nếu không gặp cô có lẽ tôi sẽ gia nhập xã hội đen.” Nói tới đây, hần ngừng lại, quay đầu chăm chú nhìn cô.

“Tôi có thể không để ý bất luận ai nhìn tôi thế nào, nhưng là cảm nhận của cô, tôi không thể không để ý, tôi không muốn ở trong mắt cô, tôi chính là một tên lưu manh, một tên lưu manh, chỉ sợ tránh không kịp, cho nên cô muốn tôi đọc sách, tôi liền đọc sách; Cô muốn tôi an phận thủ thường, tôi sẽ không đi đùa giỡn lêu lổng, ngoan ngoãn cùng cô nghe giảng bài; Cô muốn tôi có khí chất, tôi tận khả năng bỏ miệng đầy thô tục..... Tôi để ý quy tắc xã hội, cố tình là cô để ý nhất, cho nên tôi không thể không nhìn thẳng vào. Tôi nói rồi, tôi sẽ làm cho chính mình xứng đôi với cô, tôi không biết tôi cố gắng đã đủ chưa, nhưng tôi luôn luôn chiếu theo mong muốn của cô mà làm, kỳ vọng có một ngày có thể đạt tới yêu cầu của cô.”

“Cậu, cậu!” hần thế nào đột nhiên nói mấy cái này với cô?

“Cô nói đi?” Hần chớp mắt một cái cũng không dời đi, chuyên chú nhìn cô

“Cái gì! Nói cái gì?” Cô áp ứng đối đáp, dù sao không phải mỗi ngày đều có người chân thành thổ lộ với cô như vậy, sao cô biết phản ứng thế nào?

“Còn cần phải nói rõ chút sao?” Hần gật đầu. “Những lời này, tôi từng nói qua, hôm nay, tôi nói lại lần nữa!! Diệp Tâm Lê, tôi thích cô.”

“A a?” Thành linh bị bày tỏ tình yêu, cô chỉ ngây ngốc.

Tuy rằng hần thường nói cô ngốc. Nhưng chưa ngốc đến tình trạng này, tâm ý của hần, đừng nói cô, chỉ sợ toàn trường đều biết. Từ sau khi xung đột với Chu Thư Hiền, hần cũng đã không hề đề cập tới, mỗi ngày cùng cô cười cười nháo nháo, rất giống không có chuyện gì.

Hôm nay, hần đặc biệt chọn ngày cá tháng tư mà nói những lời này, rất dễ làm cho người ta nghĩ rất nhiều.

Không phải cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hần ngay cả cái loại “Đùa dai chi hôn” còn có thể làm, còn cái gì không dám ?

Nghĩ đến đùa dai chi hôn, cô lập tức phòng bị lùi lại một bước. Không thể nào? Hần lại muốn đùa giỡn loại tiện chiêu này, giả vờ bày tỏ tình yêu, đi đùa dai làm thật?

“Bùi Vũ Canh, cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Thấy vẻ mặt cô cảnh giác, hần cười khổ. “Tôi chỉ là muốn biết, tôi thay đổi tất cả, có đủ đạt tới yêu cầu của cô chưa? Có đủ để cô chấp nhận tôi? Chờ một câu của cô, tôi rất muốn lưu lại cùng cô, thực sự rất muốn.”

Về mặt của hắn thực thành khẩn, nhưng chính là rất thành khẩn, nên không giống bản tính của hắn, càng làm cô không thể không hoài nghi hắn nói những lời này là có âm mưu, cô nói qua, kỹ thuật diễn của hắn rất tốt đủ để giành giải thưởng ảnh đế.

“Cậu làm gì mà một bộ dạng sắp sinh ly tử biệt? Rất kỳ quái nha!” Cũng không phải diễn phim thần tượng, cần gì phải vẽ mặt thương xuân thu buồn chứ, ngay cả lần duy hắn thổ lộ, cũng dùng khẩu khí hung thần ác sát rống ra a, đột nhiên u buồn đùa giỡn đa tình, muốn cô thế nào tin tưởng hắn?

“Nếu là vậy thì sao? Cô có thể luyện tiếu tôi không?”

Thì ra là thế! Hắn lúc này sẽ không phải là muốn dùng sinh ly tử biệt khiến cô khóc lóc một phen, sau đó lại hung hăng cười nhạo cô ngu xuẩn đi?

“Sao tôi phải luyện tiếu cậu, cậu muốn đi đâu thì đi.” Cô sẽ không lại bị lừa, tuyệt đối không!

Hắn hơi hơi thất thần.“Phải không? Tôi đi rồi cô thực sự không sao cả?”

“Thuận buồm xuôi gió, tôi sẽ không nhớ cậu.”

Cô nói thật dễ dàng, thật tiêu sái..... trước giờ hắn dụng tâm tranh thủ, hắn đối với cô, vẫn không có ý nghĩa gì sao?

Hắn hít sâu một hơi.“Tôi nói lần cuối cùng, Diệp Tâm Lê, tôi thích cô. Cô muốn tôi đi, hay ở lại?”

Cô ngáp ngừng há mồm, cuối cùng vẫn trầm mặc .

Thời gian, khi cô nàng chần chờ trầm mặc như ngừng lại.

“Được, tôi đã biết.” Hắn nhẹ nhàng phun ra khẩu khí nghẹn ở trong lồng ngực, thất vọng rũ mắt xuống.“Tôi đi đây, nếu cô thực sự sẽ không hối hận mà nói.”

Hắn xoay người, một mình đi qua đường đối diện.

“Bùi Vũ Canh!” Cô bật thốt lên gọi hắn lại.“Cậu muốn đi đâu? Đến trường mau sắp muộn!!”

Hắn bộ pháp dừng một chút, kiên quyết đi về phía trước, không quay lại.

Bóng lưng quyết tuyệt, Diệp Tâm Lê chột ngẩn ra.

Chỉnh người, sẽ chỉnh như thật vậy sao?

Loáng thoáng bất an dâng lên, sự tình..... Giống như có chỗ nào không thích hợp.

Hắn, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Càng nghĩ càng hoảng hốt, cô lấy lại tinh thần, chạy đuổi theo, hai ba chiếc xe chặn đường của cô, cô vội vàng lướt qua đường cái, dùng sức hô to:“Bùi Vũ Canh!”

Phóng tầm mắt đã không thấy bóng dáng hắn.

“Anh, em không sao.”

“Tao biết, giảm đi phí mai táng .” Đáp lại lạnh lùng.

“Vậy anh đừng nhúu nữa.”

“Ai nói tao lo lắng cho mày?” Khẩu khí cực khinh thường, tiểu tử này có thể hay không tự mình đa tình quá mức ?

Bùi Quý Vân than nhẹ.“Bởi vì anh luôn luôn nhìn chăm chú băng gạc trên đầu em.”

“Tao là đang nhìn mày có thể bị thành ngu ngốc!”

Người không được tự nhiên này. Bùi Quý Vân lắc đầu, quyết định không nói về đề tài này nữa, sửa miệng hỏi:“Anh vừa rồi đi tìm ‘cô ấy’ sao?”

Hắn trầm mặc.“Bùi Quý Vân, tao với mày đi nước ngoài.”

Bùi Quý Vân ngăn ra.“Em nói rồi em sẽ chiều cổ tốt bản thân, về phần ba em sẽ xử lý, anh không cần lo lắng!!”

“Tao đã quyết định.”

Phát hiện thái độ hằn dị thường kiên quyết, Bùi Quý Vân suy nghĩ vừa chuyển, sửa hỏi:“Vậy cô ấy làm sao bây giờ?”

“Cô ấy cự tuyệt tao.”

Không dự đoán được hắn sẽ đáp trực tiếp như thế, Bùi Quý Vân sững sốt một chút mới tìm được thanh âm.“Có rất kiên quyết không? Nói không chừng còn có không gian cố gắng , anh có muốn thử lại một lần không? Nói không chừng!”

“Tao hướng cô ấy thổ lộ qua hai lần, cũng bị cự tuyệt hai lần, như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?” Hắn cắn răng, tối tăm kéo rèm cửa sổ, dùng sức hít vào một hơi.

Bùi Quý Vân không nói gì nữa.

“Mày không cần lo cho tao, tao biết chính mình đang làm cái gì.” Hắn thực sự thử qua, sẽ không có gì để tiếc nuối.

“Người kia, chính là cô gái mỗi lần đều sẽ ở trên góc bài thi của anh vẽ khuôn mặt tươi cười đáng yêu cổ vũ anh cố lên, còn có thể ở chỗ anh làm sai, kỹ càng tỉ mỉ bổ sung đáp án chính xác sao?” bút tích thanh tú , vừa thấy đã biết là của một cô gái, người ta thoát nhìn đối với hắn tốt lắm a!

Bùi Vũ Canh rầu rĩ, khẽ gật đầu.

“Anh bỏ được sao? Anh thích cô ấy như vậy!” Anh trai thay đổi, đều là vì cô ấy, hắn không tin cá tính anh trai quật cường, không chịu thua, sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy.

“Bằng không mày muốn tao làm sao?” Chẳng nhẽ dùng sức mạnh ép buộc?

“Em chỉ là cảm thấy, anh còn có không gian tranh thủ , có lẽ!”

“Ai cần mày lo? Rốt cuộc mày là lão đại hay tao là lão đại? Đã nói muốn đi nước ngoài, còn dong dài cái gì?” Bùi Vũ Canh thô thanh ác khí rống trở về.

Bùi Quý Vân ngăn người, nhìn biểu cảm hắn mất tự nhiên, như có chút ngộ ra nở nụ cười.“Anh, anh lo lắng cho em, đúng không?”

Bùi Vũ Canh chán ghét liếc mắt nhìn hắn.“Mày bị đụng hư đầu óc sao?” Ngay cả chứng vọng tưởng đều xuất hiện.

“Không có, em rất rõ ràng, em biết anh đối với em cho tới bây giờ sẽ không giống biểu hiện bên ngoài như vậy, tựa như hồi nhỏ, anh tuy rằng trên miệng quật cường. Cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào bắt nạt em, có vài lần, anh đánh nhau đều là vì em, nếu thực sự chán ghét em, sẽ không bảo vệ em như vậy.”

Đó là bởi vì tiểu tử này rất ngốc, ngay cả đánh nhau cũng không biết, mất hết mặt hắn ! Hắn dưới đáy lòng rầu rĩ lắm lắm.

“Em còn nhớ, ngày cuối cùng của năm quốc trung kia, anh không chịu nổi em năn nỉ, đáp ứng cùng em đi lên núi ngắm mặt trời mọc, nghênh đón một năm mới đến, vì xem mặt trời mọc, em đã trả giá đại giới, là gió lạnh thổi đêm, phát sốt còn bị viêm phổi, ở phòng bệnh cách ly ba ngày, mà đại giới của anh, là bị ba mắng thảm.”

Bùi Vũ Canh trừng hắn một cái.“Mày còn có mặt mũi nói.”

Bùi Quý Vân cười yếu ớt.“Nhưng em cảm thấy thực đáng giá, em cơ hồ nghĩ anh thực sự rất chán ghét em, nhưng ngày đó, em nhìn thấy biểu cảm của anh lo lắng như vậy , tự trách như vậy, tựa như lần xảy ra tai nạn này. Thật ra em rất áy náy, mỗi lần em gặp chuyện không may, cha mẹ đều chỉ lo lắng em, còn có chỉ trích anh cũng không có bản khoản đến tâm trạng anh, bọn họ không biết, anh cũng khổ sở.”

Bùi Vũ Canh khom người cầm hồ sơ bệnh án bên giường lật tới lật lui: “Bác sĩ khoa tâm thần điện thoại số mấy?” Thực sự bệnh cũng không nhẹ.

Bùi Quý Vân cười khẽ. “Em chỉ muốn nói, bất luận như thế nào, em thật cao hứng có người anh là anh.”

Bùi Vũ Canh chà xát cánh tay, hung hăng liếc hẳn. “Mày dám nói thêm câu ghê tởm nào nữa, tao sẽ một cước đá mày xuống giường!” Đồ tiểu quỷ, ông đây chính là lâu không phát giận mà thôi, mày coi tao như là dân chúng thiện lương ?

“A!!” Bùi Quý Vân cười càng vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn, luôn uy hiếp muốn đánh hẳn, nhưng chưa một lần chân thực hành qua?

“Ngủ đi, chưa thấy qua người bị thương còn cười như vậy, âm ỹ muốn chết!”

Vết thương ở đầu ẩn ẩn đau, Bùi Quý Vân lúc này không có dị nghị, nằm trên giường nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, hẳn nhẹ nhàng mà nói ra một câu – “Anh, cảm ơn.”

Hắn biết, anh trai quyết định xuất ngoại, là vì hắn.

Thứ bảy.

Diệp Tâm Lê nhìn vị trí cách vách cuối cùng kia, vẫn trống không, chủ nhân nó, đã bảy ngày không thấy bóng dáng.

Từ sau ngày cá tháng tư đã không thấy được hẳn , đáy lòng cô bất an càng thêm rõ, chính là cô vẫn đang an ủi chính mình, hẳn chỉ muốn dọa cô mà thôi, chờ trêu chọc đủ, sẽ xuất hiện, đùa cô là quỷ yêu khóc

Nhưng ngày cá tháng tư qua, một tuần cũng qua, hẳn vẫn hoàn toàn không có tin tức, sau đó, vào một buổi sáng tự học, giáo viên ở trên lớp công bố tin tức hẳn sắp đi du học.....

Dây cót nào đó đột nhiên đứt, trong đầu cô trống rỗng, nước mắt rơi xuống, thế không thể ngừng được.

Hoá ra ngày đó, hẳn là đặc biệt hướng cô chào từ biệt, nhưng cô lại tưởng hẳn đùa dai, còn nói muốn hẳn thuận buồm xuôi gió, cô sẽ không nhớ hẳn.....

Mới là lạ! Cô nhớ hẳn a, mới một tuần, cô đã thực sự không quen không có hẳn ở bên cạnh, thiếu giọng nói thô thanh ác khí của hẳn, thiếu những trò đùa giỡn không khẩu đức của hẳn, thiếu người đoạt cơm hộp của cô....Cũng thiếu đi một người khắp nơi bảo hộ cô.

Nhớ tới buổi sáng hôm đó, mỗi một câu hẳn nói với cô, lòng cô thắt chặt, vừa chua xót vừa đau.

Hắn từng hỏi cô, hy vọng hẳn lưu lại không?

Hắn nói hẳn thích cô, thật sự nghiêm túc thổ lộ tâm ý với cô..... Lấy cá tính của hẳn, muốn nói ra lời như vậy,

Nhất định dùng hết toàn bộ dũng khí cùng thật tình, có lẽ hẳn không muốn đi? Hẳn đang đợi cô mở miệng, cho hẳn một cái lý do lưu lại, nhưng cô không có, cô chính là trầm mặc, tàn nhẫn mặc hẳn thất vọng mà rời đi.....

Cô không biết, đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy hẳn, nói với hẳn, bằng không, khi hẳn mở miệng nói hẳn muốn ở bên cô, cô sẽ bất kể hết thảy lưu hẳn lại, cô thực sự sẽ như vậy!

Nhưng mà hiện tại, tất cả đã không còn kịp nữa, người đầu tiên dùng thật tình đối đãi cô, cô lại ngu ngốc bỏ lỡ, đẩy hẳn đi xa, biến mất trong biển người mờ mịt –

Từ nay tin tức xa xôi.

Đưa tay cầm hành lý ra để lái xe để lên xe trước, Bùi Vũ Canh quay lại nhìn quanh nơi hẳn đã ở hơn mười năm.

Đối với căn nhà này, hần cũng không có tình cảm quá sâu, làm cho bước chân hần trầm trọng là một cái khác nói không nên lời.

“A, đúng rồi, đại thiếu gia, mấy ngày cậu ở bệnh viện bồi nhĩ thiếu gia, có một cô gái gọi điện tới, nói là đồng học của cậu.” Quần gia giống như nhớ tới cái gì, từ phòng bếp nhô đầu ra.

Bùi Quý Vân ngoái đầu nhìn lại, lưu tâm xem kỹ biểu cảm của anh trai nháy mắt cương cứng.

“Muốn đi tìm cô ấy không? Thời gian còn đủ.” Hần hỏi nhỏ. Có lẽ, còn có cơ hội làm cho anh trai thay đổi chủ ý.....

Bùi Vũ Canh vẫy vẫy đầu, dẫn đầu đi trước: “Không cần, đi thôi!”

Giờ phút này, cô đại khái đang lên lớp, người ta là học sinh gương mẫu a!

“Nhưng là!! Anh không đi nói lời từ biệt với cô ấy sao? Đây là lễ phép.” Bùi Quý Vân đào rỗng óc, cực lực muốn hần đi.

Bùi Vũ Canh lườm hần một cái: “Trả lời ! Ông đây chính là không lễ phép.”

“Ý của em là!!”

“Mày rốt cuộc có đi hay không?” Bùi Vũ Canh đứng ở trước cửa xe, không kiên nhẫn thúc giục hần.

Bùi Quý Vân muốn nói lại thôi, chậm rì rì đi động bộ pháp.

“Mày là đàn bà à! Nhanh chút !”

“..... Nha.”

Bùi Vũ Canh dẫn đầu tiến vào bên trong xe, đóng sầm cửa xe; Bùi Quý Vân từ một đầu khác lên xe, đánh giá sườn mặt u ám của hần.

“– hiện tại hối hận còn kịp a, anh –”

“Bùi Quý Vân, mày không đầu thai thành con gái thật sự là đáng tiếc !” Có đủ lẽ mề ! chẳng lẽ hần dự tính dọc theo đường đi đều niệm như vậy đến khi lên máy bay à? Bùi Vũ Canh bắt đầu suy xét khả năng một quyền đánh hần bất tỉnh để lỗ tai thanh tỉnh chút.

Đó là bởi vì em thấy anh thực luyện tiếc a! Bùi Quý Vân thở dài.

Bùi Vũ Canh ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật không ngừng lui về phía sau, nhột nhạt, dưới đáy lòng thở dài.

Cô đại khái là muốn hướng hần nói tạm biệt đi! Đã quyết định phải đi, có gặp một lần hay có, lại có cái gì khác biệt?

Thực sự, thực sự không cần, hần không muốn đi càng trầm trọng.

Chính là, đương thời hần cũng không đoán trước lúc này ly biệt, sẽ là chín năm thật dài.

7. Chương 7

Chín năm sau

Diệp Tâm Lê buông tiểu thuyết trong tay xuống, vô lực ghé vào trên bàn.

Xem sách xong, mỹ nữ trên trang bìa vẽ rất không thực khói lửa nhân gian, câu chuyện rất đẹp mắt, văn tự cũng đủ hài hước, nhưng đối với cô lại không có bao nhiêu cảm xúc.

Nội dung quyển tiểu thuyết này, đại khái là nói về một chàng trai tuổi trẻ hết sức lông bông, gặp gỡ một cô gái thuần khiết như hoa sen. Vì muốn xứng với cô gái mà bắt đầu thay đổi triệt để, nỗ lực vươn lên.....

Đề tài thật cũ, nài ít nhất liệt ra hơn mười quyển cùng loại, nhưng mỗi lần xem loại truyện này, đều sẽ làm cho cô chua xót, rất muốn khóc.....

Đúng vậy, quyển sách này làm cho cô nhớ tới một người, một chàng trai đã ở trong sinh mệnh cô yên lặng chín năm, lại thủy chung chưa từng phai nhạt, không, hiện tại xem như một người đàn ông.

Ai! Không biết Bùi Vũ Canh hiện tại sống như thế nào?

Những năm gần đây, cô chưa từng quên, trong thời niên thiếu thuần khiết không lo nghĩ nhiều, có một chàng trai, dùng tình cảm chân thành tha thiết toàn tâm toàn ý che chở cô.....

Về sau, cô thuận lợi thi đậu đại học, trên bảng danh sách, tìm không thấy cái tên mong ngóng, cô lại rớt nước mắt, bởi vì hắn nói qua, muốn bồi cô lên đại học, ở đại học ức hiếp đồng học, hỗn ăn chờ chết.....

Về từng chút từng chút của hắn, chưa từng đi theo năm tháng phai nhạt, cô nhớ rõ ràng từng cái biệt danh hắn kêu qua quỷ yêu khóc, người nhất gan, vận động ngu ngốc, thật không thể nào dễ nghe. Cũng nhớ hắn xả giọng rống cô như ác bá, càng không thể quên được biểu cảm khi hắn ăn điểm tâm cô làm. Còn có hắn rõ ràng một mặt muốn chết, nhưng mỗi ngày vẫn cười xe đạp làm cho hắn cảm thấy sống không bằng chết chờ cô về nhà.....

Từ khi hắn đi, tóc của cô chưa từng cắt qua, độ dài sớm quá thất lừng. Cô nhớ lần đó khi cô cắt tóc, khiến hắn tức giận chết khiếp, hắn không cho cô cắt, cô liền để.....

Cô nói với mình, nếu còn có cơ hội gặp hắn, cô nhất định phải đem câu trả lời đã muộn chín năm, nhận thức nghiêm túc thực sự đối với hắn nói ra miệng!!

Kết thúc của quyển sách này là, nam nhân vật chính cùng nữ nhân vật chính gặp lại, lấy tư thái bạch mã vương tử xuất hiện, cứu vớt nữ nhân vật chính bên trong nước lửa..... Sau đó chính là happy ending, đại kết cục truyền thống tốt đẹp.

Cô sống rất khá, không cần hắn đến cứu vớt, thật muốn nói có cái gì, cũng chỉ là rất nhớ hắn mà thôi, cần bị cứu vớt, là tưởng niệm của cô.

“Hắc, Tiểu Diệp, thế nào không có tinh thần vậy? Thất tình?” Phía sau đồng sự vỗ vai cô.

Cô miễn cưỡng tươi cười lễ phép: “Tôi khi nào thì luyến ái qua”

“Cũng đúng. Cộng sự lâu như vậy, chưa gặp người khác phái nào quan hệ thân thiết với cậu, cậu rốt cuộc thích dạng đàn ông nào?”

Cô thích dạng đàn ông nào? Diệp Tâm Lê hỏi lại chính mình.

Mấy năm nay, không phải không có ai theo đuổi cô. Nhưng trong vô thức cô vẫn đang tìm một người tính tình thẳng thắn, nói chuyện cuồng vọng không để ý ánh mắt người khác, bày ra bản chất chân thực nhất.

Chính là, người luôn luôn biểu hiện ra ngoài một mặt tốt đẹp nhất, những người tiếp cận cô, tất cả đều là tao nhã có lễ, không ai sẽ đoạt đồ ăn của cô, ác liệt kéo tóc cô, động bất động liền uy hiếp muốn đánh cô?

Cô cũng không cố ý đợi cái gì, dù sao trên đời này chỉ có một Bùi Vũ Canh, cô rốt cuộc không gặp qua người thứ hai đi vào lòng cô, thật sâu ảm áp.

Cô cũng không thể nói với người ta, cô đang đợi loại người lãnh ngôn độc ngữ đùa cợt cô ngốc như heo, nhưng khi ăn những thứ cô làm, lại mang biểu cảm thiên đại hạnh phúc.

Người ta đại khái sẽ cho rằng cô bị điên.

“Tuỳ duyên đi!” Cô nhàn nhạt đáp.

“Cũng đúng.” Đồng sự cười cười nói: “Sắp giữa trưa, cùng đi ăn cơm đi!”

“Cậu đi đi, tôi...” Có lẽ là cá tính quá câu thúc, cô đối với ai đều ôn hòa có lễ, có thể khách khí tán gẫu vài câu, lại không có cách nào thâm giao, người như vậy nhân duyên không tính là tốt, năm đó nếu không phải Bùi Vũ Canh mặt dày mày dạn quần lấy cô, ba năm trung học, chỉ sợ cô ngay cả một người bạn tri âm cũng không có.

Cô còn chưa nói hết, đồng sự đã nhanh chóng tiếp lời: “Đi, đi, nghe nói gần công ty mới mở một quán cơm cũng không tệ, cùng đi ăn với tôi đi!”

Không lay chuyển được đồng sự nhiệt tình, cô bắt đầu dĩ gặt đầu một cái.

Thời gian dùng cơm, chỉ cần là bán đồ ăn, chung quanh đều kín người hết chỗ, đây là nguyên nhân cô không thích đi ra ăn cơm. Một túi tiện lợi trở về liền giải quyết, cần gì phải ở trong này người chen người?

Thật vất vả đợi được chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, còn chưa gọi cơm, bên cạnh đồng sự xưa nay hay kiếm bắt quái đẩy đẩy cô, ý bảo cô nhìn sang chỗ kia: “Kìa, Tiểu Diệp, cậu xem, là tổng giám đốc chúng ta nha!”

“Tổng giám đốc có cái gì đẹp mắt ? Đã qua tuổi bán trăm, lại không suất.”

Đồng sự một mặt dùng biểu cảm xem người ngoài hành tinh, không thể hiểu nổi nói: “Tin tức của cậu thế nào lạc hậu a! Cậu không biết tháng trước hội đồng quản trị dự hợp, đã sớm chuyển giao quyền, biết không?”

“Ồ, giao cho ai?” Cô không có hứng thú, thuận miệng đáp.

“Hình như là con trai lớn của tổng giám đốc. Cậu mau nhìn, bọn họ ở chỗ tính tiền, sắp đi rồi !”

Con trai lớn tổng tại? Trái tim cô đập nhanh một nhịp.

Năm đó tốt nghiệp đại học, vừa vận Bùi thị tuyển nhân viên, cô cơ hồ là nghĩ cũng không nghĩ muốn đi ứng tuyển, về sau mặc dù có càng nhiều cơ hội làm việc tốt hơn, cô đều từ bỏ, kiên quyết ở lại đây, không vì sao, chính là ôm chặt suy nghĩ ngu dần, Bùi thị là cơ nghiệp nhà Bùi Vũ Canh, bất luận hấn đi bao xa, cuối cùng vẫn sẽ về đây, cô chờ nơi này, luôn có một tia hy vọng gặp lại hấn, nói cho hấn lời năm ấy không kịp nói ra miệng

Bất kỳ có thể có được cái gì, chính là sự tiếc nuối khi tuổi trẻ, đây là cô thiếu hấn.

Mỗi lần chỉ cần nhớ tới lần cuối cùng bọn họ gặp mặt. Mỗi một câu hấn nói với cô, cô đều rơi nước mắt.

Đây là tiếc nuối lớn nhất của cô, cô rất hối hận khi đó không có thể kịp nói lời thật lòng, nếu cô biết, những lời này không còn có cơ hội nói, cô sẽ ở lúc ấy lớn tiếng nói cho hấn:“Bùi Vũ Canh, tớ cũng thích cậu, rất thích!”

Dưới sự thúc giục của đồng sự , cô vội vàng quay đầu, vừa vận thấy hấn đi ra cửa tiệm, cùng một cô gái sánh vai rời đi, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua một cái, cũng đủ để cô khẳng định, là hấn, là hấn đã trở lại!

Một khắc đó, cô không cách nào nghĩ nhiều, theo bản năng chạy theo!

“Ê, Tiểu Diệp, cậu đi đâu, cơm còn chưa có ăn a!”

Đồng sự kêu gọi, cô đã nghe không lọt, vội vàng chạy ra ngoài cửa, dùng hết khí lực hô to:“Bùi vũ Canh –”

Khom người đang muốn tiến vào chỗ tay lái, giọng nói làm cho người xương cốt mềm yếu 0204, khắp thiên hạ rốt cuộc tìm không thấy người thứ hai !

Bùi Vũ Canh kinh ngạc, chần chờ quay người lại.

Chín năm! Đẳng đẳng chín năm, một đoạn thời gian dài như vậy gặp lại, nói không nên lời giờ khắc này trong cảm xúc phức tạp thành phần nào chiếm đa số.....

Không biết cô đang luống cuống cái gì, vội vàng chạy về phía hấn, sau đó, tình huống thực xấu hổ cứ như vậy đã xảy ra –

Ai phát minh thành ngữ “lỗi trong vội” này ? Chết tiệt chuẩn xác cực kỳ, cô vướng chân một cái thành tư thế ngũ thể sát đất đầu hướng ra ngoài.

Thần kinh vận động của cô thế nào..... Càng kém?

Bùi Vũ Canh kinh ngạc sau một lúc lâu, không chút nào che giấu trực tiếp cười to ra tiếng, đi qua, ngồi xổm trước mặt cô chế giễu:“Có vàng sao? Nhặt gấp như vậy.”

Vẫn ác bá như vậy, một chút cũng không hiểu tôn trọng thực nữ!

Diệp Tâm Lê nhứt chí nâng không nổi đầu dậy: “Có a, ngã vàng thối đầy trời, nhưng bắt không được nữa thối.”

“Ha ha ha!” Hấn cười càng thêm làm càn, hoàn toàn chưa cho cô mặt mũi.

Có một quyển sách nào nam nữ chính gặp lại trường hợp sẽ buồn cười như vậy không ? Xem nhiều cảnh tượng gặp lại lãng mạn trong tiểu thuyết cô thực sự từng chờ mong qua bọn họ sẽ có nhiều cảm động, ít nhất cũng phải ôm hấn khóc một chút –

Có rồi, bây giờ cô rất muốn khóc, mắt mắt muốn khóc!

Cô vỗ vỗ tro bụi, tự mình đứng lên, nếu người này thói hư tật xấu không thay đổi, vậy cô không cần trông cậy vào hấn lương tâm phát hiện, giờ tay giúp cô.

“Cô vẫn không cao à, bí đao lùn.” Một chương vỗ vào ót cô, Bùi Vũ Canh ghét bỏ thở dài.

“Cậu cũng không có tiến bộ gì.” Cô tức giận, hấn thế nhưng vừa thấy mặt đã đánh cô.

Đã bao lâu không có người đối đãi như vậy với cô ? Cũng chỉ có hấn dám không hề cố kỵ động thủ động cước với cô, thực hoài niệm.

Hấn nhún nhún vai: “Không có biện pháp, có người chính là chậm hiểu, nhìn thấy tay thực ngứa.”

Cô sờ đầu, không cùng lời nói độc địa của hấn so đo, hấn nếu khách khí với cô, vậy không phải Bùi Vũ Canh.

“Cậu! Có khỏe không?” Cô cố gắng muốn hòa giải xu hướng suy tàn, xây dựng chín năm gặp lại nên có sắc đẹp sâu nào!

Bùi Vũ Canh muốn cười không cười liếc mắt nhìn chỗ bẩn trên quần áo lúc cô bị té: “Hơn cô.”

“Tội!” Cô vừa mới muốn há mồm –

“Vũ Canh, gặp gỡ người quen sao?” Mỹ nữ trên xe chờ lâu đi xuống xe, nhìn nhìn bọn họ.

Bùi Vũ Canh nhìn đồng hồ, thời gian hẹn bạn tốt Cảnh Phàm Nghệ sắp tới, khó trách có người nóng vội.

“Anh biết em chờ không kịp !” Hấn cười hừ, bị hấn chế nhạo cô gái lộ ra một tia quần chất.

“Lần khác lại tán gẫu.” Thuận miệng đối với cô bỏ xuống một câu.

Sau đó ngón trỏ của hấn hướng tiểu mỹ nhân ngoắc một cái: “Còn không đi?” Cảnh Phàm Nghệ còn nói cái gì gương vỡ khó lành, theo hấn thấy, thật tròn a!

Diệp Tâm Lê ngẩn ngơ nhìn bọn họ rời đi, hấn cứ như vậy..... Rời khỏi ?

Nàng rất muốn tư tưởng của mình thuần khiết một chút, nhưng câu “Anh biết em chờ không kịp !” rất có không gian tưởng tượng lớn!

“Cô gái đó chính là lý do anh về Đài Loan?” Sau hi lên xe, Đỗ Nhược Thường tò mò hỏi hấn đang lái xe.

Bùi Vũ Canh liếc nhìn cô một cái, không đáp.

“Xem, chính là bộ dạng này làm cho người ta muốn đâm mấy cái, anh đối với ai đều nhàn nhạt, lạnh lùng. Nhưng đối với cô ấy có thể cãi nhau ầm ĩ, cho tới bây giờ em chưa từng thấy qua anh cùng cô gái nào tự tại như vậy, đó là thái độ người một nhà , anh không phòng bị cô ấy.”

“Đó là bởi vì cô ấy ngốc.” Ngay cả đi đường đều không nên thân, ngốc muốn chết, không biết có bị thương hay không..... Chắc, ngốc ngốc ngốc, ngốc làm cho người ta phiền chết !

Đỗ Nhược Thường cười khê: “Người được Bùi đại thiếu gia coi trọng, có thể thông minh sao?”

Hấn miễn cưỡng nhướng mi: “Nếu đây là điều kiện kén vợ của anh, vậy vị hôn thê yêu dấu, em sẽ là lựa chọn tốt nhất.” cô gái trước mắt này cũng không có bao nhiêu thông minh, kẻ tám lạng người nửa cân cười cái gì chứ?

“Làm trò. Anh đã nói lý do về Đài Loan giống em, về sau em phải đi hỏi Quý Vân, anh ấy nói lúc anh mười tám tuổi, từng rất thích một cô gái, chính là cô ấy đúng hay không? Anh vì cô ấy mới trở về?”

Ngay cả việc vợ vẫn tám trăm năm trước cũng đào ra ?

“Nó quả nhiên nên đầu thai thành đàn bà!” Bùi Vũ Canh lại một lần nữa khẳng định. Có đủ tố chất tam cô lục bà!

“Rốt cuộc có phải hay không?”

“Liên quan gì tới em? Em lại la lối làm phiền, anh sẽ một cước đá em xuống xe, cho em gặp ‘lý do’ về Đài Loan.”

Vẫn ti bỉ như vậy, giảng không thắng người ta cứ như vậy!

Đỗ Nhược Thường ngoan ngoãn ngậm miệng. Cô cũng không muốn thực sự bị đá xuống xe.

Làm xong mọi chuyện, Bùi Vũ Canh mệt đến cơ hồ sắp đứt hơi.

Về Đài Loan gần nửa tháng, mỗi ngày hắn đều đến công ty sớm nhất, cũng là người rời đi trễ nhất, Bùi Quý Vân tên tiểu tử chết tiệt kia, học vị cao như vậy, kết quả chạy tới đại học hỗn ăn chờ chết.

Hắn thật sự hối hận, hối hận, hối hận muốn thất cổ a! Lúc trước làm chi phải hờn dỗi nói câu “một núi không thể có hai hổ” chứ? Đều tại cầu huyết phim truyền hình tám giờ gạt hắn, hại hắn tin là thật, cũng nhập cảnh tùy tục đến tiết mục một tay tranh gia sản, độ phối hợp có đủ cao, kết quả à? Một đám ngu ngốc tưởng thật, hắn lại được cái gì? Kết cục là cơ hồ sắp mất mạng già!

Ai thêm cái công ty rách nát này chứ? Biên kịch bắt lương dừng để hắn tóm!

Cảm thán 3 phút, miễn cưỡng khởi động thân mình rời đi văn phòng, đi vào thang máy chuyên chú, nhìn chữ số tầng trượt rơi xuống, một trận cảm giác trống rỗng cường đại ập tới.

Người mệt quá, bụng rất đói, hắn bận đến bây giờ còn chưa có ăn, nhưng hắn không muốn về căn phòng lạnh như băng kia, trong tiềm thức, đã bay về nơi ấm áp khát vọng –

Tiểu ngu ngốc kia có lẽ vẫn chưa ngủ đi?

Hắn xem thời gian, thang máy rơi xuống ở bãi đỗ xe, bộ pháp hắn kiên định ngồi trên xe, hướng địa chỉ đã sớm ghi nhớ trăm ngàn lần trong đầu.

Hôm nay nhìn thấy cô kỳ thực cũng không có bao nhiêu bất ngờ, này vốn là kế hoạch đầu tiên hắn về Đài Loan, hắn chỉ không mong muốn sẽ nhanh như vậy.

Cô thế nhưng làm ở Bùi thị, này đại biểu cái gì? Là trùng hợp? Hay là.....

Mặc kệ có phải hay không, hắn tình nguyện tin tưởng cô đang đợi hắn! Bằng không, dựa vào tấm bằng đại học hạng ưu, không khó tìm được công việc tốt hơn, vì sao thà rằng đại tài tiểu dụng ở Bùi thị làm một tổng đài nho nhỏ?

Tuy rằng cuối cùng cô không có thực sự nghe đề nghị năm đó của hắn, đi làm điện thoại viên tình dục 0204, bất quá, với giọng nói thủy thủy ngọt ngào đảm đương tổng đài, cũng coi như vật tấn kỳ dùng.

Mấy năm nay tìm tìm kiếm kiếm, phiêu phiêu荡荡 rất lâu, ý đồ tìm ấm áp hắn muốn, lại phát hiện không còn có một cô gái nào, có thể như kỷ ức năm đó lúm đồng tiền tình thuần gây cho hắn cảm động, lòng của hắn luôn đóng băng vào ngày chia ly năm mười tám tuổi ấy, tìm được rồi, mới có thể ẩn ẩn nhảy lên.

Phía trước không xe đèn tín hiệu thành màu vàng, hắn thông thả đạp phanh xe giảm tốc độ, khi chuyển thành đèn đỏ chuẩn xác dừng trước vạch trắng. Nếu là trước kia, hắn sẽ tăng tốc vượt qua, kiêu ngạo đường như cục giao thông là nhà hắn mở, lấy hóa đơn phạt làm gối đầu nằm ngủ.....

Từ khi quen cô, hắn chưa một lần vượt đèn đỏ, mỗi khi lái xe, bên tai tổng sẽ vang lên tiếng nói dịu dàng của cô dặn dò:“Không thể vượt đèn đỏ, phải tuân thủ quy tắc giao thông, cẩn thận an toàn nha!”

Hắn cười khỏ, tự giễu nghĩ, mấy năm nay trình độ hắn tuân thủ quy tắc giao thông, đại khái ngay cả cục trưởng giao thông đều phải cảm động trao giải cho hắn !

Đậu xe xong, hắn nhìn lên, vị trí lầu 3 lộ ra mấy ánh sáng.

Hắn lên lầu, ấn chuông, nhìn đồng hồ đếm. Mười giây, hai mươi giây, bốn mươi giây, 1 phút –

Cửa mở.

“Thật chậm, chân ngắn nên đi nhanh một chút, tôi sắp ngủ rồi đây.”

Đêm đã khuya, không thể tùy tiện cho người lạ tiến vào. Nhưng vừa thấy người ngoài cửa là hắn, cô ngây ngốc, tay bắt tri bắt giác mở cửa sắt ngăn ở giữa.

“Cậu, cậu, cậu!” hắn làm sao biết cô ở đây?

“Thật đói, tôi muốn ăn cơm.” Hắn một bộ dạng đáng thương bị ngược đãi.

“Ách, nha!” Cô gật đầu, lảng lảng đi vào bếp, lợi dụng tủ lạnh hiện có nguyên liệu, chiên một đuôi cá vàng, một mâm rau cải thìa, một trứng ốp lếp, hâm nóng lại canh xương bí đao buổi tối chưa ăn hết.

Cuối cùng, cô đứng nhìn ba món một canh ngẩn người, hậu tri hậu giác hỏi chính mình, hắn đói bụng thì liên quan gì cô, sao cô phải ngoan ngoãn nấu cho hắn ăn chứ

Phòng tắm truyền ra tiếng nước, cho thấy hắn đang tắm, hơn nữa trước đó không thông báo với cô, này, này thật sự là!!

Nửa đêm gõ cửa nhà cô, dùng phòng tắm của cô, còn quang minh chính đại hướng cô xin cơm, thái độ tự tại như ông xã tăng ca về trễ.....

Hai mắt đâm lẹ nhìn nhau? Sầu não không nói gì? Xúc động ôm nhau? Này đó không phải xa cách gấp lại nên có sao? Tốt nhất ở dưới mưa bụi tinh tế.....

Vì sao toàn bộ đều không có?

Bọn họ..... Tựa hồ nhảy vọt qua một đoạn rất dài, dài đến làm cô không rõ ràng tình huống, hiện tại diễn đến giai đoạn nào ?

Hắn biểu hiện tựa như giữa bọn họ không có chín năm chia cách, hắn vẫn là một Bùi Vũ Canh năm đó cùng cô cười cười nháo nháo, hết sức lông bông.....

Ánh mắt cô dời về phía tạp chí trên kệ, đó là khi đồng sự biết được cô và Bùi Vũ Canh từng là đồng học, cho cô mượn mang về nhà xem, nhân vật trên bìa mặt chính là hình ảnh hắn cùng vị hôn thê ra vào nơi công cộng, cô nhận ra cô gái xinh đẹp kia, là người đi cùng hắn lúc trưa.

Cô ấy, thật khá, có loại khí chất tiểu thư khuê các ôn nhã.

Hắn hiện tại, cũng không còn là thiếu niên xem thường mọi thứ , trải qua năm tháng tôi luyện, hiện thời hắn đã là một thanh niên tài俊, bọn họ đứng chung một chỗ, thật xứng đôi: Mà cô, ngược lại ngay cả cùng hắn làm bạn cũng thành trào cao.....

Chín năm thời gian quá dài, vừa đến rất nhiều chuyện đã khác xưa.

Lời năm đó chưa kịp nói, hiện tại xem ra, cũng không cần thiết nói.

“Ngắn người cái gì?”

Cái trán bị gõ một cái, cô hoàn hồn, lại lại một lần nữa xem há hốc mồm.

Hắn hắn hắn, chỉ quần một cái khăn lông đi ra?

“Có ý kiến?” Hắn nhú mày, thực dân chủ chờ cô lên tiếng.

“Kia, kia, khăn long kia..... Là của tôi.....” Lấp bắp nói ra miệng, liền lập tức ảo não muốn cắn đứt lưỡi. Trọng điểm không phải khăn long ai, mà là “ăn mặc “ của hắn không thoả đáng!

“Vô nghĩa, chẳng lẽ là của tôi?” Nói được thật hào phóng, một chút tự giác thổ phỉ chiếm đồ dùng của người khác cũng không có.

Có lẽ cô nên kháng nghị, nếu không nữa thì cũng nên báo nguy đem tên thổ phỉ xâm nhập nhà dân bắt đi, nhưng nhìn hấn dùng tốc độ kinh người cướp sạch đồ ăn trên bàn, lời định nói biến thành: “Cậu chưa ăn buổi tối sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?” Hiện tại đã hơn mười giờ nha! Khó trách hấn đối thành như vậy.

“Ngại gì khi tôi giảm béo?” Bùi Vũ Canh không khách khí cho cô một ánh mắt xem thường. Hỏi cái vấn đề ruồi bọ này.

Hấn thường xuyên bận đến không có thời gian ăn cơm sao? Trái tim cô nhàn nhạt đau đớn. “Không thể như vậy, có hại sức khỏe, về sau ba bữa phải ăn đúng giờ.”

Đang chém giết cùng cá vàng chém giết chiếc đĩa ngừng một giây. “Bản tính lắm nhảm vẫn không sửa.”

Ba món một canh rất nhanh lần lượt bỏ mình, Bùi Vũ Canh đạt được thắng lợi áp đảo.

Cô thu dọn chén đĩa, cảm giác so với mình ăn thỏa mãn hơn. Chẳng qua là mấy món ăn gia đình đơn giản, cũng không đặc biệt mỹ vị, hấn lại ăn thật ngon.....

“Vũ Canh, về sau cậu muốn tới thì tới, tôi sẽ nấu cho cậu ăn.”

“Này còn cần phải nói?” Đáp một chút cũng không nhọc nhằn.

Nhưng cô lại nở nụ cười.

Đây là Bùi Vũ Canh a, đối với cô chưa từng biết cái gì kêu khách khí.

8. Chương 8

Hấn thực sự mỗi ngày tới nhà cô, ăn cơm của cô, chiếm dụng phòng tắm của cô, thậm chí thoải mái chiếm dụng cái giường duy nhất của cô, sau đó còn không cho phép cô ngủ dưới đất, bá đạo đem cô tha lên giường ngủ!

Không cần nghĩ nhiều lắm, thực sự chỉ là “Ngủ” Mà thôi, không có hàm nghĩa xa xôi gì.

Cùng một người đàn ông trên người chỉ quấn một cái khăn lông đồng giường cộng chăm?

Cô không cho đây là chủ ý hay.

“Tôi quen ngủ trần truồng.” Hấn đáp đúng lý hợp tình.

Vấn đề là, tôi không quen cùng một người đàn ông trần truồng ngủ, còn là đàn ông đã có vị hôn thê!

Mỗi lần cô đều nói với chính mình, nhất định phải quyết tâm đuổi hấn trở về, nhưng mỗi một lần, hấn đều là tha thân thể một mỗi tới, nhìn hấn một mỗi một đến nàng cái gì cũng nói không được.

Ít nhất, ở thời điểm hấn mệt nhất, muốn tới tìm cô, phảng phất xem nhà của cô là nơi an tâm nghỉ ngơi, biết cô sẽ thu dụng hấn một thân một mỗi, như vậy đương nhiên ỷ lại !

Mãi cho đến về sau, đứt quãng hiểu biết tình huống gia đình của hấn, cô cuối cùng hiểu được vì sao lúc trung học, hấn thích đoạt cơm hộp của cô. Lại vì sao nói cơm hộp tình xảo kia “Rất lạnh”.

Món ăn gia đình bình thường, làm cho hấn có được hạnh phúc bình thường, ấm áp bình thường, mà cơm hộp đạt tiêu chuẩn năm sao, chính là xây dựng từ tiền tài, thiếu tình thân ấm áp nguyên thủy nhất.

Đau lòng hẫng lòng lạnh như băng không có người cho ấm áp, đau lòng hẫng cước bộ trầm trọng không có người thu lưu, cô không có biện pháp cự tuyệt hẫng, không đành lòng lại đuổi hẫng về căn phòng vắng lặng, đành phải mặc hẫng hàng đêm ngủ lại.

Có một lần, cô tò mò hỏi hẫng: “Sao cậu biết chỗ ở của tôi?”

Hẫng cư nhiên liếc nhìn cô, đáp thật sự đùa cợt. “Phiền toái cô hỏi vấn đề cao siêu một chút không được? Trả lời loại vấn đề này thật sự rất ủy khuất chỉ số thông minh của tôi.”

Về sau cô mới nhớ tới, ngày đó bọn họ gặp lại, trên người cô đang mặc đồng phục công ty Bùi thị, hẫng chỉ cần tùy tiện tra tư liệu nhân viên một chút là ra, khó trách ngày đó hẫng vứt bỏ cô đi được tiêu sái như vậy, không phải không để ý, mà hẫng có nắm chắc mười phần tìm được cô.

Có khi cô nhịn không được sẽ nghĩ, hẫng mỗi ngày ở chỗ cô ăn cơm, ngủ, vậy vị hôn thê của hẫng làm sao bây giờ? Thiên kim Đỗ gia cùng hẫng môn đăng hộ đối kia sẽ không nói cái gì sao? Hay căn bản là không biết?

Trước cuối tuần, hẫng quán cô cả một ngày, muốn ăn món pizza trong truyền thuyết.

“Món đó rất tốn thời gian, phải nhồi bột, tay tôi sẽ mỏi.” Cô ngại phiền toái, quay về giường dùng gối đầu che mặt, giả chết không để ý tới hẫng.

“Tôi giúp cô xoa bóp.”

“Còn phải mua một đồng nguyên liệu.....”

“Tôi giúp cô xách.” Dám kéo gối đầu, đem cô kéo lên. “Đi, đi !”

Cứ như vậy, bọn họ đến siêu thị dạo một vòng, khi trở về, gặp gỡ chủ nhà tiểu thư ở đối diện!! Ách, là chủ nhà “Lão” Tiểu thư, ánh mắt nhìn bọn họ, như đang nhìn gian phu dâm phụ.

Cái này phải bổ sung một chút. Chủ nhà lão tiểu thư của nàng năm nay xuân xanh ba mươi tám, đến nay vẫn là khuê nữ, bởi vì không có người muốn..... Khụ khụ, bởi vì ánh mắt rất cao, không thể chọn được người cô ấy muốn, cho nên đâu, cô ấy cũng thực không quen nhìn mấy cô gái lỗ mãng tùy tiện, động bất động liền mang đàn ông về nhà, lúc trước khi cho thuê phòng đã nói rõ, phòng ở cho cô thuê giá rẻ không thành vấn đề, nhưng cô phải giữ mình trong sạch, không thể ở nhà cô ấy làm chuyện dơ bẩn, bằng không cô lập tức chuyển ra ngoài.....

Nói trắng ra một chút, lão chủ nhà xử nữ cho chút..... Bệnh khiết phích.

Ngày đó nhìn biểu cảm chủ nhà tiểu thư, cô chỉ biết đại sự không ổn, hạ quyết tâm bất luận như thế nào phải kiên quyết đuổi hẫng ra cửa, bằng không cô ở đâu kiếm được phòng ở giá rẻ như vậy? Cô phải ăn ngủ đầu đường a!

Nghĩ tới nghĩ lui, mỗi lần chỉ cần nghe hẫng nói: “Tôi thật đói!” Cô liền ngoan ngoãn mở cửa, tự động tự phát chuẩn bị đồ ăn, sau đó nhìn chăm chú cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy bên trong, trong lòng rủa thầm: “Diệp Tâm Lê, mày thật vô dụng!”

Lại sau đó, chuyện cứ như vậy đã xảy ra!

Tiếng chuông cửa đem cô từ trong ảo não kéo về, cô nhìn về phía phòng tắm, đứng dậy đi mở cửa.

“Chu, Chu tiểu thư.....” Thảm, là chủ nhà lão tiểu thư.

“Chị hôm nay..... Thế nào..... Thế nào rảnh đến?” Nhớ tới Bùi Vũ Cánh còn trong tắm, cái này “Bất gian tại giường” !

Cô cố gắng che ở cửa muốn ngăn cản chủ nhà tiến vào, ý đồ cảnh thái bình giả tạo.

“Diệp tiểu thư, lúc trước khi cho cô thuê phòng, tôi từng nói với cô cái gì, cô hẳn là còn nhớ rõ đi?”

“Nhớ, nhớ a!” Xong đời, cảnh cáo đến.

“Đừng tưởng rằng tôi không biết, cô thường xuyên mang một người đàn ông trở về qua đêm, có chuyện này đi?”

“Tôi, tôi..... Cái kia..... Không có, không có, tuyệt đối không có chuyện này, hấn chỉ là đồng sự của ta, bọn tôi đang thảo luận việc chung, tuyệt đối không có xằng bậy.....”

Nói còn chưa hết –

“Thân ái, em nói chuyện với ai vậy?” Bùi Vũ Canh lau tóc ướt sũng đi ra, nửa người dưới không có ngoài ý muốn, vẫn chỉ vậy một cái khăn lông.

“A!” Lão gà mái the the vang lên, Chu tiểu thư giấu miệng, giống như bị thiên đại đả kích.

Diệp Tâm Lê nhắm mắt, âm thầm kêu thảm.“Không, không phải như thế, hấn, nhà hấn bị cúp nước, cho nên, cho nên mượn phòng tắm nhà tôi.....”

Bùi Vũ Canh như là ý định muốn phá hư.“Thân ái, lần trước không phải anh đã nhắc nhở em không có mũ sao? Sao em còn chưa có đi mua, buổi tối chúng ta phải dùng như thế nào?”

“Cô, cô.....” Chu tiểu thư run ngón tay, tới tới lui lui chỉ bọn họ.

“Không phải, không phải! Hấn nói vậy, hấn thích nhất là nói đùa.” Biết rõ ngựa chết chữa không sống, cô vẫn giầy dựa trong tuyệt vọng, ý đồ ngăn cơn sóng dữ.

“Thân ái, em cần gì sợ chị ta như vậy chúng ta nam chưa hôn nữ chưa gả, đang lúc lui tới lại không phạm pháp.”

“Cậu đừng nói hươu nói vượn !” Thật muốn hại cô ăn ngủ đầu đường sao

“Anh nói hươu nói vượn? Bằng không hôm qua khi ngủ ái bị anh ép tới kêu cứu hử, chẳng lẽ là anh bịa đặt sao?”

Đó là bởi vì tay cô bị hấn đè tê rần!

Làm sao có thể càng tô càng đen, Diệp Tâm Lê cơ hồ muốn hét lên.“Bùi Vũ Canh, cậu muốn gây khó dễ cho tôi phải không.”

“Được được được, không cần kích động, em nói là đồng sự thì là đồng sự, anh cái gì cũng nghe em.” Bùi Vũ Canh trấn an tiến lên ôm cô.

“Cậu tránh ra!” Cô khó thở đẩy hấn ra. Ai là thân ái của hấn a, hấn cả đời cũng không dùng âm thanh ngọt ngào như vậy kêu cô, đột nhiên trong lúc máu chốt này kêu, nói rõ hăm hại cô!

Trong lúc đẩy đẩy kéo kéo, khăn lông không cẩn thận thoát khỏi nơi ban đầu, tìm nơi nương tựa tự do –

“A!” Gò má cô hồng thắm, quay mặt.

“Ái – tiếng kêu sợ hãi này càng thêm kinh thiên địa, quỷ thần khiếp! Chu tiểu thư chịu kích thích lớn đến cơ hồ trúng gió, chỉ hấn kích động không thôi.“Các người không biết liêm sỉ, phương hại phong hoá.....”

Nên xem thì không xem, không nên xem người càng nhìn chăm chú không tha.

Bùi Vũ Canh tức giận liếc mắt trợn trắng, nhặt khăn lông lên quần lại thất lạng.“Này, lão xử nữ, nói chuyện cẩn thận một chút nha, tôi chỉ là ở trong phòng ăn mặc thanh lương một chút, cũng không phải trần truồng ngoài đường. Tôi cũng không mời cô tới xem.”

“Hai người! Cứ nhiên ở trong phòng của tôi làm loại chuyện không biết nhục nhã này!”

“Cô mới là không có đàn ông muốn, đè nén đến tâm lý vặn vẹo biến thái a!” Hấn là ai vậy? Hấn là Bùi Vũ Canh nha, hướng đến chỉ có hấn chế giễu người khác, nào có đạo lý chịu người khác nhục nhã, với công phu độc miệng ai có thể sánh bằng hấn?

Chu tiểu thư tức giận đến sắp trúng gió.“Cút đi! Các người cút ra ngoài cho tôi, phòng của tôi không cho cô thuê nữa !”

“Chờ một chút, tất cả đều là hiểu lầm, có chuyện gì từ từ nói!” Diệp Tâm Lê vội vàng muốn cứu vãn tình thế.

“Cút thì cút, hiểm lạ à? Cùng lắm thì chuyển qua nhà anh ở, nơi đó không gian rất lớn.” Hấn lạnh lạnh tiếp lời.

“Cô cô cô! Ngày mai liền cút cho tôi, tiền thuê nhà tháng này tôi cũng không cần!” Cơ hồ chảy máu não nói, Chu tiểu thư cầm giận mà đi.

“Đợi chút!” Phan! Nghênh môn cô là tiếng đóng cửa cái ầm, cơ hồ đập vào mũi.

“Này!” Hấn vừa mới tới gần, còn chưa có mở miệng, đã bị cô dùng sức hất ra.

“Cút ngay!” Cô ngồi xổm xuống, chán nản đầu chôn giữa gối.

“Làm chi nha? Cũng không phải tận thế.” Hấn buồn cười ngồi xuống, giơ tay ôm cô, cô đẩy ra, hấn lại ôm; cô đẩy ra, hấn vẫn ôm, mặt dày mày dạn, không nề hà dây dưa, cô chống đẩy đến cơn tức cũng tới, nắm tay đâm mạnh vào ngực hấn. “Đều là do cậu, đều là do cậu, đều là cậu làm hại!”

“Làm ơn, lão xử nữ kia giả không được có liên quan gì tới anh? Nam Kinh đại tàn sát có cần đổ lên đầu anh luôn không?” Hấn mới ủy khuất được không? Cơ hồ bị lão xử nữ biến thái kia xem hết. Hấn bị thị giác cường tồn thất tỉnh thế nào đây?

“Cậu còn dám nói!” Bị tính xấu không thay đổi của hấn chọc giận. “Tôi chỉ biết gặp gỡ cậu không có chuyện tốt, trước kia bắt nạt tôi, chọc tôi khóc, hiện tại lại làm hại tôi không còn chỗ ở, tôi rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với cậu, cậu muốn tôi sống không nổi hả!” Cái gì bạch mã vương tử giải cứu cô trong dầu sôi lửa bỏng, căn bản chính là hắc mã sát tinh, muốn đẩy cô vào dầu sôi lửa bỏng! Từ trước kia đến bây giờ, mỗi lần đụng tới hấn liền bắt đầu số con rệp!

Chắc, lời này có phần quá đáng rồi nha.

Bùi Vũ Canh mím mím môi, nề tình cảm xúc cô bất ổn, khoan hồng độ lượng không so đo với cô.

“Nén bi thương thuận theo thay đổi!” Vỗ vỗ đầu cô như dỗ con chó nhỏ, tạm thời biểu lộ tâm ý.

“Cậu tránh ra ! To không muốn nhìn thấy cậu.” Cô nhụt chí muốn khóc.

“Em đuổi anh?”

Đó là biểu cảm gì a! Cũng không phải cô đuổi hấn đi lưu lạc đầu đường, chính hấn còn có chỗ ở, làm chi một bộ nạng vô tình vô nghĩa trừng cô.

“Đuổi cậu chính là đuổi cậu, dù sao cậu đừng ở gần tôi nữa!”

Cô gái nhỏ này giận lên cũng rất quật nha! Bùi Vũ Canh thở dài. “Em rốt cuộc đang giận cái gì, chuyển đến ở với anh khó chấp nhận như vậy sao?”

Nước mắt treo ở hốc phút chốc quên rơi xuống. “Chuyển, chuyển đến ở với cậu?”

“Vô nghĩa, không phải anh vừa nói sao.”

“Không có việc gì kêu con gái người ta đến ở với cậu, ai biết cậu muốn làm gì?” lòng Tư Mã Chiêu khó mà đoán.

Bùi Vũ Canh xuy hừ. “Em nghĩ nhiều quá, em muốn ‘Làm gì’, không cần em chuyển qua.” Đối phó cô còn không dễ dàng? Hấn đại gia là thủ hạ lưu tình được không? Không biết cảm ơn còn nghĩ xấu!

“Cậu cậu cậu –” Người này thực tà ác!

“Không tin?” Bùi Vũ Canh tương đối vui vẻ thực nghiệm, thuận tay kéo khăn lông vứt bỏ, dưới sự kinh ngạc của cô một phen ôm cô đi vào phòng, thuận tay ném lên giường, cô bắn hai cái, đầu óc rối mù, hấn bừa bãi hôn nồng nhiệt lên, cô mắt choáng váng. Cùng nụ hôn đùa giỡn năm đó bất đồng, cái hôn môi này, là thuần nam tính, mang tính chinh phục, lấy khí thế lửa cháy lan ra đồng cỏ quét tới cô.

Cô hoảng sợ luống cuống, ngây ngốc mặc hấn hôn, làm cho hấn ăn hết đậu hũ.

Xem đi, đã nói là cô ngốc! Bùi Vũ Canh thiện tâm quá ngắn ngủi thu tay lại, làm cho cô phản ứng lại.

Cô thở phì phò, trừng hấn gần trong gang tấc. “Cậu! Muốn làm gì?”

“Không sai, chính là ‘Làm gì!’” Không phải chất vấn động cơ của hấn sao? Hấn sẽ hướng cô chứng minh, không cần dụ dỗ cô về ở cùng hấn cũng có thể “Làm gì” đó!

“A?” Cô kinh ngạc há mồm, hấn trực tiếp xem như mời gọi, thiếp đi lên, nghỉ ngơi giữa trận xong, lần thứ hai thứ ba, triển khai!

Không có một lưu ý, nửa người trên gần như bị cởi sạch, đầu óc cô loạn thành một đoàn.“Vũ, Vũ Canh.....”

“Hiện tại em chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, gọi điện thoại báo nguy, nói có tên biến thái tình dục muốn cưỡng bạo em; Thứ hai, giúp anh cởi cái váy này, nó chết tiệt khó cởi.” Hấn oán giận nói.

“Vì, vì, vì..... Cái gì?” Không phải còn đang thảo luận lão xử nữ chủ nhà, Nam Kinh đại tàn sát có liên quan gì tới hấn sao? Sao có thể diễn đến đoạn này rồi?

“Em không biết rất oan à? Dù sao đã bị lão xử nữ chủ nhà hiểu lầm, không làm sẽ uổng phí.” Không trông cậy vào cô giúp đỡ, hấn tự lực tiêu diệt chứng ngại vật, chồng lên thân thể mềm mại bóng loáng, ma xát từng tắc.

“A?” Có cách nói này sao?

Bị hành động tán tỉnh của hấn khiến cả người tê dại, đầu óc dần dần đã vô pháp suy xét càng nhiều.

Cái hôn tình tế, lướt qua mỗi một tắc da thịt non mềm, quần mót trên đôi môi, ôm lấy cái lưỡi thơm tho, true chọc quần sâu.

Không nghĩ qua là, hoàn toàn bị xem sạch còn bị sờ, tổn thất thảm trọng!

“Nghĩ kỹ chưa?” Hấn đột nhiên toát ra một câu.“Em còn có ba giây suy xét, ba, hai, một, đã hết giờ! Cần anh giúp em gọi điện thoại không?” Giờ tay cầm lấy điện thoại không dây ở đầu giường, thật đúng là bắt đầu quay số.

“Không cần!” Không kịp từ trong ý loạn tình mê hoàn hồn, cô kinh hách ngăn cản, hấn điên rồi sao?

“Hiểu biết!” Hấn gạt đầu, ném điện thoại qua bên.“Em có thể mở chân ra không?”

“Anh, anh, anh muốn-” Hấn thực sự?

“Anh muốn làm gì?” Hấn nhú mày, rất thuận theo tiếp lời.“Ok, anh muốn làm tình, lên giường, sex! Như vậy có đủ rõ ràng chưa?”

“A?” Cô lại há hốc mồm, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rát lửa hồng.“Anh nói như thế nào trực tiếp như vậy.....”

Ngại hấn trực tiếp? Hấn gạt đầu, thương lượng phối hợp.“Vây ôn tồn triển miên, da thịt chi thân, phiên vân phúc vũ, cá nước thân mật, đôn luân chi nhạc, chu công chi lễ, vụng trộm trái cấm..... Em thích loại nào?” Cho cô chọn.

“Vẫn là thực.....” Vấn đề không ở chỗ đó a, mà là bọn họ.....

“Em phiền toái đủ đi?” Hấn khó chịu.“Anh hiện tại trịnh trọng cảnh cáo em, em vô cùng có khả năng trở thành người đầu tiên trong cuộc đời Bùi Vũ Canh anh cưỡng bạo, nếu em hại nhân cách hoàn mỹ của anh bị kín tầng bóng ma này, anh thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho em!”

Cuối cùng vừa dứt chữ “Em” , hấn động thân, xâm nhập vùng cấm mềm mại.

“A!” Cô kinh hô ra tiếng. Cảm giác tầng lá mỏng co dãn cách trở, hấn hơi lui, lại gọn gàng xuyên thấu, tràn đầy trong cô.

“A!” Cô hô lên, rưng rưng nước mắt.

“Gọi hồn hả?” Bùi Vũ Canh tức giận liếc cô một cái.

“Người ta đau thôi.” Cúi mắt, đáng thương hề hề.

“Câm miệng, lại kêu anh đánh em!” Miệng không kiên nhẫn, động tác lại càng thêm dè dặt cẩn trọng.

“Vũ Canh.....”

“Em tốt nhất không cần mở miệng.” Cô mà nói, bình thường chỉ biết trở thành động cơ hấn giết người.

“Nhưng mà Vũ Canh.....”

“Không có nhưng mà.” Chẳng lẽ lại muốn cùng hấn thảo luận quy củ cái gì? Ở trường học giảng giáo quy, trên đường muốn hấn tuân thủ giao thông, trên giường ai còn để ý cô?

Cô nhột nhột thở gấp, ôm lấy cổ hấn, ghé vào tai hấn thì thầm: “Em chỉ muốn nói với anh, em thật cao hứng anh là người đàn ông đầu tiên của em, thực sự.”

“Đó còn phải nói!” Hấn đương nhiên hừ nhẹ, lực đạo ôm cô rất chặt, rất chặt!

Sự thật chứng minh, cô quả nhiên nghĩ nhiều lắm.

Cô vốn kiên quyết cho rằng, đàn ông chưa có gia đình nghĩ mọi biện pháp dụ dỗ phụ nữ về nhà, sẽ không có chuyện tốt gì, đừng nói hấn là người có vị hôn thê, coi như cá tính cô bảo thủ, cũng không thể tiếp nhận hành vi ở chung, tuy rằng hơi sớm phía trước, hấn mỗi ngày ở chỗ cô ăn ngủ đã chẳng khác nào ở chung, nhưng vẫn không được.

Mấy năm trước, cha mẹ chuyển về Vân Lâm, cô vì Bùi Vũ Canh, không muốn bỏ công việc ở Bùi thị, kiên quyết ở lại Đài Bắc, đành phải tự mình thuê nhà bên ngoài, cha mẹ bởi vì tín nhiệm phẩm hạnh cô mới chịu đáp ứng, có thể nào làm cho bọn họ thất vọng?

Cô vốn định tìm chỗ khác ở, nhưng nghĩ cũng biết, Bùi Vũ Canh cố gắng phá hư như vậy, thế nào cho phép cố gắng của mình không chiếm được thành quả?

Nói thật ra, cô cũng không hiểu được cuối cùng sự tình diễn biến thế nào, dù sao cách một ngày, tất cả vật dụng đồ dùng của cô đều xuất hiện trong nhà Bùi Vũ Canh, cô còn mơ mơ màng màng, phản ứng không kịp!!

Lại sau đó, hấn từ việc chọn người hầu, quản lý gia vụ, bố trí phòng ở, chuẩn bị ba bữa tất cả đều quảng cho cô quyết định, sau đó mỗi đêm bám lấy cô ngủ, ngẫu nhiên hôn cô đến thở không nổi, cứ như vậy.

Trừ bỏ đêm hôm đó, hấn không còn làm loại chuyện khiến người mặt đỏ tim đập kia nữa.

Thật là cô suy nghĩ nhiều quá.

Càng hiểu được nói, cô hoài nghi mục đích của hấn căn bản chính là muốn một ôsin miễn phí giúp hấn sửa sang lại phòng ở, chuẩn bị ba bữa!

Rất tà ác không đúng? Rất đáng xấu hổ đúng không? Nhưng khi cô làm việc này, không có một tia bất mãn, ngược lại có cổ cảm giác..... Nói không nên lời, ầm ầm.

Cũng tốt, cứ như vậy nhìn hấn, giặt quần áo của hấn, chiếu cố sinh hoạt của hấn, khi hấn cô đơn ở bên hấn, thẳng đến có một ngày hấn không cần nữa, cô sẽ cười cười nói tạm biệt, hơn nữa thật tình chúc phúc hấn cùng với thiên kim Đỗ gia.

Một ngày này, cô thu dọn này nọ chuẩn bị tan tành, mấy đồng sự trong công ty bắt đầu tụ tập bàn bát quái, cô vốn không để ý lắm, thẳng đến lơ đãng nghe thấy Bùi Vũ Canh vừa rời ở phòng hội nghị phát giận thật lớn, đối tượng là tổng giám đốc tiền nhiệm.

Hấn phát giận? Vì sao?

Đôi cha con này không hợp, đã sớm không phải chuyện một sớm một chiều, nếu ở chín năm trước, hấn sẽ cùng cha mình tiếng lớn tiếng nhỏ, đó tuyệt không ngoài ý muốn, nhưng chín năm sau thay đổi lớn nhất của hấn chính là biết kìm chế cảm xúc, mặc kệ phần nộ đều sẽ che giấu bản tính chân thật nhất, tiểu lí tàng đao, lãnh độc phản kích trở về.

Là chuyện gì khiến hấn ngay cả cảm xúc đều không khống chế được? Không thể không thừa nhận, cô thực lo lắng.

Thừa dịp đồng sự không lưu ý, cô lặng lẽ lưu đi đến góc gọi điện thoại. Di động vang vài tiếng liền kết nối, cô vừa định mở miệng, một tiếng thô rống mang theo cơn tức mười phần vang lên: “Mặc kệ bất luận kẻ nào, con mẹ nó cút xa một chút, đừng tới làm phiền tao!”

Cô sửng sốt, đối với tiếng đô đô trong điện thoại ngẩn người.

Về nhà, nấu cơm chiều, hần không trở về.

Cô để lại ngọn đèn nhỏ, ở trong phòng chờ hần, không tự giác ngủ, thẳng đến hơn mười giờ, cô bị một trận tiếng lách ca lách cách làm bừng tỉnh, theo tiếng tìm được thư phòng, một đồng hồ điện thiếu chút dọa cô.

“Vũ Canh, anh làm gì vậy!” Cô kinh hô, chạy nhanh đến ngăn cản hần phá hư càng nhiều đồ đạc.

“Tránh ra!” Bùi Vũ Canh nhìn cũng không thèm nhìn cô, quét vật phẩm trên bàn xuống, một quyền lại một quyền, lửa giận mênh mông đầm xuống mặt bàn. “Mẹ nó, ông già chết tiệt! Bùi Vũ Canh tôi khi đầu thai mất mù mới có thể làm con ông!”

“Đừng như vậy, Vũ Canh!” Cô không để ý nguy hiểm tới gần hần, cố sức bám vào người hần, ôm chặt lấy Hần, không cho hần khi cảm xúc không khống chế được làm chuyện thương tổn chính mình.

“Em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng em sẽ luôn luôn đứng ở bên anh, anh nghe thấy không?”

Có lẽ một cái ôm này phát huy tác dụng, hần không hành vi cuồng bạo gì, chính là ở trong lòng cô nhẹ nhàng run run. “Ai hiếm lạ cái công ty tệ hại đó, phá gia sản? Ông ta xem anh trở thành cái gì? Lợi dụng anh làm trâu làm ngựa, còn một bên phòng anh đoạt quyền, sợ con trai bảo bối Bùi Quý Vân của ông ta sẽ hai bàn tay trắng, này còn chưa tính, hiện tại lại ngay cả hạnh phúc chung thân của anh cũng muốn bán đứng, ông già này rốt cuộc có nhân tính hay không!”

Từ nhỏ đến lớn, ông ta đã làm gì được cho hần? Tình thương của cha? Quan tâm? Hay là gia đình ấm áp? Không có, cái gì cũng không có, chỉ có khi cần, lợi dụng hần triệt để, hồi nhỏ lợi dụng hần chiếu cố Bùi Quý Vân, về sau lợi dụng hần quản lý công ty, lợi dụng hần mở rộng sự nghiệp!

Thậm chí năm đó hần vừa tiếp nhận sự nghiệp Bùi gia, cố ý muốn phát triển trong giới quần áo trang sức, khi đó đứng đầu trong giới thiết kế là Đỗ Nhược Thường, bằng nhiều năm giao tình, không nói hai lời đem uỷ quyền cho cô, không nói chuyện điều kiện, bất luận kẻ nào ra giá trên trời, cô cũng bắt vi sở động.

Ngoại giới tò mò giao tình của cô và Bùi gia, ông già gian thương này dứt khoát mượn nước đẩy thuyền, thả ra tiếng gió nói bọn họ “Giao tình không phải là ít”, ngày gần đây sẽ có tin tức tốt truyền ra. Dưới thời thế bất buộc, muốn hần đáp ứng phối hợp giả đính hôn, hần cũng làm theo, tổ hợp thành “Tài tử giai nhân”, nhưng lại cũng truyền thành giai thoại một thời, hơn nữa cũng vì Bùi thị tiếng vào giới trang sức đánh ra gậy thành công thứ nhất.

Không nghĩ tới ông già cư nhiên được một tác lại muốn tiến một bước, kêu hần cùng Đỗ Nhược Thường kết hôn, này có thể hơi quá đáng không? Hần làm còn chưa đủ nhiều sao? Ông rốt cuộc còn muốn hần phải như thế nào? Ngày này đến ngày khác giúp Bùi Quý Vân tạo giang sơn, đem chính mình một đời như con chó, việc gì phải làm khổ mình như vậy? Hần cũng không trông cậy vào ông già có thể khẳng định trả giá của hần, nhưng ít ra, đừng đập hư hần như vậy được không?

Cho dù không xứng là con ông, nể tình hần đối với công ty hiến dâng, hần luôn luôn có quyền muốn một câu cảm tạ đi? Cho dù muốn hần hai tay dâng công ty, hần cũng tuyệt không hai lời.

Nhưng ông già này không có, ông ấy chỉ muốn hần vô chỉ vô tận hiến dâng, ngay cả hạnh phúc cả đời cũng bồi theo, hoàn toàn mặc kệ sống chết của hần.....

“Vũ Canh, anh đang khóc sao?” Trước ngực có nhàn nhạt ẩm ướt, Diệp Tâm Lê ôm hần càng chặt, đau lòng không thôi. “Không có sao, toàn thể giới không để ý anh, em để ý là được rồi.”

Hần nhắm mắt. “Nếu có một ngày anh hai bàn tay trắng, em còn có thể ở bên anh không?” Giống như bây giờ ôm hần?

“Anh sẽ không hai bàn tay trắng, anh còn có em.”

Hần còn có cô!

Chính là những lời này, ở trong lòng âm u mờ mịt của hắn rót vào một dòng nước ấm. Bất luận ai đối đãi hắn thế nào mặc kệ, bởi vì hắn còn có cô!

Bùi Vũ Canh rung động hồi lâu, liễu lĩnh hôn cô, bức thiết mà cơ khát, phảng phất muốn chứng minh cái gì, lại như muốn bắt lấy tia nắng ấm duy nhất trong sinh mệnh, cuồng nhiệt cùng cô dây dưa, gần như thô bạo lột bỏ quần áo, thế tới rào rạt nhiệt tình làm cô choáng váng mắt hoa, cơ hồ chống đỡ không nổi.

Hắn lấy không hề báo trước giữ lấy nàng, cuồng mãnh xâm lược làm cô không khoẻ khẽ mảy, nhưng cô không có cự tuyệt, bao dung ôm hắn, thu dụng bất lực của hắn, làm cần của hắn, cùng với tình dục bữa bãi của hắn.

Hắn hoàn toàn mất tự chế, mang nhiệt tình gần như cắn nuốt cô, kịch liệt cùng cô hoan ái, phong phú lấp đầy cô, đốt cháy cô, cuồng dã luật động đánh sâu vào trong, chờ đợi cực hạn đến, ở trong cơ thể cô run run, giống như muốn đem cô vo vê nhập vào trong cơ thể mình, cùng cô mật mật ôm nhau!

Đêm càng sâu, hắn dĩ nhiên bình tĩnh trở lại.

Diệp Tâm Lê mệt muốn chết, ở trong lòng hắn nặng nề ngủ.

Hắn đắp chăn xong, chuyển hạ thân thể, làm cho cô có thể ngủ càng thoải mái, nghiêng người nhìn khuông mặt ngủ say của cô.

Hắn nhớ tới thời điểm vừa quen biết cô, bộ dạng đáng yêu sợ hãi, giống đoá hoa nhỏ tinh thuần, không kiêu diễm, ở trong góc yên lặng phát ra mùi hương tươi mát thanh nhã, sẽ không chọc người chú ý.

Nhưng hắn chú ý tới.

Bọn họ có cảnh ngộ tương tự, nội tâm khát cầu đều từng bị người nhà vô tâm bỏ qua, nhưng cô lại có thể làm cho chính mình sống thản nhiên tự tại, dùng một tấm lòng rộng lớn bao dung hết thảy, so với hắn kỳ quái, cô phối hợp vô cùng tốt, đó là thứ hắn không bằng.

Cô nói. So đo sẽ không làm cho chính mình càng vui vẻ.

Cô nói, người nhà của mình, vì sao không thể càng khoan dung đối đãi?

Hắn nhìn như kiên cường, kỳ thực nội tâm cực độ cô độc yếu ớt, mà cô, một cô gái bé bỏng không hề có lực sát thương, đã có lực ảnh hưởng cường đại, làm cho hắn cảm xúc luống cuống, nháy mắt bị hơi thở thơm mát của cô vượt lên.

Có lẽ, chính là bởi vì cô khí chất độc đáo này, hấp dẫn hắn không thể không tới gần, chỉ cần nhìn sẽ nhớ tới nụ cười thản nhiên yếu ớt, có thể làm cho lòng hắn bình tĩnh.

Tựa như ngôi sao nhỏ phương xa lóe sáng nho nhỏ, không có ánh sáng cực nóng, lại chiếu sáng thế giới âm u hoang vắng trong hắn.

Nhiều năm cô đơn, bất lực, mâu thuẫn, dưới tươi cười nhu ẩm của nàng, tìm được nơi gửi gắm.

Năm đó rời đi, một nửa nguyên nhân là vì Bùi Quý Vân, ai kêu tiểu tử kia thoát nhìn chính là một bộ dạng đoan mệnh sắp chết, hắn phải nhất xác; Một nửa kia cũng là vì cô.

Hắn tinh tường biết, đương thời hắn không xứng với cô, liền bởi vì cô nói. Cô không cần một bạn trai làm xằng làm bậy, vì thế hắn rời đi, cố gắng vươn lên, làm cho chính mình có tư cách lại một lần nữa đứng trước mặt cô, tranh đoạt cô.

Từ mười bảy đến hai mươi bảy tuổi, thủy chung không thay đổi, chỉ có đôi tay nhỏ bé non mịn của cô mới có thể nắm lấy hắn, cho hắn ấm áp, cô tốt nhất nhanh chút nhận mệnh, bởi vì cả đời này, hắn đã không dự tính buông tha cô.

9. Chương 9

Diệp Tâm Lê cũng không rất rõ ràng ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi tâm trạng hần bình phục cũng không hề đề cập tới, không vì ngày ấy cảm xúc không khống chế được làm gì đó, giống như căn bản không có chuyện kia.

Mơ hồ đoán được, đại khái là cùng gia nghiệp, cùng với quan hệ cha con trong lúc đó lạnh nhạt, về sau đến tột cùng thể nào, cô cũng không biết được.

Hần chưa bao giờ chủ động nói với cô cái gì, rất nhiều thời điểm, đều vẫn từ “Trại bát quái” trong công ty nghe được.

Thư phòng bị hần quấy phá, cô tìm chút thời gian thu dọn, sửa sang lại đến cuối cùng, dứt khoát tổng vệ sinh toàn bộ, cũng bởi vì cái dạng này, lơ đãng phát hiện thứ gì đó khiến cô bất ngờ— bài thi trung học của hần.

Càng rõ ràng nói, là điểm thi trung học tệ hại của hần.

Theo lý thuyết, mấy thứ này hần là vào khi hần xuất ngoại đã ném vào thùng rác, nhưng hần chẳng những lưu lại, còn đặt ở nơi cá nhân, bảo tồn vô cùng tốt, chỉ còn kém không đóng khung.

Này cũng không phải chuyện quang vinh! Xem đi, không có một tờ đạt tiêu chuẩn, trong đó còn có hàng đơn vị a!

Cô nhìn xem, dưới mỗi một tờ đều có chữ viết của cô, phía góc có khuôn mặt em bé tươi cười cô vẽ, cùng với một câu cổ lên. Cảm giác thật bồi hồi a!

Ánh mắt cô tràn ngập hoài niệm, nhớ tới hần ý chí kiên cường lẫn lộn ở kiếp sống trường, nhịn không được nở nụ cười.

Hần cẩn thận giữ lại đại biểu bọn họ đi qua là vật trong ao, cũng có nghĩa là hần chưa bao giờ quên cô?

“Bí đao lùn, người nhất gan!! Em ở đâu?”

Nghe được tiếng thét to của hần vào cửa, cô cuống quýt đem bài thi tiện tay bỏ vào, đóng ngăn kéo, hần vừa vặn mở cửa thư phòng, kỳ quái liếc cô một cái.“Em đang làm gì?” Biểu cảm rất quái dị nha!

“Không.” Cô ngênh đón, lần đầu tiên chủ động kiễng mũi chân nhẹ nhàng hôn hần một cái.“Em thích anh, Vũ Canh. Mấy năm nay, em chưa từng quên anh.” Rốt cục, cô có thể dũng cảm đem những lời này nói ra miệng.

Không dự đoán được cô sẽ dùng chiêu này, Bùi Vũ Canh ngẩn người, biểu cảm cực kỳ không được tự nhiên.“Em phát xuân hả?”

Cô cười cười, lơ đãng.“Vũ Canh. Chúng ta sinh một cục cưng được không?”

Đông, Bùi Vũ Canh trượt chân, thiếu chút nữa đập vào tường.“Em chị trúng xuân được hả?” thật đúng là phát xuân?!

“Em chỉ đột nhiên nghĩ, chính mình tuổi cũng không nhỏ, lại không sinh sau này sẽ khó khăn.” Cô rất muốn, rất muốn có một đứa con với hần.

Bùi Vũ Canh liếc nhìn cô một cái.“Em rất muốn sinh?”

Ý tứ là — hần đồng ý ?

Cô không do dự, liên tục gật đầu.

Hần một mặt nghiêm túc.“Em cảm thấy em còn có thể cao lên không?”

“Liên quan gì tới chiều cao của em !” Dù sao cũng không thấp lắm, gần một mét sáu nha,

“Ưu thế gen em hiểu không? Anh cũng không muốn có một đứa nhóc nhất gan, thích khóc, rõ ràng chỉ có 1m58 còn cứng rắn ảo tưởng chính mình có một đứa con gái 1m60.”

Như vậy đều có thể tổn hại cô, xem như hấn ngoan độc.

“Bùi Vũ Canh!” Cô tức giận đến oa oa kêu to, nhảy dựng lên đánh hấn.

Kết quả là, chuyện cứ như vậy không giải quyết được gì.

Đã không có tiểu oa nhi chơi đùa, cô nhàn rỗi đến không có việc gì phải đi học lái xe, một ngày nọ khi ăn cơm lại đột nhiên toát ra một câu: “Vũ Canh, cho em mượn xe được không?”

“Khụ!” miếng cá hấn mới cho vào miệng, thiếu chút phun ra.

“Chờ em thi đậu bằng lái nói sau.” Ý tứ chính là, hấn còn dự tính cùng xe của hấn ôn tồn vài năm, không muốn làm cho nó buông tay liền đời sớm như vậy. Cô gần đây thế nào hay nghĩ ra mấy chuyện kỳ quái?

“Thi được rồi!”

“Phốc!” Lúc này miếng cá hoàn toàn phun lên mặt cô. Hấn trực tiếp nhảy dựng lên kêu sợ hãi: “Là tên giám thị nào không có chỉ số thông minh cấp cho em? Anh muốn kiện hấn!” Quả thực chính là muốn đoạt mạng người, thế nhưng lấy an toàn của nhân dân cả nước ra đùa!

“Anh thế nào nói như vậy !” Cô hờn dỗi kháng nghị, giọng nói mềm mại khiến hấn xương cốt sắp rụng rời.

“Bằng không phải nói như thế nào?” Nói tên giám thị này anh minh thần võ, cơ trí hơn người? Thật xin lỗi, lương tri hấn không có biện pháp bị che mờ đến loại tình trạng này.

“Chỉ mượn chút thôi! Ngày mai em phải về Vân Lâm thăm cha mẹ, mỗi lần ngày nghỉ trên xe lửa đều một đồng người.”

“Nghĩ cũng không cần nghĩ, vận động ngu ngốc.”

“Lái xe thì cùng vận động ngu ngốc có quan hệ gì?” Mỗi lần đều ít châm chọc một chút được không, chuyên đâm ngay chỗ đau của cô.

“Bởi vì em phản xạ thần kinh kém đến cười chết người!” Hoàn toàn không cho cô mặt mũi.

Ngay cả bóng đều tránh không xong, trên đường xe nhiều như vậy, cô phản ứng kịp mới có quý, hấn cũng không muốn bị cô dọa đứng tim “Cần lắm thì anh chở em về.”

“Không cần!” Cha mẹ nếu hỏi tới, cô giải thích thế nào! Đây là người đàn ông chuyên môn gây chuyện, lão xử nữ chủ nhà là tấm gương không xa, miếng vết thương còn chưa có khỏi hấn, cô cũng không muốn bị hấn khiến cho ngay cả nhà cũng không thể.

“Hừm?” Hấn nhú mày: “Em tốt nhất giải thích một chút biểu cảm này của em là có ý gì, anh thực sự không thể gặp người?” Dám giẫm đạp nam tính tự tôn của hấn, da rất ngứa !

“Không phải a... Cái kia..... Bây giờ còn không phải thời điểm, gần đây không phải anh bận rộn nhiều việc sao? Lần khác đi!” Ai, cô thực sự không muốn bị cha mẹ đánh gãy chân chớ...

“Em cam đoan sẽ rất cẩn thận, anh tin tưởng em được không?” Còn nói cô phiền toái, hấn tốt chỗ nào ?

Hấn hừ nhẹ, đối với cô hứa hẹn không đưa ra bình luận: “Em có bảo hiểm hay không?”

Thái độ gì a! Cô vẫn cố trả lời hấn: “Có rồi!”

Hấn không chút suy nghĩ: “Nếu trên phiếu bảo hiểm người được lợi đổi thành tên Bùi Vũ Canh, anh sẽ đáp ứng.”

Rất, quá, đáng !

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ không giải quyết được gì, không nghĩ tới cách một buổi sáng tỉnh lại, hấn đem chìa khóa xe để lại cho cô, phía dưới đè tờ giấy:

Xe gặp chuyện không may, anh sẽ lấy bảo hiểm để bồi, nhưng tiền trong bảo hiểm của em anh lấy không được, cho nên..... Quên đi, có gì để xe tiến vào xưởng tu sửa, em tốt nhất ngoan ngoãn trở về nấu cơm cho anh!

Vẫn như cũ một bộ luận điệu người chết, không thay đổi bản tính tà ác!

Cái gì chứ, ý của hắn là, hắn để ý không phải cô, cũng không phải xe, mà là ba bữa của hắn, còn có tên người được thừa hưởng trên phiếu bảo hiểm của cô:

Đồ, không, có, lương, tâm –

Sự thật chứng minh, Bùi Vũ Canh có khả năng dự đoán trước.

Vỗ về khối u trên trán, Diệp Tâm Lê biểu cảm đại ra, chưa hoàn hồn.

Thăng đến 1 phút đi qua, cô mới nghĩ đến xuống xe, nhìn đuôi xe bị kiss, lại liên tục đại ra.

Phía sau chủ xe cũng xuống xe, nhìn tình huống trước mắt, vỗ trán than thở: “Tiểu thư, cô biết lấy xe không vậy?”

Không phải cô ta là người gây ra sao? “Là cô đụng vào!” Diệp Tâm Lê nhỏ giọng biện giải.

“Đúng, là tôi đụng vào, nhưng mà cô làm gì tự nhiên phanh xe hả!” Bằng không cô cũng không đụng vào a!

“Bởi vì đèn vàng!” Cô đáp càng vô tội.

“Là đèn vàng, cũng không phải đèn đỏ, cô dùng tốc độ kia còn kịp a, tôi nghĩ cô sẽ chạy qua luôn.” Nhưng trên đường không có xe gì, cô ngừng chỉ vì đèn vàng? Thiên binh a! An Tự Nhã rất muốn khóc.

Được rồi, là cô sai, không nên vừa lái xe vừa nghe điện thoại, đánh giá cao năng lực của mình, cho rằng trước kia đèn đỏ có thể vượt qua, nên phía trước phanh xe, phản ứng chậm nửa giây đụng lên, An Tự Nhã thực sự công nhận, cả đời chưa từng gặp qua người tuân thủ quy tắc giao thông đến thế, cô đầu hàng!

Vừa định nói gì, di động vang lên.

“Nhã, chỗ em phát sinh chuyện gì? Thế nào đột nhiên cắt ngang?” Một đầu khác, là âm thanh lo lắng của bạn trai thân ái.

“Em, em phát sinh tai nạn xe cộ.” An Tự Nhã nhỏ giọng khai ra.

“Cái gì?” Bùi Quý Vân kinh hô. “Không phải em nói em không phải đang lái xe sao?”

“Em, em!” Cô chột dạ không thể nói gì.

“Quên đi, hiện tại em ở đâu? Có bị thương không?”

Cô ngửa đầu đọc tên đường trên biển giao thông. “Em thực sự không có việc gì, anh đừng khẩn trương.”

“Anh không tin. Em ngoan ngoãn ở nơi đó không nên cử động, anh lập tức đi qua.”

“Chờ một chút, Quý Vân –” Điện thoại bị cắt đứt, cô xấu hổ kéo kéo môi. “Ách, bạn trai tôi nói muốn tới đây.”

“Ừ.” Diệp Tâm Lê gật đầu. “Chúng ta chờ một chút cũng được.” Dù sao cô cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Hai cô gái ngồi xổm trên đất mắt to trừng mắt nhỏ, chưa từng trải qua loại chuyện này, tất cả đều không biết khi phát sinh sự cố giao thông, nên nói cái gì mới tốt, tổng không thể nói chuyện phiếm đi? Trường hợp giống như..... Có chút không đúng.

Không khí yên tĩnh có chút quái dị, An Tự Nhã dứt khoát tìm chút chuyện để làm, lấy di động ra lại bấm số. “Vân, anh ở đâu?”

“Trên taxi.” Bùi Quý Vân buồn cười trả lời.

“A, anh không cần gấp, từ từ đến. Em hát cho anh nghe nha!”

Nói xong, thật đúng là thâm tình lãng mạn cách di động hát tình ca.

Một chỗ khác trầm mặc, than nhẹ. “Nhã, không có người nào vừa đụng xe, sẽ lập tức gọi điện thoại cho bạn trai hát tình ca.”

Cô suy xét một chút: “Vì sao?”

“Vì!” Vì sao? Hấn đáp không được. “Em ít nhất có chút bộ dạng khi xảy ra tai nạn, biểu hiện chút uể oải gì đó.....”

“A.” Ngừng lại, cô nhẹ nhàng a một tiếng.

“Làm sao vậy?” Hấn nóng vội truy vấn.

“Em vừa rồi chuyển âm sai à!” Hoàn toàn tính chết.

“.....” Bùi Quý Vân triệt để không nói gì.

Hấn không tiếng động thở dài “Không sao, rất êm tai.”

“Thật vậy chẳng?” Cô thoát nhìn để ý hấn đánh giá hơn là lần tai nạn giao thông này.

“Thực sự, anh thực thích.” Hấn cam chịu trả lời.

“Nhưng em cảm thấy đó là nét bút hồng, anh lại cho em một cơ hội, em diễn lại—”

“A, để lần khác, em có thể hát trước mặt anh. Còn có, tư thế ngồi của em không lịch sự, anh đề nghị độ dài của váy có thể lại dài một chút.

“A!” Cô buông điện thoại, nhìn xung quanh, thấy được bạn trai thân ái phía sau ba mét, lập tức nhào tới ôm. “Anh tới thật nhanh!”

“Anh vốn ở phụ cận.” Chặt chẽ tiếp đầy côi lòng, Bùi Quý Vân xem kỹ cô, ôn nhu hỏi nhỏ: “Có bị thương không? Anh nhìn xem —”

“Không có !” Ôm cánh tay bạn trai, làm nũng.

Xác định cô không có việc gì, hấn tiến lên coi tình hình tai nạn, nhìn chăm chú đuôi xe bị bạn gái đụng lên, nói: “Còn may, không quá nghiêm trọng.” Hấn quay đầu hỏi: “Tiểu thư, cô có khỏe không?”

“Ách, hoàn hảo.” Diệp Tâm Lê rất hâm mộ nhìn đôi tình nhân trước mắt. Bọn họ tình cảm thật tốt, cô không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung cảm giác bọn họ thật xứng đôi.....

Người này, thật có khí chất, âm thanh dễ nghe, bộ dạng lại là..... Nói không nên lời dễ xem!

Chàng trai này, trực giác đầu tiên khiến cho cô liên tưởng tới Bùi Vũ Canh, cô cũng không biết vì sao.

Diện mạo có vài phần rất giống không sai, nhưng muốn nói đến khí chất! Ai, coi như xong, Bùi Vũ Canh lấy cái gì so với người ta?

“Đầu cô!” Hấn chỉ chỉ trên trán cô sưng đỏ.

“À, đó là do tôi quên thắt dây an toàn, không cẩn thận đụng vào tay lái.”

“Thực xin lỗi, là bạn gái tôi không tốt, cô ấy lái xe còn nói điện thoại với tôi.”

“Ách, thật ngại quá!” An Tự Nhã khẽ tạ lỗi.

“Không sao, không sao.” Cô vội vã xua tay.

“Lúc tôi đến đã liên lạc xưởng sửa xe, toàn bộ phí sửa chữa tôi sẽ phụ trách, quan trọng là, mọi người không bị thương là tốt rồi.” Bùi Quý Vân dịu dàng nói.

“Ừm!” Cô không biết phí sửa chữa bao nhiêu, toàn bộ để hấn trả tựa hồ không tốt lắm.....

Vốn muốn gọi điện thoại hỏi Bùi Vũ Canh, nhưng..... Quên đi, làm không tốt sẽ bị mắng, cô không muốn ở trước mặt người ngoài mất mặt, đặc biệt là đối với cặp tình nhân này.

Không bao lâu, xưởng sửa xe phái nhân viên tới, xử lý xong mọi việc, hấn quay lại hỏi Diệp Tâm Lê bên cạnh

“Cô không gọi điện cho người quan trọng tới sao?”

Người quan trọng? Ở đây, người quan trọng với cô chỉ có một.

Thông báo với Bùi Vũ Canh? Bỏ đi, người ta cũng sẽ không dè dặt nhỏ nhẹ quan tâm cô có bị thương hay không, chỉ biết mắng cô ngu như heo, sau đó lại nhắc nhở cô một lần, tên người hưởng lợi trên phiếu bảo hiểm mau đổi.

Cô cần gì phải tự tìm mắng?

Cười khổ, cô lắc đầu. “Đây chỉ là việc nhỏ, tôi không nghĩ phiền toái hần.”

Bùi Quý Vân xem kỹ biểu cảm của cô. “Vây, có cái gì tôi giúp được không? Hoặc là, chúng ta cùng cô đi bệnh viện? Tôi cảm thấy vẫn nên kiểm tra một chút tốt hơn.”

“Không cần, không cần, tôi sẽ tự xử lý, hai người có việc đi trước không sao.” Cô khéo léo từ chối, người kia rất tốt, cô sẽ nương nòng nha. “Còn có, chuyện hôm nay, kỳ thực tôi cũng phải chịu chút trách nhiệm, xe sửa xong..... Tôi thế nào liên lạc với anh?”

“Bùi.” Hần ngừng một chút, cười yếu ớt bổ sung: “Bùi Quý Vân. Cho nên, không cần lưu lại phương thức liên lạc.”

A? Cô ngây người, nhìn chăm chú đôi tình nhân đi xa, chưa hồi thần.

Bùi, Bùi, Bùi Quý Vân? Đó không phải là Vũ Canh.....

Rõ ràng là hai anh em, thế nào kém nhiều như vậy? Nhìn người ta đối với bạn gái quan tâm săn sóc cỡ nào, nói chuyện giọng ôn ôn nhuận nhuận, nhu hòa say lòng người, Bùi Vũ Canh thì chưa từng đối đãi cô như vậy, chỉ biết kéo giọng, thô thanh ác khí rống người, cười nhạo cô là bí đao lùn, cho dù cô hát tình ca như cô gái kia, chỉ sợ cũng không có chuyện gì tốt

Càng nghĩ tâm trạng càng sa sút, nhìn bóng hai người phía trước sắp biến mất, cô nhợt nhạt thở dài.

Người ta vừa nghe bạn gái gặp chuyện không may, đã lòng nóng như lửa đốt chạy, nếu cô gọi điện cho Bùi Vũ Canh, hẳn cũng sẽ làm như vậy sao? Có lẽ sẽ, có lẽ không, cô không nhất định.

Cho tới nay, hẳn đối với cô luôn nhìn như để ý, cố tình lại dùng cười ha ha tức giận mắng che giấu, khi cô nói thương hẳn, cũng không tỏ vẻ cái gì, cô thực sự đoán không ra tâm tư của hẳn, hẳn đối với cô, còn như chín năm trước sao?

Đứng nhìn di động, cô buồn bã mất mæt, lần thứ ba buông điện thoại xuống..

Một đầu khác, An Tự Nhã đi xa, nghiêng đầu liếc nhìn bạn trai bên cạnh. “Anh đối với cô ấy tốt đến kỳ lạ nha!”

Bùi Quý Vân nhếch môi. “An tiểu thư, em đang ghen sao?”

“Không sai, anh không nói rõ ràng, thùng dấm chua này sắp tràn ra.”

Hần khoái trá cười nhẹ, ôm chầm cô. “Rất đơn giản a, đó là xe của anh hai.” Hần vừa thấy biển số xe đã biết.

“Cho nên?”

“Em cho là đàn ông sẽ tùy tiện tiện đem một chiếc xe trăm vạn quảng cho người phụ nữ không liên quan gì mình sao? Nhất là loại người như anh hai, cá tính của hẳn rất mẫn cảm phòng bị, trừ phi là người có thể đi vào lòng hẳn, bằng không, hẳn sẽ không cho phép người khác xâm nhập khu vực cá nhân của hẳn, vừa rồi trong tư liệu cô ấy điền, viết là địa chỉ nhà anh hai, em nói người này đối với anh hai anh có quan trọng hay không?”

Ồ! Thì ra là thế. “Cái này thật vui, cư nhiên người trong nhà đụng vào nhau. Anh nhất định không nghĩ tới, xe của anh có một ngày sẽ đụng xe anh hai anh.”

“Em còn cười được. Anh hiện tại lo lắng nếu anh hai mà biết, mạng nhỏ của em sẽ khó giữ được.” Dám hại tâm can bảo bối người ta bị thương, da cô căng một chút.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng cô gái thủy mì như nước kia, trấn an được cơn giận của anh hai, bằng không.....
Ai!

Thân là chủ sự thực mệnh khổ, ngay cả ngày nghỉ cũng không rảnh rỗi.

Sáng sớm đi đến công ty, chủ trì một hội nghị, đang ngồi tất cả đều là chủ quản mệnh khổ như hắn!
Không có biện pháp, người lĩnh lương cao sẽ nhận mệnh.

Hắn đứng ở chủ vị, đưa ra một phần tư liệu, trầm ổn nói: “Cảm ơn các vị hy sinh ngày nghỉ, vì công ty vất vả trả giá. Đây là dự án khai thác trung tâm thương mại thành phố, bước đầu đã định hình, trước mắt được liệt vào độ cơ mật cao nhất của công ty, truyền đọc đi, các vị có ý kiến hiện tại có thể đề xuất.”

Ba phút sau, tư liệu được truyền xuống, mỗi người nhất mở hồ sơ ra nhìn, biểu cảm đều có chút quái dị, người người người xem ta, ta xem người, phát không ra tiếng –

Bùi Vũ Canh nhận thấy được khác thường, mi tâm hơi hơi nhú.

Hồ sơ này, hắn xác định hắn không có lấy sai, vậy những người này biểu cảm là có ý gì?

“Các người không có gì muốn nói sao?” Rõ ràng một bộ dạng “Bụng đầy tâm sự” ! Hắn dứt khoát ra lệnh – “Truyền lại đây.” Tự hắn xem có vẻ mau!

Tư liệu về đến tay hắn, hắn lập tức biết vấn đề ở nơi nào !

Ngây ngốc, là phản ứng duy nhất của hắn, đặc biệt một quản lý nào đó ấp a ấp úng, xấu hổ nói một câu: “Tổng giám đốc trước kia..... thành tích học ở trường..... Ách, dường như..... Không tốt nha!”

Đáng chết! Hắn thiếu chút đứt dây thần kinh não.

Bài thi trung học, điểm số ngay cả một đôi tay thêm đôi chân đếm cũng còn dư! Mấy thứ quỷ quái này chính mình xem còn thấy mất mặt xấu hổ, làm sao có thể xuất hiện chỗ này?

Ở trong nhà, cũng chỉ có hai người, trừ hắn ra còn có thể là ai? Đáp án không cần nghĩ cũng ra !

Hắn nhớ tới ngày đó, cô ở thư phòng biểu cảm quái dị, đột nhiên còn nói những lời này!

Diệp, Tâm, Lê! Cô con mẹ nó nhớ kỹ cho tôi!

Hắn cắn răng, máu nghịch lên ót, dùng sức rút hết mấy bài thi, hung hăng trừng mắt mấy chủ quản ghen cười đến mức mặt đỏ bừng, nặng nề nói..... ” Lập khắc quên hình ảnh vừa rồi, hợp!”

Trời ơi! Hắn về sau phải đối mặt với nhân viên của hắn thế nào? Một tổng giám đốc thi chưa được hai mươi điểm?

Ác! Hắn rất muốn giết người –

Chậm một chút, nhận được điện thoại của mẹ, nói hắn có thời gian trở về thăm bà, bồi bà ăn cơm. Hắn nghĩ nghĩ, dù sao Diệp Tâm Lê về Vân Lâm làm hiếu nữ, đêm nay sẽ không ở nhà, hắn trở về cũng một mình, chi bằng cũng trở về làm hiếu tử.

Hừ hừ, xem như cô chạy mau, bằng không món nợ này, xem hắn thế nào tính!

Đương nhiên, trường hợp có cha con Bùi thị cùng tồn tại, tuyệt đối không thể thiếu chiến hoả hùng hực, hắn “Nhân cách không được đầy đủ ác chất phản cốt” tương đối liên hệ lớn, dù sao không cho hắn ngộ nghịch hai câu, hắn sẽ cảm thấy cuộc sống không thú vị.

Vì không muốn nhìn mẹ khổ sở, bình thường loại kịch liệt chiến hoả, bọn họ đều sẽ đóng cửa thư phòng lại mà chém giết.

Lúc này đây là xả đến đề tài gì? A, đúng rồi, chính là hỏi hắn chuyện kết hôn với Đỗ Nhược Thường,

Hắn cuối cùng quyết định là cái gì?

Ông già này tuổi thực sự lớn, trí nhớ kém, hắn không quên, ngày đó hắn phát ra nhiều hỏa, nếu không phải trần nhà rất vững chắc, sớm đã bị hắn xóc lên, bây giờ còn dám nhắc tới, thật là muốn thí nghiệm độ vững chắc của phòng ở?

“Đừng nói giỡn, ông già ! Ông cho rằng con ông là mặt hàng gì? Ông muốn kết hôn, người ta còn chưa chắc chịu gả!” Hấn lạnh lạnh châm chọc. Không được, lần này hấn sẽ không chịu ảnh hưởng, lòng đã có người, ông già có như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến hấn.

“Mày đừng dùng thái độ này nói với tao, chuyện này tao cũng trải qua suy tính nhiều phương diện, nếu mày không có ý tưởng khác, Đỗ Nhược Thường thật sự là lựa chọn không tệ.”

“Suy tính nhiều phương diện? Còn không phải là ích lợi, sự nghiệp sao! Tổng sẽ không là hạnh phúc cả đời con ông? A!” Hấn hết sức lông bông cười hừ, này thật sự là trò cười lớn,

Bùi Xương Ngạn nhũ mày: “Cha biết con có rất nhiều bất mãn với cha, nhưng con có tất yếu đem mỗi một chuyện cha làm, đều vặn vẹo không chịu được như thế không?” Ông chính là cảm thấy Đỗ Nhược Thường tính tình tốt, có giáo dưỡng, là người có thể bao dung hành vi bừa bãi của hấn, như vậy có cái gì không đúng?

“Trước đây, xin hỏi ông đối với tôi thế nào? Ở công ty, ông luôn đề phòng tôi như đề phòng cướp, sợ tôi đoạt quyền; Ở nhà, người đầu tiên ông nghĩ đến luôn là Bùi Quý Vân, ông còn muốn tôi nghỉ thật tốt đẹp về ông? Đối với Bùi Quý Vân mà nói, có lẽ ông là một người cha tốt, nhưng với tôi mà nói, ông chính là lão già ích kỷ, chuyên chế, trừ họ Bùi ra, ông đối với tôi không có ý nghĩa gì!”

Hiện tại ai là cha đây? Giáo huấn dễ như vậy!

Bùi Xương Ngạn không nhận được, lãnh ngạnh nói: “Chú ý thái độ của mày, Bùi Vũ Canh. Sao mày không ngẫm lại, chính là cá tính phản nghịch quái đản của mày, làm cho tao không dám tín nhiệm?”

Không phải phòng hấn đoạt quyền, mà là biết rõ đứa nhỏ này đối với ông oán hận chất chứa đã sâu, nếu đem quyền to giao cho hấn, lấy tác phong xưa nay tùy hứng làm bậy của hấn mà đoán, ông căn bản không dám cam đoan, hấn có thể hủy tâm huyết cả đời ông để trả thù không.

“Tôi tùy hứng quái đản là ai bức ra? Ông chưa bao giờ từng quan tâm suy nghĩ của tôi, luôn tự cho là đúng ra lệnh cho tôi chiếu theo ông an bài đi làm, ông có nghĩ tới năm đó tôi căn bản không muốn xuất ngoại không? Khi ông muốn tôi cưới Đỗ Nhược Thường, có bản khoản quá tâm trạng của tôi, tôi có thể đã có người trong lòng, này sẽ làm mất hạnh phúc cả đời tôi? Ông không có! Bởi vì ông căn bản không cần –”

“Cha muốn con xuất ngoại là vì tốt cho con!”

“Phải phải phát, kế tiếp ông nhất định sẽ nói, ông kêu tôi cưới Đỗ Nhược Thường cũng là tốt cho tôi, ngày nào đó nếu ông bảo tôi đi chết, khẳng định cũng là tốt với tôi, tôi biết, tôi biết, là tôi không phải, không hiểu thông cảm khổ tâm của cha già.” Hấn liên tục nhận lỗi, trong âm thanh lại lạnh băng thấu xương.

“Bùi Vũ Canh, nhẫn nại của cha có giới hạn!”

“Vừa vặn! Tôi cũng có đồng cảm.” Ai thêm ở lại cùng ông già này châm chọc nhau? Hấn tiêu sái vỗ vỗ hông đứng dậy chạy lấy người.

“Chờ một chút!” Bùi Xương Ngạn gọi hấn, chần chờ hỏi: “Con có người trong lòng sao?”

“Ông sẽ để ý sao?” Làm gì dối trá nhiều như vậy.

Bùi Xương Ngạn đầu hàng, khe thở dài: “Nếu có, ngày nào đó dẫn về cho cha xem.” ông không yêu cầu nhiều, nếu đối phương là người nhà đảng hoàng, lại không chế được con ngựa hoang thoát cương này, vậy tùy bọn họ!

“Cho ông đùa giỡn ám chiêu đối phó cô ấy sao? Miễn !” Mấy năm nay hấn chịu đủ, sao có thể để cô chịu cảnh này? Người nhất gan kia không có can đảm, hấn cũng không muốn khiến cô sợ tới mức khóc lóc om sòm.

“Bùi Vũ Canh, mày nói gì vậy” Hấn nghĩ ông ti tiện đến vậy! Hai đứa muốn cùng nhau, không dẫn về nhà, chẳng lẽ tự mày làm loạn? Mày tốt nhất đừng lên tao đi công chứng kết hôn gì đó!”

“Đó là chuyện của tôi, không cần ông quan tâm!” Dù công chứng thì thế nào? Ai quản được! Ông có rảnh nên quan tâm con trai bảo bối Bùi Quý Vân của ông đi!”

“Có ý gì?”

“A? Không phải ông rất quan tâm hấn sao? Cứ nhiên không biết hấn thông đồng bạn gái người khác, còn là học sinh của mình, chắc, ngày thường nhìn hấn bộ dạng chính nhân quân tử, thật sự không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng, trước kia thật sự là quá coi thường hấn.” Tin tức nhỏ này, thực không khéo chính là từ trong nội bộ nàng dâu lý tưởng của ông — Đỗ Nhược Thường biết được.

“Không có khả năng! Tao đối với Quý Vân có tin tưởng, mày không cần lung tung bịa đặt, nói xấu em mày.”

“Phải không? Đề nghị chính ông tự đi hỏi đứa con yêu quý của mình, như thế nào?” Bùi Vũ Canh vui sướng khi người gặp họa rồi đi, hấn đã bắt đầu chờ mong tình cảnh ông già giận sôi lên rầm rộ.

Về nhà, phát hiện ánh đèn chờ hấn trở về, Bùi Vũ Canh có chút kinh ngạc.

Không phải cô về Vân Lâm rồi sao? Theo tính toán, hấn là không nhanh như vậy trở về.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, hấn trước vọt vào phòng tắm, sau đó chuyển đến thư phòng.

Vừa mới ngồi xuống, cửa thư phòng bị đẩy ra, Diệp Tâm Lê tiến vào.

“Vũ Canh, em có chuyện muốn nói với anh!!”

Một mặt chột dạ, hừ!

Bùi Vũ Canh nhìn cũng không nhìn nàng, quay mặt. “Giả vờ đáng thương cũng vô dụng, anh không dự tính tha thứ cho em.”

Hấn, còn, ở, sinh, khí!

“A? Anh đã biết?” Cô thật kinh ngạc, buổi sáng vừa mới đâm xe, hấn liền phát hiện, tin tức thật linh thông.

“Vô nghĩa!” Mặt mũi còn mất hết! Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt mấy chủ quản cao cấp, hấn liền một bụng khó chịu, vô cùng muốn đánh người.

“Người ta cũng không phải cố ý!” Cô ủy khuất khẽ nói.

Xem đi, đã nói không cần chờ mong hấn sẽ có ôn nhu thâm tình như Bùi Quý Vân, quăng vài câu ân cần thăm hỏi cái gì, hấn căn bản chính là một bộ dạng muốn làm thịt cô, hấn rốt cuộc có quan tâm cô hay không?

Không phải cố ý thì sao? Hấn cũng giống như lá rụng mùa thu, uy nghiêm tổng giám đốc của hấn lấy lại được sao?

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi. “Họ Diệp, em tốt nhất cách anh xa một chút, bằng không anh không cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì!”

“Được thôi, được thôi, em đi là được! Anh là quỷ hẹp hòi, Bùi Quý Vân đã nói sẽ hoàn toàn phụ trách phí sửa xe, anh còn so đo, một chút cũng không lo lắng xem em có bị thương hay không, em không thèm để ý anh nữa!”

Bùi Quý Vân? Bị thương? Còn phí sửa xe?

Hấn trùm cửa phòng đóng chặt, lập tức lĩnh ngộ cái gì, kinh hoảng nhảy dựng lên, hướng trở về phòng, bắt lấy cô kêu to: “Em bị đụng xe?!” Cho nên mới không về Vân Lâm?

“Gì? Không phải anh biết rồi sao?”

“Đang, chờ, em, nói!” Hấn thật muốn bóp chết cô! Chuyện quan trọng như vậy, cô thế nào hiện tại mới nói?

“Nha, là hôm nay a, em ‘Ngừng đèn vàng’, không cẩn thận khiến cho người phía sau đụng vào, sau đó người kia là bạn gái em trai anh, bọn họ nói sẽ phụ trách.”

“Phụ trách cái rắm, nếu thật sự có chuyện gì, cô gái kia có mười cái mạng cũng không đủ đền!” Hấn nắm lấy cô cao thấp đánh giá. “Có bị thương ở đâu không?”

Hắn khẩu khí vẫn thực thô lỗ, không có ôn nhu động lòng người như Bùi Quý Vân, cô lại nghe hốc mắt một trận nóng lên. “Anh đang quan tâm em sao?”

“Anh đang lo ba bữa của anh về sau không đúng giờ!” Hắn tức giận, bàn tay xoa xoa cái trán sưng đỏ của cô. “Muốn đi bệnh viện không?”

Cô lắc đầu, thình lình gắt gao ôm cổ hắn, cảm động nói: “Vũ Canh, em thật yêu, thật yêu anh!”

Bùi Vũ Canh biểu cảm kỳ quái, mạnh miệng hừ nói: “Làm trò, cho dù em thoát y sắc dụ cũng vô dụng! Về sau không có anh ở bên cạnh, em đừng mơ tưởng lái xe!”

“Không sao.” Cô nở nụ cười, cười đến thật ngọt.

Hắn khê hừ. “Này vẫn sẽ không làm cho anh quên em hại anh mất mặt!” Vòng về thư phòng, mang hồ sơ kia, lấy ra bài thi trung học. “Em tốt nhất giải thích!”

“A? Nó làm sao có thể ở nơi đó?” Cô thật bất ngờ.

A, nó làm sao có thể ở nơi đó? Bùi Vũ Canh thiếu chút hộc máu.

“Nó ở nơi đó không sai, hơn nữa mười mấy giờ trước, xuất hiện trước mặt tất cả chủ quản cấp cao của công ty!”

Phải không? Cô híp mắt, cố gắng hồi tưởng, lại hồi tưởng, nhớ ngày đó, cô nghe được tiếng hắn vào cửa, sau đó liền vội vội vàng vàng ! A!

“Xem ra em khôi phục trí nhớ.” Hắn âm âm tổn hơi thừa lời cười. “Em hy vọng anh huỷ đi cái xương nào?”

“Ách..... Ha ha!” Cô chợt dạ cười trừ, phóng nhiên âm điệu làm nũng. “Đừng như vậy, người ta cũng không phải cố ý !”

Lần nào mà cô không nói như vậy?

Cả người gân cốt bị cô làm cho mềm nhũn, hắn tức giận đem tập hồ sơ quăng vào tay cô, ngã đầu trên giường nằm xuống, ngón tay hướng cô ngoéo một cái. “Lại đây, cho em cơ hội chuộc tội.”

“Ồ.” Cô ngoan ngoãn nghe lệnh.

Hắn thoải mái mái nằm lên đùi ngọc. “Đem nội dung bên trong đọc nghe một chút.”

“Anh là muốn em cho góp ý sao?” Cô mặt khó xử “Khả năng của em!”

“Kêu đọc thì đọc đi, dong dài cái gì?” Ai dám trông cậy vào cô? Cô dừng động bất động liền bỏ gì vào tài liệu của hắn, hắn đã cảm ơn trời đất.

Cô không rõ tình huống, ngoan ngoãn đọc theo, không đến nửa giờ, phát hiện người đàn ông gối đầu lên đùi cô, đã không biết ngủ từ khi nào.

Một lần, hai lần, ba lần, bị liệt vào cơ mật buôn bán cực cao của công ty, hắn xem như giấy vệ sinh tùy tay đưa cho cô, dù cô trì độn cũng phát hiện, hắn căn bản chính là xem như nghe chuyện bên giường, trợ giúp giấc ngủ!

Cô không theo kỳ vọng của hắn đi làm phối âm điện ảnh, cô phụ nhiên nộ kiêu tang, hắn đành phải cố gắng khai khác sử dụng, gian thương gian thương, thật đúng là vô gian bất thành thương.

Có một ngày cô liền hỏi hắn: “Nếu anh muốn nghe, vậy để em chuẩn bị sách được không?” Cái loại cứng rắn này nọ, ban ngày ở công ty đã chịu đủ, buổi tối ngủ làm gì còn muốn ngược đãi chính mình?

“Ân hừ.” Hắn từ chối cho ý kiến.

Kết quả là, vịt con xấu xí, cô bé lọ lem, cô bé quàng khăn đỏ ào ào lấy ra khỏi lồng hấp, ngay cả công chúa bạch tuyết đều có nha!

Bùi Vũ Canh chịu không nổi liếc nhìn cô một cái. “Anh đã cai sữa thật lâu rồi biết không? Em làm như anh không có tuổi thơ vậy!”

“Anh có sao?” Dưới sự đối đãi bất công của cha, thời thơ ấu của hắn có thể có bao nhiêu khoái trá? Cô thậm chí dám chắc chắn, mẹ hắn ở bên giường vì hắn kể chuyện, ít đến không cần đếm.

Cô nghĩ tới mà đau tiếc cho hắn.

“Em xem thường anh hả!” Hắn trừng cô.

“Vậy bằng không em hỏi anh, cô bé lọ lem qua mười hai giờ, để lại cái gì cho hoàng tử?”

Hắn liếc mắt trợn trắng. “Giày trượt tuyết, em cảm thấy như thế nào?” Hắn nghiêm trọng bị nhục nhã.

Cô lơ đãng, hỏi tiếp: “Bạn trai búp bê Barbie tên gọi là gì?”

Hắn sững sốt, kêu lên. “Anh chỉ biết bạn gái anh tên Diệp Tâm Lê!”

Những lời này từ trong miệng hắn nói ra, tựa như ăn cơm ngủ thuận lý thành chương như vậy, trong lòng cô lại ngọt ngào.

“Còn có Snoopy là con gì? Moomin thì sao?”

Ngô..... Ách, mấy quỷ quái không đâu vào đâu là cái gì?

“Nhóm máu Hellykitty? Quốc tịch gấu nhỏ Verney?” Cô liên tục hỏi.

Gấu trong phim hoạt hình có quốc tịch? Mèo còn có nhóm máu? Đây là cái thế giới gì? Thật sự là phản !

Không nghĩ tới cô còn có tài này, hắn nhất thời thất sách, bị ám toán, quả nhiên độc nhất lòng dạ đàn bà.

Mấy vấn đề liên tiếp làm đầu hắn chóng váng não trướng, hắn chân mày cau lại, nghiêm trọng lâm vào thời kỳ nhân sinh thoái trào. Hắn, thực sự không có tuổi thơ?!

10. Chương 10

Hắn, không có thơ ấu? Không có thơ ấu?!

Vấn đề này nghiêm trọng quấy nhiễu hắn.

Ngày đó, Bùi Quý Vân mang bạn gái về nhà ra mắt trường bối, nghĩ cũng biết, trường hợp tuyệt đối không có bao nhiêu vui vẻ, trò hề phần khích như vậy, sao hắn bỏ qua được ?

Sáng sớm hắn đã về cắn hạt dưa, chờ xem tiết mục gây đánh uyên ương, không biết đứa con ngoan ngoãn chưa bao giờ làm trái ý cha già xử lý như thế nào? Thật sự là chờ mong a!

Ngoài ý muốn là, mấy tình tiết kịch tính cầu huyết, toàn bộ đều không có, tính tình Bùi Quý Vân ôn hoà sẽ không tức giận mất hết lý trí nhảy dựng lên cùng cha cãi nhau, cũng không rưng rưng cùng bạn gái thân ái chia tay, từ đầu tới đuôi chính là như một con mèo bệnh, uống công hắn ngồi ở một bên chờ xem diễn.

Uy uy uy, đó là bạn gái mày nha, mày để cô ấy tự sinh tự diệt à? Có làm hay không!

Dần dần, hắn nhìn ra manh mối.

Đây là tương lai bọn họ cùng nhau, cho nên, Bùi Quý Vân để cô dùng phương thức của chính mình cầu được người nhà hắn tán thành, đây là cô nên làm, khi yêu hắn, nên có tự giác như vậy, vì cô mà cùng cha xé rách mặt, đối với cô sẽ không tốt, chỉ tạo thành vết nứt càng sâu giữa cha và người yêu.

Tiểu tử này, giáo hoạt!

Vượt ngoài dự đoán của hắn , là Bùi Quý Vân từ không đành lòng làm cha thất vọng, vừa quay đầu không để ý cha phản đối, kiên quyết biểu lộ lập trường, ngay trên bàn tiệc diễn thuyết, phần khích hắn thiếu chút muốn nhảy dựng lên thay hắn vỗ tay, chúc mừng.

Hay, hay! Hấn huyết sáo một tiếng, tiểu tử này rốt cục có tiền đồ, sống đến từng tuổi này, hôm nay thấy hấn có cá tính nhất, sớm như vậy không phải tốt sao? Hấn sẽ không nhìn hấn chướng mắt như vậy.

Nghe được những lời này, hấn thực sự trùng trùng nhẹ nhàng thở ra, tiểu tử này, cuối cùng hiểu được vì chính mình mà sống !

Có đôi khi thực sự tức giận, bất luận khi còn bé hấn ác ý khi dễ thế nào, em trai ngốc vẫn không cáu trạng, yên lặng nhẫn nhịn, ngốc làm cho người ta phát điên, ngay cả về sau hấn nói câu một ngọn núi không thể có hai con hổ, Bùi Quý Vân cũng thực sự liên thuận theo ý hấn chuyển ra ngoài, tức giận đến hấn thiếu chút học máu.

Tên ngu ngốc này rốt cuộc có đầu óc hay không? Lúc nghĩ cho người này, lúc nghĩ cho người kia, quanh mình nhiều người như vậy, hấn chiếu cố hết sao? Hấn chừng nào mới vì chính mình nghĩ một chút a!

Hấn đành phải không ngừng ép, bức Bùi Quý Vân nhẫn nại cực hạn, bức ra phản kích của hấn, bức ra bản năng phòng vệ của một người!

Sau đó, Bùi Quý Vân lên lầu, đột nhiên như suy xét cái gì, ý vị thâm trường đối với hấn nói:“Anh, thích một người phải nói cho người đó biết, anh như vậy, cô ấy sẽ không biết theo ai, ở trước mặt người trong lòng, không cần kiêu ngạo cùng tôn nghiêm, ít nhất, cho cô ấy một cái ôm.”

Nhìn chăm chú bóng người biến mất ở cửa cầu thang, trong lòng hấn chấn động.

Hấn, làm cho người trong lòng không biết theo ai sao?

Cho tới nay, hấn đều dùng phương thức của mình, đi bảo vệ phòng bị tất cả thứ hấn để ý, mặc kệ là đối với Bùi Quý Vân, hay Diệp Tâm Lê, không nhất định phải để bọn họ hiểu được, dù sao chính hấn biết là tốt rồi, tận lực tỏ rõ ngược lại đối trá.

Nhưng hấn như vậy, cùng ông già chuyên chế có cái gì khác biệt đâu? Phương thức yêu người có trăm ngàn loại, quan trọng nhất vẫn là muốn có thể ở bên nhau đi?

Chẳng lẽ phương thức yêu của hấn, cũng làm cho người ta không biết theo ai? Diệp Tâm Lê không rõ hấn xem cô so với mạng mình còn quan trọng hơn sao? Hấn mỗi một lần rỗng, sau lưng đều buồn bức nhiều nhất.....

Cô gái kia có khi thật ngu ngốc, nhưng mỗi đêm kiên trì vì hấn đọc truyện cổ tích, bởi vì cô thấy được chỗ sâu nhất trong tâm hồn hấn, luôn luôn giấu cô đơn tịch mịch năm đó, bị cha mẹ xem nhẹ, tuy rằng hấn bề ngoài một bộ cương liệt ương ngạnh.

Này không phải là phương thức cô thương hấn sao? Ít nhất hấn cảm nhận được.

Cũng không hiểu được căn kẽ, hấn cất bước lên lầu, ngay cả cửa cũng không gõ trực tiếp mở ra, không nhìn một đôi nam nữ ôm nhau đột nhiên tách ra trên mặt khốn quẫn đôi môi sưng đỏ, hức đầu liên quảng ra một câu:“Bùi Quý Vân, mày có biết Moomin là động vật quái quỷ gì không?”

“Ừm..... Hà, hà mã đi!” Bùi Quý Vân có chút xấu hổ, dù sao không phải mỗi ngày đều có kinh nghiệm bị “Bắt gian tại giường” .

Ngay cả hấn đều biết? “Vậy Snoopy?”

“Chó, anh rốt cuộc có thơ ấu hay không?” An Tự Nhã tức giận trả lời. Phá hư chuyện tốt của người ta, chỉ vì hỏi loại vấn đề kỳ quái này, khó trách cô không thích.

“Đã biết.” Bùi Vũ Canh gật đầu. “Mời tiếp tục.” Có lẽ lui ra ngoài, thuận tiện giúp bọn họ khóa chặt cửa.

Nguyên lai, hấn thực sự không có thơ ấu.

Trên đường lái xe về nhà, trong đầu hấn luôn luôn lặp lại câu nói của Bùi Quý Vân –

Ở trước mặt người trong lòng, không cần kiêu ngạo cùng tôn nghiêm, ít nhất, cho cô ấy một cái ôm.

Hấn mãnh liệt muốn chạy về ôm cô gái vì hấn hai mươi bảy tuổi, kể chuyện cổ tích.

Về nhà, mở cửa, ánh sáng nhu hòa không ngoài ý muốn nghênh đón hẳn, bất luận trễ bao nhiêu, bất cứ lúc nào. Điều có ngọn đèn ấm áp, trời buộc dịu dàng, cả năm không nghĩ.

Ánh mắt hẳn mang theo ấm áp, nhìn nụ cười dịu dàng đắm chìm dưới ánh đèn, chờ đợi hẳn.

Cô thực sự không đặc biệt xinh đẹp, nhưng giờ khắc này, khuôn mặt thanh nhã ở trong mắt hẳn, chính là cực kỳ xinh đẹp!

Tựa như Bùi Quý Vân nói, động lòng nếu có thể tìm ra lý do, vậy không gọi tình yêu.

Nếu nói Bùi Quý Vân tìm, là một người biết hẳn không vui vẻ, hơn nữa có thể làm cho hẳn vui vẻ, như vậy hẳn Bùi Vũ Canh tìm, chính là một người biết hẳn cô tịch, có thể cho hẳn ấm áp.

“Đã về rồi!” Cô cười yếu ớt, nghênh đón. “Em biết anh không quen ăn cơm ở nhà, nên có làm chút đồ ăn khuya cho anh, anh chờ một chút nha, em đi hâm nóng đồ ăn lại.”

Cô xoay người tiến vào trong bếp, hẳn nhìn bóng người bé bóng vì hẳn bận rộn, nhẹ nhàng đi lên phía trước, từ phía sau ôm lấy cô.

Diệp Tâm Lê cứng đờ, có chút kinh ngạc. “Phát sinh chuyện gì sao? Anh thế nào, thế nào đột nhiên! — Loại ôm ấp thân thiết này, lập tức khiến cô thụ sủng nhược kinh, hoài nghi hẳn có chuyện gì.

Hắn biểu cảm không lắm tự tại, bực mình hừ nhẹ: “Muốn ôm thì ôm, ai quy định nhất định phải có thiên tai đại họa gì!”

Mang chút thẹn quá thành giận, hẳn nói tay, dường như muốn che giấu cái gì xoay người còn muốn chạy.

Bùi Quý Vân chết tiệt, lừa gạt hẳn!

Cái gì cho cô ấy một cái ôm, kết quả cô lại một bộ dạng kinh hách đụng phải quỷ!

Vừa mới bước đi, một đôi tay nhỏ bé tinh tế quần lấy thắt lưng hẳn, hẳn cảm giác được khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ma sát lưng hẳn,

Giọng nói mềm mại: “Cám ơn anh, Vũ Canh.”

“Cám ơn cái quái gì? Anh không có làm gì!” Hắn ngũ quan cương cứng, biểu cảm không biết nên thế nào cho tốt.

“Có, anh làm cho em cảm động.”

Cô tuyệt không để ý hẳn có thể đùa cợt, ngay cả biểu đạt cảm thụ đều là đơn thuần chân thành, cũng không kiêng dè rộng mở chân tình cho hẳn thấy, phương diện này, cô so với hẳn dừng cảm nhiều lắm.

Hắn, luôn luôn cũng không bằng cô, luôn luôn.

Một người kiên cường, một người dịu dàng, nhưng mà lâu dài, hẳn đều dễ dàng làm cho cô nắm trong tay buồn vui, trên thực tế, luôn luôn đều là cô làm cho hẳn cảm động.

Hắn xoay người, hôn cô thật lâu.

..... Được rồi, hẳn thu lại câu nói kia, Bùi Quý Vân nói, vẫn có chút đạo lý.

..... Sau đó đâu, hoàng tử anh dừng tiến vào tòa thành, hôn cô chúa ngủ say trăm năm tỉnh lại, từ nay, hoàng tử và công chúa liền sống hạnh phúc vui vẻ.”

Gối lên đùi cô Bùi Vũ Canh ách xì một cái, híp mắt.

Tuy rằng câu kia “Hoàng tử và công chúa liền sống hạnh phúc vui vẻ”, hôm qua khi cô kể chuyện công chúa Bạch Tuyết đã nói qua, hôm kia kể cô bé lọ lem cũng nói qua, hôm kia hôm kia kể hoàng tử ếch cũng đã nói, ba ngày trước.....

Ai, hoá ra câu chuyện lừa con nít không sáng kiến như vậy.

Bất quá vẫn thành công làm cho hẳn buồn ngủ.

Diệp Tâm Lê nhẹ nhàng chuyển đầu của hắn, đem ngọn đèn ở đầu giường chỉnh yếu lại, ở bên cạnh hắn nằm xuống, Bùi Vũ Canh chuyển người, đến gần cô, tựa đầu vào vai cô, mơ hồ lẩm bẩm: “Tìm thời gian, theo anh về nhà gặp cha mẹ.”

“A?” Động tác hơi lớn, khiến hắn hơi tỉnh ngủ.

Hắn miễn cưỡng chống đỡ mí mắt. “Bị quỷ đè hả?”

“Anh vừa mới!! Nói cái gì?” Ngủ hồ đồ sao?

“Nói em bị quỷ đè.” Hắn tức giận. “Làm chi kinh ngạc như vậy? Cha mẹ anh cũng sẽ không ăn thịt người.”

“Không phải a, không phải anh thực kiêng kị em và người nhà anh tiếp xúc sao? Làm sao có thể đột nhiên!” Cô kinh hách nói năng lộn xộn.

“Mời giải thích một chút khẩu khí đó là có ý gì? Tình phụ ngầm không được đưa ra ánh sáng?” Khẩu khí ai oán a!

“Không phải sao?” Cô đáp cẩn thận.

Cho rằng hắn sẽ phát hỏa, không nghĩ tới hắn cư nhiên cất tiếng cười to, cười đến cả người chấn động, thiếu chút ngã xuống giường.

“Làm ơn, họ Diệp, em có rảnh cũng soi gương được không? Em toàn thân cao thấp trừ bỏ âm thanh, điểm nào đủ tư cách làm tình phụ? Em cũng đánh giá mình quá cao!”

Cái gì chứ, thực quá đáng! Cô không vui bĩu môi. “Vậy thì sao?”

Hắn thật vất vả ngừng cười.

“Trước kia không mang em trở về, là vì ông già nhà anh siêu không có nhân duyên, con nít để hắn bế đều sẽ khóc, lá gan em chỉ lớn như vi khuẩn, em cũng không muốn hại em kinh sợ.” Hắn vốn đang dự tính kéo cô đi công chứng kết hôn, ông già có đồng ý hay không là chuyện của ông ấy, cả đời không qua lại với nhau đều không sao cả.

Nhưng chuyện của Bùi Quý Vân, làm cho hắn linh ngộ được cô thương hắn, cô nhất định sẽ quyết tâm cố gắng vì tương lai bọn họ, cô có thể thấy một mặt yếu ớt của hắn, hắn ngay cả hỏi đều không có, sao biết cô không muốn? Bạn gái của hắn cũng không kém với Bùi Quý Vân!

Cô có quyền lợi kia, đi tranh thủ chúc phúc cô muốn, khi cô cái gì cũng chưa làm, đã tự mình quyết định, đối với cô là không công bằng, theo cá tính của cô, tuyệt đối sẽ không hi vọng hắn vì cô cùng người nhà trở mặt.

Dù sao, lại như thế nào đều có người ở bên chiếu cố hắn, hắn sẽ không giống Bùi Quý Vân như mèo bệnh kia, mặc cho bạn gái mình cùng ông già chém giết, nếu ông già quá đáng, hắn ngay cả cái bàn đều dám lật!

“Vậy, gặp cha mẹ anh phải làm gì?” Hỏi cực ngốc.

Hắn ngồi dậy. “Vô nghĩa, đương nhiên là kết hôn.”

“Kết hôn.....” Cô ngồi dậy theo, giường cao âm lượng.

Bùi Vũ Canh móc lỗ tai. “Không phải em muốn sinh con sao? Không kết hôn thế nào sinh con? Em nghĩ rằng anh và em sẽ để con mình trở thành con tự sinh?”

Đơn giản hai ba câu nói làm cho cô hiểu được, tuy rằng miệng hắn không thừa nhận, nhưng thân phận con tự sinh này nhất định gây cho hắn đau xót sâu đậm, hắn không cần con mình cũng phải chịu những gì hắn chịu qua.

“Ngày đó em đề cập tới, anh lại không tỏ vẻ cái gì.....” Còn tưởng rằng hắn cố ý kéo dài thời gian, trốn tránh.

Hắn trợn trắng mắt. “Sinh con cũng muốn chọn thời điểm biết không? Em cho là giống sinh trứng, vô cùng đơn giản ắp là có thể nở? Anh bận sắp tất tở, tranh thủ thời gian xử lý chuyện của chúng ta, chẳng lẽ còn sẽ nhàm chán luyện thể lực sao?”

Mà hần, cái gì cũng chưa nói, luôn yên lặng vì cô làm hết thấy, cho dù là một câu cô vô ý nói ra, hần đều nghiêm túc đối đãi, tựa như đối với tình cảm của cô, dùng phương thức của hần bảo hộ, quý trọng, dưới tầng tầng ngôn hành trên tức, là một trái tim chân thành với cô.

“Nhưng còn vị hôn thê của anh thì sao?”

“Vị hôn thê?” Giống như nghe được ngôn ngữ người ngoài hành tinh, hần kỳ quái hỏi lại: “Người nào?”

“Còn người nào? Đồ tiểu thư a!” Chẳng lẽ hần còn có rất nhiều người?

“Người đó à? Là tiện chiêu ông già đùa giỡn buôn bán, người ta sớm từng kết hôn, đang cố gắng sửa chữa tấm gương vỡ bảy năm trước, cũng không biết cô ấy làm cái gì, chồng đều sắp biến thành người khác, anh trực tiếp một cước đá cô ấy về chỗ chồng trước, đỡ phải cả ngày ở trước mặt anh đùa giỡn ai oán, nhìn xem phiền chết..... Em lại đang cười cái gì?” Làm gì đột nhiên ngây ngô cười? Thực quý dị nha!

Hần không có vị hôn thê, cho nên bọn họ ở bên nhau sẽ không có lỗi với bất luận kẻ nào, hần luôn luôn là của cô.....

Diệp Tâm Lê vui vẻ nhào lên ôm hần, ở trên mặt hần hôn lung tung: “Vũ Canh, Vũ Canh, Vũ Canh thân ái!”

Bùi Vũ Canh không phòng bị, ngã gục, thiếu chút đụng đầu xuống sàn: “Này uy uy, em hồ đồ tấn công dê hử, cơ khát như vậy.”

Cô căn bản không để ý tới cái miệng hư hỏng của hần, nũng nịu nói: “Em muốn gả cho anh, nhất định phải!”

“Được được được, anh cưới.” Tám trăm năm trước đã nhận mệnh.

Cô ngọt ngào cười, đem mặt vùi vào cổ hần, không muốn xa rời xoa xoa da thịt: “Vũ Canh, Vũ Canh, Vũ Canh.....”

“Em gọi hôn à?”

Cô lắc đầu: “Chính là kêu anh như vậy, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc nha!”

“Đần độn!” Hần hừ nhẹ, hồi lâu lực đạo xiết cô thật chặt, tiết lộ cảm xúc nghĩ một đằng nói một nẻo.

Chân chính cùng người nhà hần tiếp xúc, Diệp Tâm Lê mới phát hiện, vấn đề của cha con Bùi thị kỳ thực không như trong suy nghĩ, nói như thế nào đây?

Vốn nàng cho rằng chính mình sẽ không quá tốt, nhưng trên thực tế, thái độ Bùi Xương Ngạn đối với cô, so với cô mong muốn tốt nhiều lắm, ít nhất so với An Tự Nhã, cô cũng không có bị làm khó dễ cái gì.

Ông biết cá tính con mình bừa bãi, chỉ có cô quản được, cũng chỉ nghe được lời của cô, cô sẽ là người thích hợp nhất với hần. Ông suy tính đều muốn tốt cho con trai, kỳ thực, ông cũng không có tham tiền như trong miệng Bùi Vũ Canh.

Ông hiện tại đối với cô quả thực so với con ruột còn tốt hơn, ba ngày hai bữa gọi điện thoại muốn cô về một chút, bởi ông nói chuyện phiếm, ăn cơm.

Nếu thực sự không xem Bùi Vũ Canh là con, cần gì đối xử tốt với cô gái hần thích như vậy?

Này không phải yêu ai yêu cả đường đi sao?

Hơn nữa Bùi Vũ Canh, rốt cuộc không có người so với cô càng hiểu biết, hần người này chính là miệng mồm cứng rắn thôi, trên thực tế, hần đối với cái nhà kia, cha mẹ, cùng anh em, đều có một phần ý thức trách nhiệm, bất luận hần liều chết phủ nhận như thế nào.

Bằng không, lúc trước hần đã không xuất ngoại, ở gần chiếu cố Bùi Quý Vân?

Quả thật hần rõ ràng chưa từng cố chấp gia nghiệp, làm gì còn muốn khiêng lên vai, đem chính mình một mình chết khiếp? Ở sâu trong nội tâm, hần cũng khát vọng được cha khen thưởng đi?

Nói được lại hiểu được một chút, đôi cha con này chẳng qua là có chương ngại biểu đạt tình cảm nghiêm trọng, một người là vì khi con còn nhỏ hơi hơi quan tâm, tạo thành khoảng cách trao đổi tình cảm, không

biết nên đánh vỡ cục diện bế tắc này thế nào. Một người khác, còn lại là bị vắng vẻ trường kỳ, tạo thành phòng bị tình cảm, bất luận đối phương làm cái gì, hẳn đều sẽ trực giác nhận định người đàn ông thiếu tế bào tình thương của cha kia là có mục đích khác, sẽ không thuần túy vì tốt cho hắn.

Trường kỳ tích lũy, tạo thành tuần hoàn ác tính, quan hệ càng thêm chuyển biến xấu.

Này thực sự không phải vấn đề lớn a, cũng chỉ là khai thông bất lương mà thôi, hai đại nam nhân này ngày thường không phải ở trên thương trường hô mưa gọi gió, không gì làm không được sao? Vì sao chút việc nhỏ ngược lại khiến cho hồng bét?

Cô quả thực bị đả bại ! Đành phải một lần lại một lần không nề phiền hà giúp bọn họ khai thông, dù sao Bùi Vũ Canh phát hỏa thì phát hỏa, cũng sẽ không thực sự làm gì cô.

Tỷ như ngày đó, Bùi Xương Ngạn gọi điện thoại đến!!

Hắn đứng ở một bên, chờ cô nói xong điện thoại, sắc mặt thối.“Ông già kia lại gọi điện thoại đến phiền em cái gì ?” Tốt nhất đừng cho hắn biết, ông già lại lung tung hướng cô cáo trạng cái gì.

Ông già ti bỉ này, đâu không lại hắn liền lợi dụng Diệp Tâm Lê, mười phần tiểu nhân!

Cô buồn cười nói:“Ba chính là muốn chúng ta về nhà ăn cơm, anh không cần phòng bị mãnh liệt như vậy.”

“Hừ!” Hắn nghiêng đầu.“Ông ta gọi em trở về, không phải gọi anh. Ông già kia vốn đã xem anh không vừa mắt, anh trở về chỉ biết âm ỷ với ông ta!”

“Anh không cần mở miệng ngậm miệng kêu ông già ông già, ông ấy là ba anh.”

“Ha!” Tiếng cười càng thêm lợi hại.“Em đang nói giỡn sao? Diệp tiểu thư?”

“Kêu một tiếng ba cũng sẽ không mất miếng thịt, em đều kêu, anh không kêu không phải rất kỳ quái?” Nhớ ngày đó, trước kêu ba ba, chính là muốn cho hắn một bậc thang đi xuống, nhìn hắn có thể tự nhiên mà kêu theo không, không nghĩ tới gỗ mục chính là gỗ mục.

“Không có cửa đâu!” Đáp rõ ràng.

“Ai, anh không kêu, chúng ta sẽ không kết hôn.”

Bùi Vũ Canh thiếu chút ngã xuống ghế dựa.“Này có liên quan gì tới chuyện chúng ta kết hôn hay không ?”

“Em mới không cần gả cho một người ngay cả ba ba cũng không kêu, bách thiện hiếu làm đầu, anh chưa từng nghe qua sao? Một đứa con bất hiếu , sao em dám tin tưởng gả cho hắn, hắn sẽ rất tốt với em, sẽ không chiếu ba bữa đánh em? Em mới không cần làm người con gái có hôn nhân bạo lực, như vậy sinh con ra, nhân cách cũng sẽ không kiện toàn, sau khi lớn lên sẽ tạo thành vấn đề xã hội –”

Ý tứ là, hắn không kêu ba ba chính là bất hiếu, bất hiếu sẽ chiếu ba bữa đánh cô, ngược đãi cô, tâm linh của đứa nhỏ sẽ có bóng ma, tâm linh đứa nhỏ có bóng ma, sau khi lớn lên sẽ làm chuyện phi pháp

Khoa, quốc gia sẽ không hy vọng.....

Hắn chỉ không kêu ba ba thôi nha, như vậy sẽ biến thành người có lỗi với quốc gia, hung thủ phá hủy trị an?

Đây là — nguy hiểm quá quý gì?

Một câu có tội, thiếu chút Bùi Vũ Canh chết oan.

“Diệp Tâm Lê, em mẹ nó đủ rồi nha!”

“Không kêu cũng được, em không miễn cưỡng.” Cô cũng tiêu sái, xoay người chạy lấy người, hắn chỉ có thể nhìn chăm chú bóng lưng của cô.

Nhìn xem xem, trên đời này còn có thiên lý sao?

Bùi Vũ Canh tức muốn nôn máu, ông già kia rốt cuộc cho cô bao nhiêu lợi ích, cả trái tim cô đều hướng người khác !

Đấu tranh vài ngày, người nào đó bị Diệp Tâm Lê cương quyết kéo về nhà ăn cơm buổi tối, hấn tâm không cam tình không nguyện đối với Bùi Xương Ngạn gọi một tiếng:“Ba!” Vì cưới bà xã, dù có nôn cũng phải chịu !

Không nghĩ tới Bùi Xương Ngạn lại kinh ngạc trờng hấn, một biểu cảm hấn thần trí không rõ.

Hấn nhìn khó chịu, thẹn quá thành giận quát:“Dù sao tôi đã gọi ra miệng, ông nhớ nói với Diệp Tâm Lê!”

“Thái độ đó của con là sao? Cha sẽ chỉ nói với Tiểu Lê, ánh mắt phải sáng một chút, gả cho người như thế, cả đời sẽ phá hủy!”

“Ông già chết bầm! Ông dám phá hư, ở trước mặt cô ấy khuấy động thị phi một câu, tôi sẽ làm công ty ông suy sụp!” Bị đâm vào nhược điểm, ông nhảy lên bàn thét lớn.

“Mày dám!”

“Ông thử xem tôi có dám hay không!”

Lại đối nghịch.

Diệp Tâm Lê ở ngoài cửa nghe lén, nhìn hai cha con lại chém giết cô nhựt chí nói không ra lời.

Hai người đàn ông tuổi đều một bó to, thế nào đấu khẩu đến..... Giống một đứa trẻ.

Cô vô lực giương mắt, hỏi mẹ chồng tương lai phía sau:“Mẹ, làm sao bây giờ?”

Uổng phí cô dụng tâm lương khổ, kết quả vốn nên thực ảm áp, bọn họ đều có thể làm thành như vậy, cô thật là xem thế đủ rồi.

Kỉ Tuệ Đan lác đầu:“Quên đi, kệ bọn họ đi.”

Đôi cha con này! Ai, không cứu.

Câu chuyện sau

Ngay tại ngày đó triệt để tuyệt vọng với cha con bọn họ, cô rốt cục gạt đầu cho Bùi Vũ Canh quyết định ngày cưới.

Nhưng cô thực sự vạn vạn không nghĩ tới đôi cha con này sẽ không cứu được đến loại tình trạng này!

Có từng thấy qua ngày vui, chú rể cùng người chủ hôn gây gổ không ? Bọn họ chính là bên đường âm ỹ như vậy, một chút chuyện lông gà vỏ tỏi bọn họ có thể làm cho có hình có dáng, từ lúc khai tiệc đến tiến vào giáo đường, một đám người trợn tròn mắt xem.

Thực kỳ cục đi?

Ngay cả tính tình dịu dàng như Diệp Tâm Lê cũng phải phát hỏa, nếu không ngại cho thân phận cô dâu, cô thật muốn cởi giày cao gót ra gõ lên đầu bọn họ!

Sau khi cưới, cô chưa từ bỏ ý định liều mình kéo hấn chuyển về nhà ở với cha mẹ, lý do là, đã hấn không cho cô tiếp tục đi làm, cô một mình ở nhà thật nhàm chán, chuyển về nhà ít nhất có thể cùng cha mẹ chồng làm bạn.

Đằng đẳng một tháng, hấn bị quấy rối sắp suy nhược tinh thần, đành phải không tình nguyện gạt đầu đáp ứng.

Cô vẫn là chưa từ bỏ ý định, cô không tin mỗi ngày gặp mặt, bọn họ còn có nhiều chuyện để âm ỹ như vậy, tổng sẽ có một hai lần hòa bình ở chung đi?

Tuy rằng từ lúc quyết định ngày cưới, cha con bọn họ đã gây gổ, cuối cùng ngày cưới do cô quyết định, ai cũng mừng âm ỹ; Lại đến hình thức hôn lễ, một người muốn trung thức, một người muốn tây thức; danh sách khách mời, đều âm ỹ; hình thức bánh cưới, vẫn âm ỹ; Phàm là việc lớn nhỏ, đều âm ỹ,

“Ông già chết bầm, rốt cuộc tôi kết hôn hay ông kết hôn? Ý kiến nhiều như vậy!”

“Tiểu tử thúì, không có tao sao có mày?”

“Bất quá cống hiến một chút tinh trùng mà thôi, kiêu ngạo cái gì!”

“Mày chờ về sau con mày cũng nói với mày những lời này!”

“Ông già chết tiệt, ông ít nguyên rửa tôi, con tôi sẽ hiếu thuận cho ông ghen tị!”

“Mày cũng biết mày bất hiếu?”

“Hiếu thuận cũng phải xem ông già dạng gì!”

Vô lực, thực sự triệt để vô lực!

Nhưng cô cũng nhìn ra được, hai người kia chính là ngoài miệng đấu khí mà thôi, đã không còn loại oán khí cùng khúc mắc lúc trước.

Còn lại, chỉ là vấn đề thời gian, cô có tin tưởng!

Thời điểm chuyển nhà, cô phát hiện thứ gì đó thú vị, đó là một quyển gần như tạp ký ghi lung tung, cũng chỉ tùy tay ghi lên vài nét bút, không có kết cấu gì.

Cô tò mò nhìn một chút, vừa mới nhìn thấy đoạn “Bùi thị tự bạch” chẳng ra gì cả, cô cười nghiêng ngả, dứt khoát ngừng mọi việc lại, ngay tại chỗ ngồi xuống, gỡ từng trang đọc.

Trong đó có một đoạn là viết như vậy:

Câu chuyện kết cục, tựa như cô ấy nói một ngàn ba trăm năm mươi tám lần kia: “Hoàng tử và công chúa từ nay sống hạnh phúc vui vẻ –”

Cái gì? Cậu nói tôi nghiêm trọng lừa mình dối người?

Được rồi, vậy bổ sung thêm một chút.

Vào buổi tối sau kết hôn một ngày, tôi ngoài ý muốn phát hiện một chuyện nói cho một trăm người, một trăm lẻ một người đều sẽ muốn đánh cô ấy.

Cậu có biết chín năm trước vì sao cô ấy cự tuyệt tôi không? Bởi vì ngày cá tháng tư.

Vì, cá, tháng, tư, ngu, ngốc, cậu không có nghe sai, tôi cũng không có nói sai, thực sự chính là!! Vì!! Cá!! Tháng!! Tư!! Ngu!! Ngốc!!

Cô ấy cự tuyệt tôi, không phải bởi vì tôi không cho cô ấy cảm giác an toàn, không phải bởi vì tôi không xứng với cô ấy, không phải bởi vì càng nhiều lý do loạn thất bát tao, mà là bởi vì ngày đó vừa khéo là ngày cá tháng tư, mà tôi lại có “Tiền án”, cho nên cô ấy cho rằng là tôi chính cô ấy.

Liên vì lý do ngu ngốc đến không thể ngu ngốc hơn, làm cho tôi và cô ấy oan uổng chia cách chín năm?

Mẹ nó! Diệp Tâm Lê, em có gan lặp lại lần nữa! Thật lâu không đánh người không có nghĩa là đã quên đánh thế nào!

Tôi thà rằng cô ấy nói khi đó không thích tôi, cũng không cần loại đáp án ô long này.

Tôi sẽ lấy chuyện quan trọng như ra đùa giỡn với? Cô ấy có lương tâm hay không a, thông báo chí tình chí nghĩa như vậy, cá nhân tôi kiên quyết cho rằng nó rất cảm động lòng người, đáng lưu danh sử sách, nếu tôi sinh ra trước mấy trăm năm, Romeo sẽ ở một bên hóng mát, cô ấy cư nhiên cho là trò đùa dai?

Nếu có một ngày, tôi không cẩn thận giết cô ấy, pháp luật nhất định sẽ phán tôi vô tội, như thế nào có cô gái ngu ngốc như vậy!

Ngày đó, tôi rống sấp hồng cổ họng!! Cô gái chết tiệt ít bị người mắng này!

Lại lại sau đó? Cậu muốn biết kết quả sao?

Được, tôi sẽ đến đoạn kết mọi người chờ mong thật lâu –

Hoàng tử rất muốn giết công chúa, sau khi thừa nhận chính mình năm đó tuổi trẻ mắt bị mù, cũng bị thống cùng công chúa sống hạnh phúc vui vẻ.

..... Tuy rằng, hoàng tử thường hay rống công chúa rống đến rách cổ họng, bói mẫu Tứ Xuyên thì chất đầy một rương cũng không đủ nuốt, nhưng kết cục vẫn như cũ không thay đổi, nhiều lần đổi thành: Hoàng tử nuốt rất nhiều rương bói mẫu Tứ Xuyên thì, lửa lớn đến rất muốn giết công chúa chết tiệt, vẫn thừa nhận chính mình năm đó tuổi trẻ mắt bị mù, bị thống nhận mệnh cùng công chúa sống hạnh phúc vui vẻ, Ending!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-thanh-tro-vui-ngay-ca-thang-tu>